

Marian Oprea

Războaiele lui Abert Pike

Novus Ordo Seclorum.

Anul 1750. Statele Unite nu existau încă; 13 colonii de pe continentul nord-american formează Noua Anglie, posesiunea patriei-mamă, Anglia.

„Este imposibil a se descoperi o altă populație mai fericită și mai prosperă pe suprafața pământului”, constata Benjamin Franklin, om politic, savant și scriitor, purtătorul de cuvânt al coloniilor britanice din America de Nord. Acestuia i se cere să păstreze secretă, în rapoartele sale către Anglia, bogăția din colonii, pentru ca ea să nu contrasteze cu mizeria ce domnea în patria-mamă. Ca motivație a vieții liniștite de aici, Franklin considera că „în colonii, noi emitem propria noastră monedă de hârtie, pe care o numim „Colonial Script,, și tipărim atâta monedă cât să facă să treacă ușor produsele de la producători la consumatori. Creând această proprie monedă-hârtie ne controlăm puterea de cumpărare și nu avem nici un interes să plătim pe nimeni în afara acestui circuit”.

Bancherii englezi, aflând de acest sistem, reușesc să convingă Parlamentul de la Londra să adopte o lege care interzicea coloniilor să se servească de propria lor monedă tipărită și le obliga să folosească numai monede acoperite în aur și bani-hârtie furnizați de băncile private. Astfel, circulația monetară în colonii se înjumătățește, „într-un an, spune Franklin, viața s-a schimbat atât de mult, încât era prosperității a luat sfârșit, iar depresia s-a instalat pe străzile coloniilor pline de șomeri.” începndcu 16 decembrie 1773, când în portul Boston o ceată de cincizeci de oameni, deghizați în indieni, urcă în timpul nopții pe puntea vaselor ce aparțin Coroanei britanice și aruncă în apă întreaga încărcătură, o serie de incidente, din ce în ce mii grave, când neprevăzute, când provocate, se succedă într-un lanț ale cărui ultime verigi vor fi războiul și independența. Revoluțiile americane, scriu manualele de istorie, se datorează taxei asupra ceaiului, dar Franklin declara: „Coloniile ar fi acceptat voluntar să suporte insigni ianta taxă asupra ceaiului și asupra altor produse, fără sărăcia provocată de in luenffl negativă a bancherilor englezi asupra Parlamentului, care a declanșat ura față de Anglia și a cauzat războiul”.

Bvon Estorff, mesagerul băncii Oppenheimer, prin intermediul căruia devine, în 1769, consilierul apropiat al prințului Wilhelm al IX-lea de Hessen-Kassel. (Prințul este nepot de bunic al lui George al II-lea al Angliei, vărul lui George al III-lea, nepot al regelui Danemarcei și cumnat al regelui Suediei).

Prietenia cu von Estorff și favorurile pe care le obține din partea prințului sunt considerate piatra de temelie a averii familiei sale.

Mayer Amschel Bauer moștenește de la tatăl său o mică bancă din Frankfurt, își schimbă numele în Rothschild și se căsătorește, în 1770, cu o tânără de 17 ani, cu zece ani mai mică decât el. Vor avea împreună cinci băieți și cinci fete. Rothschild devine intermediar al unor mari bancheri din Frankfurt, Bethmann Brothers și Rueppel&Harnier, și dezvoltă, pe lângă comerțul cu pietre prețioase, o altă moștenire de la tatăl său – afacerile cu antichități, vinuri și importul de produse și materii prime din Anglia.

Prin intermediul prințului, Mayer Amschel participă la întâlnirile francmasonilor din Germania.

La jumătatea secolului al XVIII-lea, Bavaria era unul dintre statele europene cele mai retrograde din punct de vedere religios, în întreaga Europă, și în special în Germania, influența clerului și a superstițiilor depășea limitele acceptabilității pentru mulți intelectuali. Filosoful Voltaire îi scria regelui Frederick al II-lea: „în cele din urmă, după ce întregul corp al Bisericii va fi suficient de slăbit, iar infidelitatea suficient de puternică, ultima lovitură va fi dată de sabia persecuțiilor pe față și va fi necruțătoare. Domnia terorii va fi instaurată peste întregul pământ și. Va continua până când va dispărea și ultimul creștin suficient de încăpățânat să vrea să adere la creștinism”.

Adam Weishaupt, un tânăr de 28 de ani, educat într-o mănăstire de iezuiți și inițiat în gnosticism (erezie care are alte vederi despre natură și Dumnezeu) de către filosoful Moses Mendelssohn, înființează, la 1 mai 1776, o societate secretă denumită Ordinul Iluminați din Bavaria. Fiul unui rabin evreu, convertit la catolicism după moartea tatălui, Weishaupt este, începând din 1772, profesor de drept canonic la Universitatea Ingolstadt din Bavaria.

Conform afirmațiilor lui William Guy Carr, un ofițer de informații în cadrul marinei regale canadiene, Mayer Amschel Rothschild este inițiatorul planului Iluminați din Bavaria și tot el l-a desemnat, în 1770, pe Weishaupt să se ocupe de punerea în practică a acestuia, asigurându-i, împreună cu alți doi bancheri prieteni, și banii necesari.

După propria mărturisire, Weishaupt visa la organizarea unei minorități capabile să conducă mulțimea spre realizarea Marelui Scop: dezrobirea, eliberarea totală. Iisus este văzut de el ca un Om superior, modelul Illuminati: „Noi spunem că Iisus nu a adus o religie nouă, dar că dorește repunerea în drepturile sale naturale a religiei; dăruind lumii un loc comun, răspândind lumina și înțelepciunea moralei sale, renunțând la prejudecăți, intenția Sa este de a ne învăța cum să ne guvernăm singuri și de a restabili libertatea și egalitatea între oameni. Orice om capabil să găsească Lumina Interioară în sufletul său nu devine el egalul lui Iisus, Omul-Rege?” – se întreabă, retoric, Adam Weishaupt.

Cunoscut ca ideolog și revoluționar dornic să părăsească stadiul speculațiilor anticlericale și antiabsolutiste ale Illuminati pentru a le încarna într-o acțiune

destinată să modifice ordinea religioasă și politică a Vechiului Regim, Weishaupt susține ideea unor revoluții care să alunge monarhiile europene și să diminueze influența Bisericii în societate. „Cu această singură idee noi trebuie să distrugem totul, cât mai mult și cât mai repede posibil” și „să- strângem de gât pe ultimul preot cu intestinele ultimului rege”, cerea Weishaupt. Cu alte cuvinte, instaurarea unui sistem social și politic apropiat de ideile comunismului. Pentru el, Illuminati din Bavaria erau cei luminați, adică cei ce au primit lumina adevărului.

Atunci când a fondat Ordinul, Weishaupt nu era mason, de aceea preluase ca model de organizare al acestuia Ordinul Iezuiților: o structură ierarhică condusă de General, în persoana sa, impunând membrilor o disciplină de fier față de opiniile Generalului și păstrarea strictă a secretului activităților. 13 familii dintre cele mai bogate, mai puternice și mai influente din lume se aflau la baza societății. Illuminati sunt organizați în 13 grade, cele 13 trepte ale piramidei masonice. De la iezuiți au preluat și sistemul de a spiona și a face rapoarte periodice.

Pentru a-și atinge scopul anunțat, Weishaupt decide infiltrarea membrilor săi în rândurile Francmasoneriei. El însuși devine mason, în 1777. La 16 iulie 1782, cu ocazia Congresului francmasonilor de la Wilhelmsbad, din Germania, Illuminati din Bavaria fuzionează cu lojile engleze și franceze. Publicul a aflat foarte puțin din cele petrecute la acest congres, participanții păstrând cel mai strict secret asupra conținutului discuțiilor. Conte de Virieu, unul dintre masonii participanți, întrebat de un prieten despre cele hotărâte acolo, a răspuns: „Nu pot să fi le împărtășesc. Pot numai să-fi spun că este mult mai grav decât crezi. Conspirația care s-a pus aici în mișcare este atât de perfect organizată, încât nu există nici o scăpare pentru monarhie și biserică”.

Weishaupt reușește să atragă în rândurile Illuminati pe cele mai iscusite și mai inteligente personaje din sfera finanțelor, industrie, învățământ și literatură. Dacă în 1783 Ordinul număra aproape 600 de membri, în 1784 numărul lor atinge cifra de 3000. Iar începând din 1786, iluminați din Bavaria se găsesc reprezentați în majoritatea lojilor masonice din provinciile Germaniei, Austria, Ungaria, Anglia, Scoția, Polonia, Franța, Belgia, Elveția, Italia, Olanda, Spania, Suedia, Rusia, Irlanda, Africa și America. Printre membrii săi notabili sunt de reținut: ducele de Orleans, ducele Ernst Augustus de Saxonia-Weimar-Coburg-Gotha, prințul Carol de Hessen-Kassel, filosoful Herder, Ecaterina a II-a a Rusiei, ducele Ferdinand de Brunswick, poetul J. W. Goethe, Christian al VII-lea al Danemarcei, Gustav al II-lea al Suediei și prințul Poniatowski al Poloniei. Era permisă și chiar cerută: folosirea oricărui mijloc, de la corupție, șantaj, mituire, sex, până la bani, pentru ca Ordinul să poată controla aceste persoane care ocupau înalte poziții sociale.

„Propun înființarea sau preluarea de academii sub direcția Ordinului nostru, declara Weishaupt. Ele ne vor asigura adepți din rândurile literaților. Știința va fi în acest caz mijlocul de atracție.”

Adam Weishaupt scrie mult și își pune pe hârtie planul: o revoluție care ar trebui să pornească din Franța și să cuprindă întreaga Europă. Trimite apoi scrisoarea, prin curieri, masonilor ce aderaseră și la ideile Illuminati, printre ei numărându-se și Robespierre.

Dar, deplasându-se călare de la Frankfurt spre Paris, unul dintre mesagerii săi este lovit de trăsnet în timpul unei furtuni, în tolba acestuia autoritățile bavareze descoperă documente compromițătoare la adresa ordinii sociale și politice; drept urmare, pe 11 octombrie 1785, principele bavarez ordonă o percheziție la domiciliul asistentului lui Weishaupt. Așa sunt descoperite planurile ce prevedeau răsturnarea monarhiilor și instaurarea „noii ordini mondiale”.

Ordinul Illuminati din Bavaria este scos în afara legii, iar activitatea lui interzisă. Principele bavarez dispune totodată publicarea documentelor găsite pentru a preveni casele regale și celelalte guverne europene.

Printre documentele făcute publice atunci de către poliția bavareză, cel mai îngrijorător a fost probabil un text tipărit de către Henri Coston în lucrarea „Conjurația Illuminati”: „Primul secret privind felul în care se poate manipula societatea este supremația asupra opiniei publice. Prin aceasta se poate semăna între oameni atâta dezbinare, îndoială și păreri contradictorii, încât ei să nu se mai poată descurca în zăpăceala colectivă și să fie convinși că nu pot avea o părere personală. Trebuie dezlănțuite pasiuni în rândul maselor și răspândite scrieri murdare și lipsite de spiritualitate. Menirea presei este să dovedească neputința ne-Illuminati în domeniul treburilor publice și în cel religios.

Aî doilea secret constă în punerea în mișcare a tuturor slăbiciunilor și defectelor omenești, patimi și greșeli, până ce oamenii nu se vor mai putea înfelege între ei. Trebuie combătută tăria personalității; nimic nu este mai periculos pentru noi ca aceasta. Dacă această calitate este dublată și de putere spirituală creativă, atunci ne poate dăuna mai mult decât milioane de oameni la un loc.

Prin invidie, ură, discordie și război, prin foamete, lipsuri și molime, toate popoarele vor fi atât de slăbite, încât nu vor ști cum să iasă din impas, decât dacă se supun voinței noastre, a iluminați. Un stat epuizat de prefaceri sau conflicte interne va fi, în orice caz, o pradă ușoară pentru noi. Vom obișnui popoarele să ia aparențele drept monedă adevărată, să se mulțumească cu super îciaiităfi, să alerge numai după plăceri, să se epuizeze căutând mereu ceva nou, pentru ca, în final, să asculte de noi, iluminați. Iar noi vom răsplăti masele cu venituri adecvate pentru supunerea lor. Prin degradarea morală a societății, oamenii vor pierde credința în Dumnezeu.

Prelucrate prin scrieri și comunicări directe, prin discursuri și discuții, masele vor fi educate în spiritul nostru, al Illuminati.

Prin șarlatanii și vorbe goale, oamenii trebuie sustrași, ca să nu poată gândi cu mintea lor. Oratorii politici instruiți de iluminați trebuie să bată atâta monedă pe conceptele de libertate și democrație, încât oamenii să fie dezgustați de discursuri de orice nuanță politică ar fi ele. Ideologia Illuminati însă trebuie să le fie inoculată neconștient. Masele sunt oarbe, nesocotite și lipsite de spirit critic,

deoarece nu au ce căuta în treburile statului. Ele sunt stăpânite făcându-li-se dreptatea cuvenită, dar extrem de sever și cu brutalitate.

Dominația mondială se obține numai pe căi ocolite, prin subminarea selectivă a libertăților, prin legi și ordine date electoratului, prin presă, educație și învățământ, dar mai ales prin stricta ținere în secret a activităților noastre. Guvernele trebuie hărțuite până când, de dragul liniștii, să fie dispuse să cedeze puterea. Vom ațâța în Europa contradicții individuale și naționale, rasiale și religioase, astfel ca statele să nu mai găsească punți de înțelegere între ele. Nici un stat creștin nu va primi sprijin adevărat din partea noastră, a Illuminati. Fiecare resort în stat să aibă o funcție importantă și bine definită, astfel ca, prin provocarea de perturbări într-unul din ele, să poată fi stagnat întregul sistem statal.

Președinții de stat vor fi aleși de noi, din rândul celor ce ne dau ascultare. Fiecare trebuie să aibă câte un punct negru, vulnerabil, în trecut, pentru a putea exercita presiuni asupra lor, spre a da legilor sensul dorit de noi și pentru a putea modifica constituțiile. Acordându-i președintelui drepturi depline, ca și dreptul de a declara război, vom căpăta influență asupra armatei.

Pe aceia din guvern care nu au fost recrutați de noi, îi vom invita politicoș să primească alte însărcinări, misiuni onorifice, spre a-i abate de la treburile statului. Vom corupe înalții funcționari ca să sporească datoriile externe ale statului, spre a deveni sclavii datornici ai băncilor noastre. Vom declanșa crize economice prin speculații la bursă, pentru a distruge puterea monedei. Moneda trebuie să fie atotstăpânitoare în industrie și comerț. Societatea spre care tindem va fi alcătuită, în afară de noi, dintr-o mână de milionari ce depind de noi, din poliție și soldați, iar în rest, din cetățeni lipsiți de avere. Prin introducerea dreptului de vot general și individual vom instaura supremația absolută a maselor. Prin propagarea dreptului de a dispune de sine însuși al fiecărui individ vom diminua importanța familiei și valoarea ei educativă. Printr-o educație bazată pe principii false și ideologii mincinoase vom face ca tineretul să fie indus în eroare, ușor de condus și depravat.

Întemeierea cât mai multor organizații cu nume diferite, ademenirea cât mai multora în loji publice au drept scop să arunce tot mai multor cetățeni praf în ochi.

Prin toate metodele expuse, națiunile vor fi silite să cedeze

Iluminați dominația lumii.

Noul guvern mondial va trebui să apară drept patronul și binepăzitorul popoarelor. Dacă un popor se opune, trebuie mobilizați vecinii și instigați la acțiune armată.”

Citind aceste rânduri, politicienii vremii și reprezentanții caselor regale au considerat că „totul este un mit”. Totuși, în februarie 1786, lui Weishaupt i se ridică titlul de profesor de către Universitate, iar el trece frontiera la Regensburg, sta-bilindu-se, înainte de a pleca spre Franța, la ducele de Saxonia-Gotha, membru al Ordinului interzis în Bavaria.

Din 1785, Ordinul Illuminati devine activ și în America, o dată cu apariția Lojii Columbia stabilită la New York. Printre membrii săi se numără guvernatorul DeWitt Clinton, Horace w~m t. 1

Greeley (politician și editor al New York Daily Tribune), Clinton Roosevelt (strămoș al lui Franklin D. Roosevelt), care scrie o carte cu titlul „Știința guvernării bazată pe Legea Naturii” și în care afirmă: „Constituția Statelor Unite este precum supapa unui vas. Ea a fost făcută în pripă, pentru a se putea elibera de steagul Angliei; cu siguranță trebuie revizuită”.

După un an, Illuminati deschid o a doua lojă în Portsmouth, Virginia, din care face parte și Thomas Jefferson, ambasador la acea dată al Statelor Unite în Franța, în diferite orașe din cele 13 colonii americane își încep activitatea alte 14 loji.

„Tocmai primesc știri din Paris. Sunt știri uimitoare și îngrijorătoare. Tulburările au ajuns la culme. Nu se poate prevedea cum se vor termina toate acestea”, îi scrie din Corsica, pe 15 iulie 1789, Napoleon Bonaparte unchiului său, arhidiaconul Lucien. O lună mai târziu, acesta se destăinuie fratelui său Joseph: „Îți scriu această scrisoare înconjurat de răpăit de tobe, de zăngănit de arme, de sânge, în oraș, plebea sprijinită de o mulțime de tâlhari străini veniți aici și puși pe jaf s-a apucat, de duminică seara, să dărâme corpurile de clădire în care sunt cazați fermierii, a jefuit vama și mai multe case”. Revoluția franceză începuse.

În 1789, Thomas Jefferson, ambasadorul SUA, califică evenimentele de la Paris drept „o revoluție atât de frumoasă” și își exprimă speranța că ea „va mătura lumea”, în acest timp, pe 19 iulie, David Pappin, rectorul Universității Harvard, îi avertiza pe tinerii absolvenți de „influența Illuminati în politicile americane și religie”.

Burghezia mijlocie, țărănimea înstărită și câțiva oameni de afaceri abili au fost marii profitori ai Revoluției. Și unii și alții au putut, grație banilor de care dispuneau în 1789, să cumpere bunuri naționale, să constituie mari averi latifundiare, într-un moment în care valorile mobiliare se prăbușeau, și-i împrumutau pe țărani, transformându-i astfel în clientela lor.

Peste 300000 de morți și execuția regelui Ludovic al XVI-lea și a familiei sale au fost prețul plătit pentru stabilitatea noii Republici Franceze, în august 1792, când steagul tricolor înlocuiește steagul roșu al revoluției, sloganul „Libertate, Egalitate, Fraternitate!” anunță un nou drum al istoriei omenirii. Pământul Europei, dar și cel care-l înconjoară, va fi răscolit, în numele acestui mesaj, de acum încolo pentru i multe decenii, de războaie, ură, asasinate, boli, sărăcie, foamete.

Abatele Augustin Barruel, patriot francez, iezuit și mason, consideră că Ordinul iluminați trăiește în clandestinitate, iar membrii acestuia au reușit lovitura din Franța, având drept punct culminant regimul de teroare al dictaturii iacobinilor. Prima etapă a planului lor! De acum încolo toate, revoluțiile vor avea la origine conspirații de același tip.

Intelectuali germani au întâmpinat favorabil Revoluția franceză, la începuturile

sale. Filosoful Immanuel Kant o considera ca un efort admirabil de suprimare a bunului-plac și instituire a suveranității legii. La Hamburg, data de 14 iulie va fi sărbătorită, iar la Paris, mulți germani aflați acolo au fraternizat cu revoluționarii. S-au constituit grupuri de „iacobini”, partizani ai egalității politice și sociale.

Dar violențele stârnite de revoluție i-au descurajat pe cei care-i fuseseră favorabili, opinia generală fiind că aceasta trebuia pregătită printr-o educație prealabilă a caracterelor, lucru ce nu se făcuse în Franța. Propaganda engleză și ideile conservatoare, introduse în Germania prin electoratul de la Hanovra – enclavă britanică pe pământ german – reușesc să contracareze ideile revoluționarilor francezi.

Expansiunea ideilor Illuminati și înființarea unor Cluburi ale democrației pe pământul american încep în aprilie 1793, o dată cu sosirea la New York a noului ambasador francez Edmond Genet. În acest an, pe străzile orașului Philadelphia mii de oameni demonstrează zi de zi și cheamă poporul american la revoluție pentru alungarea președintelui George Washington, în spatele acestor mișcări se află Genet.

Președintele George Washington constată nu peste mult timp că „aceste fundații se amestecă în treburile guvernului”, iar John Quincy Adams, fiul cel mare al vicepreședintelui John Adams și viitor președinte al Statelor Unite, consideră Cluburile ca fiind „afiliate iacobinilor parizieni”.

Thomas Jefferson, mason și membru al Lojii Illuminati din Virginia, afirmă, pe 8 mai 1793, că „rămâne etern atașat Principiilor Revoluției franceze.” El sprijină infiltrarea Illuminati în lojile masonice din Noua Anglie. Alexander Hamilton declarase, cu numai un an înainte, pe 26 mai 1792, că Jefferson a participat direct la declanșarea revoluției, cât timp s-a aflat la Paris.

În scurt timp, Illuminati devin o amenințare pentru societatea americană și Washington împreună cu Adams fac lobby în Congres pentru „protecția Statelor Unite în fața expansiunii conspirației iacobinilor francezi, ai căror agenți ocupă locuri și în guvern”. Demersul lor nu are succes. Thomas Jefferson neagă public aceste acuzații și amenințări și îl descrie pe Weishaupt ca un „filantrop entuziast”.

În 1785, după moartea tatălui său, prințul Wilhelm al IX-lea de Hessen-Kassel moștenește una dintre cele mai mari averi din Europa. O parte importantă a acestei averi venea din Anglia și fusese dobândită prin închirierea a 16800 de soldați, mercenari din Hessen, regilor englezi pentru a lupta contra revoluției din America., Rothschild devine bancherul personal al prințului.

Părinții fondatori ai Statelor Unite, George Washington, Thomas Jefferson, Alexander Hamilton, James Madison și John Adams, având în memorie declinul vieții economice și sociale survenit după ce fuseseră obligați să folosească sistemul bancar al Coroanei britanice, dar și pentru a se proteja în fața bancherilor internaționali, au grijă să stipuleze în articolul 1, secțiunea 8, paragraful 5 din Constituția americană, semnată la Philadelphia în 1787: „Numai

Congresul are dreptul de a tipări bani și a regla valoarea acestora”.

Reprezentantul bancherilor, Alexander Hamilton, numit secretar al Trezoreriei (echivalentul ministrului de finanțe) în guvernul George Washington, devine avocatul ideii de înființare a unei bănci naționale, private și al creării banilor-datorie, argumentând-o drept „o obligație națională, fiind atenți ca ea să nu fie excesivă; o binefacere națională. Guvernul se va dovedi înțelept, renunțând la folosirea unui expedient atât de seducător și de periculos, acela de a emite propria sa monedă-hârtie”. Hamilton mai susține că numai banul-datorie al băncilor private este valabil în tranzacțiile cu țările străine.

„Instituțiile bancare sunt mai periculoase pentru libertățile noastre decât o armată străină”, considera Thomas Jefferson, opunându-se împreună cu Benjamin Franklin ideii unei bănci centrale sub control privat.

În final, președintele George Washington se lasă convins de argumentele lui Hamilton și First National Bank of the United States este deschisă în 1791, cu drept de funcționare în baza unui contract pe douăzeci ani. Chiar dacă se numește Bancă a Statelor Unite, ea este o instituție privată care nu aparține guvernului american, ci acționarilor, persoane fizice sau bănci private. Denumirea ei caută să inducă opiniei publice ideea că proprietarul ar fi statul american.

Să analizăm piramida care se găsește în partea stângă a biletului de un dolar, emis de această primă bancă națională.

Desenul a fost conceput în 1789 și, dacă este să dăm crezare unor cărți de memorii, autorii sunt Philip Rothschild și iubita lui, Anny Rând, așa cum afirmă ea însăși în Atlas Shrugged.

Sintagma Annuit Coeptis semnifică „efortul nostru este încununat de succes”! Iar Novus Ordo Seclorum – noua ordine a secolelor (sau a anilor) – poate fi interpretată și în spiritul anilor noștri drept Noua Ordine Mondială.

Piramida are 13 etaje. 13 este un număr simbolic utilizat de majoritatea societăților inițiatice, a se vedea religioase. Este vorba de 12 apostoli, discipoli sau constelații la care se adaugă un element, Iisus, Pitagora, Moise și cele 12 triburi din Israel etc.

Anul de la baza piramidei în cifre romane este 1776, anul în care Ordinul Illuminati din Bavaria este creat de către Adam Weishaupt, dar și anul Declarației de independență a Statelor Unite ale Americii.

IN GOD WE TRUST! Este înscris în centrul bancnotei; unii consideră acest înscris ca o blasfemie la adresa lui Dumnezeu, deoarece în Biblie se spune că „nimeni nu poate adora banul și pe Dumnezeu în același timp”.

Considerându-i pe francmasoni la originea concepției bancnotei de un dolar, ochiul din vârful piramidei simbolizează privirea marelui Arhitect al Universului. Alții îl interpretează drept simbol al existenței și nevoii de Lucifer, purtătorul de lumină în concepția Illuminati.

Semnul a fost folosit pe biletul dolarului american doar câțiva ani, fiind apoi abandonat. Din 1935 el va reveni pe bancnota americană, din dispoziția

președintelui Franklin Delano Roosevelt, francmason.

Contrar a ceea ce putem gândi știind că Rothschild este evreu, hexagrama sau crucea lui David este un vechi simbol babilonian, care va fi luat mai târziu (după Moise) de către poporul evreu, probabil după deportarea în Babilon. Este mai curând un semn ocult, puternic prezent în iconografia Francmasoneriei. Se constată geometria perfectă care există în interiorul acestui cerc și, dacă studiem literele din vârful crucii lui David, se obține cuvântul MASON. Poate fi doar o coincidență.

Decizii nesăbuite în iunie 1806, când trupele lui Napoleon iau drumul Germaniei, prințul Wilhelm al IX-lea, prieten cu Mayer Rothschild, fuge în Danemarca și îi lasă acestuia suma de 600000 de lire sterline (trei milioane de dolari), reprezentând salariile mercenarilor săi, pentru a nu fi confiscați de Napoleon. Nathan Rothschild, băiatul său cel mare, pleacă la Londra cu banii prințului și deschide o bancă.

„Când banii unui guvern depind de bănci, băncile și nu șefii de guvern controlează societatea”, constata Napoleon Bonaparte.

Prin intermediul băncii lui Rothschild de la Londra s-a derulat finanțarea operațiunilor militare ale ducelui de Wellington, ceea ce aduce acesteia, într-un timp scurt, un profit de 400%.

Contractul ce permitea funcționarea First National Bank of the United States expira în 1811, iar economia americană era atât de dezechilibrată, încât Congresul votează împotriva prelungirii sale. „Dacă Congresul are dreptul, conform Constituției,

Să emită hârtie-monedă, acest drept a fost dat pentru a fi utilizat de el însuși și nu pentru a fi delegat unor indivizi sau companii private”, își motivează Andrew Jackson punctul de vedere.

Astfel s-a încheiat istoria primei bănci centrale a Statelor Unite, dar bancherii nu-și spusese încă ultimul cuvânt.

„Sau se reînnoiește legea de funcționare a băncii, sau Statele Unite vor fi implicate într-un război dezastruos”, declara Nathan

Rothschild, apelând la parlamentarii englezi, „ca să le dăm o lecție acestor americani imprudenți, să-i reducem la statutul de colonie”!

Peste un an, în 1812, guvernul englez interzicea cănilor orice formă de comerț cu Franța și institua o marine britanică, începe un nou război, numit Al Doilea

Război de Independență: Washingtonul era în flăcări. În 1812 se stingea din viață Mayer Amschel Rothschild. În testamentul său, cerea ca toate pozițiile-cheie de conducere a afacerilor familiei să fie ocupate exclusiv de membrii acestei Băiatul cel mare al celui mai mare dintre fii va deveni cap familiei, se mai preciza în testament. Astfel, Nathan Amsh devine șeful clanului. Pentru a conserva patrimoniul și bogății membrii familiei se căsătoreau între ei, adică veri cu verișoa de gradul unu și doi. Astfel băiatul lui Nathan, Jacob Mayer, va căsători cu fata lui Salomon Mayer.

„Magicienii ai finanțelor și fini evaluatori, mânați de un insti diabolic până la

finalizarea cu succes a uneltirilor lor secrete”, i: cum îi descrie biograful Frederic Morton pe Mayer Amsheî și fii ai săi. Nu aveau nici un fel de milă față d în martie 1814, coaliția învingătoare a armatei lui Napoleon intră în Paris, în urma primei păci de la Paris, Franța revine la frontierele sale din 1792. Napoleon este exilat pe insula Elba, pe coasta Italiei. Reprezentantții statelor învingătoare, Anglia, Prusia, Austria și Franța, se întâlnesc la Viena, în luna septembrie, la un congres, împreună cu un mare număr de oficiali reprezentând micile state europene. Congresul de la Viena va fi ea mai mare întâlnire politică din istoria Europei.

Principala temă dezbătută a fost redistribuirea teritoriilor ucerite, crearea unui echilibru de putere, restaurarea ordinii irenapoleoniene din timpul regelui Ludovic al XVIII-lea și 'epunerea în drepturi a Bisericii Romano-Catolice. Discuțiile: onduc spre crearea unei Federații a Europei cu un grup independent de regate legate între ele printr-o guvernare adminis-xativă concepută să asigure, printre altele, și o apărare militară: omună. Congresul mai decide ca Elveția să devină un stat neutru care să servească drept depozitar al finanțelor celorlalte țări.

^^ Napoleon părăgea insuk mba ș. dedanșa q mă ^^ Congresul de la Viena lasă deoparte ^acer^e diplomatice, iar delegații se întorc în țările lor pen-u a se pregăti de o nouă luptă.

Duminică, 18 iunie 1815: din La Belle Alliance, o subur-! Bie a orașului Bruxelles situată la șapte mile sud de Waterloo, pleacă spre Londra un raport militar secret care anunța faptul că Napoleon va fi cel ce va câștiga bătălia.

Un anume Rothworth, curier al lui Nathan Rothschild pleacă de urgență spre Londra, după ce vede chiar pe câmpu de luptă întăririle primite de Wellington, conducătoru armatei engleze, de la trupele prusace, în portul Ostende, Rothworth oferea suma de 2500 de franci unor marinari care îl duc în Anglia pe o mare în furtună. Marți, 20 iunie: după ce-1 primește pe curier, Nathan Rothschild informează d urgență guvernul englez că „francezii vor câștiga lupta” Guvernul nu acordă însă credibilitate mesajului.

Rothschild se grăbește să ajungă la Bursa din Londra lăsând impresia că vinde toate acțiunile „English Consul”, ci argumentul că Anglia va pierde războiul. Zvonul s-; împrăștiat cu repeziciune printre acționari, care, cuprinși d panică, încep să vândă la rândul lor acțiunile „Englis

Consul”. Drept urmare, în doar câteva ore, valoarea acestor scade la cinci cenți. Este momentul în care agenții secreți < lui Nathan Rothschild le răscumpără.

Miercuri 21 iunie 1815, ora 11 p.m.: maiorul Henry Pere trimisul lui Wellington, sosește la Ministerul de Război c un raport în care se arată că Napoleon a fost învins în opt oi de luptă, pierzând o treime din oamenii săi. În câte^ secunde cursul acțiunilor „English Consul” ajunge î depășească valoarea lor inițială și nu contenește să crească

Astfel, în noaptea de 20 spre 21 iunie 1815, averea farr iei Rothschild devine imensă, ajungând să dețină controlul economiei engleze. Guvernul de la Londra

va aproba înființarea unei bănci private, Bank of England, controlată de Mathan Rothschild, care instaurează un cvasimonopol, marcat de conotații politice, asupra emisiunilor Trezoreriei britanice.

A doua pace de la Paris, din noiembrie 1815, înseamnă și exilul lui Napoleon, de data aceasta pe insula Sfânta Elena.

La scurt timp după bătălia de la Waterloo, se încheie și legocierile Congresului de la Viena prin semnarea unui ratat. Rusia refuză să participe la o Europă federală, consi-lerând că această idee aparține Ordinului Illuminati.

Tratatul Sfântei Alianțe, semnat pe 26 septembrie 1815 le Alexandru I pentru Rusia, Francisc al II-lea pentru Austria și Frederick Wilhelm al III-lea pentru Prusia, garantează juveranitatea oricărei monarhii care aderă la principiile 'eștine în afacerile statului și dorește construirea unei devărate fi indisolubile frății" pe continentul european, în schimb, ministrul de externe austriac, prințul Klemens n Metternich, unul dintre cei mai influenți oameni de stat n Europa, considera ideea unei Europe federale benefică: ntru păstrarea ordinii sociale și aprecia ca nesăbuită izia țarului Alexandru.

Țarul rus devine astfel dușmanul Illuminati. 27

După succesul la Waterloo, familia Rothschild dezvoltă comerțul bancar internațional, ținta principală fiind cucerirea Statelor Unite.

Fiecare dintre cei cinci fii deschide câte o bancă în câte o țară din Europa: Amschel, la Berlin, Salomon, la Viena, Jacobs, la Paris, și Kalmann, la Napoli. Ei pun la punct un sistem de informații-spionaj și curierat în toată Europa. Londra, unde Nathan conducea Bank of England, rămâne însă și va mereu sediul principal al afacerilor familiei Rothschild.

Planul bancherilor englezi de a-i sărăci pe americani prir; război, în așa măsură încât să fie obligați să apeleze la ajutor finan | dar, a dat rezultatele scontate. Președintele american Andrey Jackson și adepții ideii unei bănci naționale controlate de guve nu credeau că puterea bancherilor se poate extinde atât de mula Acordarea de credite necesare guvernului american est | condiționată de bancheri de reînnoirea actului de înființare Băncii Statelor Unite. Astfel, în 1816, o nouă lege acordă drept del funcționare pentru first National Bank ofthe United States ca bandl privată. Așadar, scopul urmărit a fost într-un final atins, chiar dat} pentru aceasta a fost nevoie de un război și mii de victime.

Întâmpinând dificultăți financiare după războiul Napoleon, francezii sunt nevoiți să încheie, în 1817, un acor de împrumut cu banca Ouvrard din Paris și Baring&Broth& din Londra. Ei nu apelează însă și la banca lui Rothschild. | în anul următor, Franța va avea nevoie de un nou sprijin financiar, însă va evita și de data aceasta să apeleze la familia Rothschild.

Pe 5 noiembrie 1818, cursul obligațiunilor guvernului francez, care avusese în ultimul an o tendință crescătoare, începe să scadă neîncetat. O atmosferă de neliniște cuprinde curtea regelui Ludovic al XVHI-lea. Singurii care se bucurau de pe urma acestei situații erau frații Rothschild, Kalmann și Jacob. Prin intermediul unor agenți, aceștia cumpăraseră masiv, în luna octombrie,

obligațiunii ale guvernului francez emise de către rivalii lor, băncile Ouward și Baring&Brothers. În această zi de noiembrie ei inundă cu obligațiuni piața liberă a principalelor centre comerciale din Europa, ceea ce provoacă panică financiară pe piața bursieră. Astfel, familia Rothschild reușește să dețină controlul financiar al Franței.

„Sunteți un cuib de hoți, de vipere”, le-a spus bancherilor președintele Jackson. Am intenția de a vă alunga și, cu ajutorul lui Dumnezeu, o voi face”.

„Nu mă interesează ce păpușă este pe tronul Angliei și conduce Imperiul acolo unde soarele nu apune niciodată. Omul care controlează banii Marii Britanii deține controlul Imperiului britanic, iar sunt cel care am controlul banilor Marii Britanii”, afirmă Nathan Mayer Rothschild.

În timpul Războiului de secesiune (1861-1865), banca lui Rothschild din Londra finanțează statele din Nord, iar banca sa din Paris pe cele din Sud.

, B: înțelegând acest joc ocult al familiei Rothschild, președintele Abraham Lincoln refuză, în 1862 și 1863, plata creditelor de război care se ridicau la sume astronomice, în acord cu Constituția americană, emite 450 de milioane de Green Backs libere de datorie pentru a achita creanțele trupelor Uniunii. Reales în 1864, Lincoln promite atacarea puterii bancherilor după sfârșitul războiului. Pe 14 aprilie 1865 însă, președintele Statelor Unite este asasinat. Dolarii Green Back sunt retrași din circulație, fiind cumpărați de către bancheri la un preț ridicol de mic. John Booth, asasinul președintelui, va fi eliberat, conform unor surse, de o societate cunoscută sub numele de Cavalerii cercului de aur, și-și va petrece restul vieții în Anglia, fără grija zilei de mâine.

„Dați-mi controlul monedei unei națiuni și nu voi fi îngrijorat de cei care fac legile”, afirmase, într-o anumită ocazie, Mayerj

Amshel Rothschild. |

Nevoia de haos în anul 1859, un anume Albert Pike devine șeful Francmasoneriei americane și-și stabilește sediul la Templul Cunoașterii în Washington, la o distanță de 13 blocuri nord de Casa Albă, în linie dreaptă cu marele obelisc masonic și cu monumentul lui Washington. Albert Pike vorbește curent 16 limbi, este licențiat al Universității Harvard, cunoaște perfect cabala (doctrina bazată pe interpretarea ebraică ezoterică și simbolică a Vechiului Testament). Din 1865, când Andrew Johnson devine președinte al Statelor Unite, generalul de

Drigadă și erou al Războiului civil, mason de Rit scoțian, Suveran Mare Comandor al Consiliului Suprem din „harlestown, Albert Pike are ușile deschise la Casa Albă. Simbolul francmasonic este plasat pe frontispiciul Casei

Mbe, și, începând din acest moment, Francmasoneria se va în prima linie a vieții politice americane. Până la începutul războiului rece (aproximativ 1953), America va fi

condusă, timp de 44 de ani, de președinți francmasoni. SUA unt astfel, mai mult sau mai puțin, creația Francmasoneriei.

Albert Pike promovează o viziune globală a rolului pe care |oate să-1 joace

Francmasoneria în treburile omenirii. El își război ca „oaie neagră” pentru ca Illuminati din Bavaria să-și poată face jocurile de interese la scară mondială.

Al doilea război mondial urma să fie declanșat prin manipularea unor divergențe de opinii între naționaliștii germani și sioniștii angajați politic. Rusia își va extinde zona de influență, iar conflictul va facilita crearea statului Israel în Palestina.

În sfârșit, al treilea război mondial va fi pus la cale pe baza disensiunilor pe care Illuminati

Albert Pike consideră că o religie universală ar trebui să – - impună o dată cu această „nouă ordine a haosului”, adorarea lui Dumnezeu care nu poate fi controlat nemaifiind accepabilă. Aceasta trebuie să aibă ca fundament Natura, iar omul să fie divinizat ca un Dumnezeu, în opinia lui Pike, totul este permis: „Fă ceea ce vrei este Legea; nu există lege mai mare decât ceea ce vrei”.

1875, Egiptul, parte a Imperiului otoman, se declară și este astfel obligat să cedeze englezilor, adică celor 33 în consacră inteligența punerii în aplicare a acestei viziuni, de aceea este considerat principal Mare Maestru al Francmasoneriei mondiale al acelei epoci și va rămâne, fără îndoială, cel mai important francmason al tuturor timpurilor. J

Războiul de secesiune se încheia prin abolirea sclaviei și recunoașterea dreptului de vot pentru populația de culoare, decizii care au provocat furia albilor din Sud. Împreună cu câțiva ofițeri, Albert Pike înființează, pe 6 mai 1866, Ku Klux

Klan, organizație destinată terorizării negrilor. Oameni respectabili în viața cotidiană și chiar notabilități se transferă pe timp de noapte în „cavaleri” ai ordinului sub conducere

, cerea „magicianului imperial”, înveșmântați în alb din cap până-n picioare, cu tunici largi și coifuri mari cu măști care să le ascundă fața, sub stindardul unor cruci imense, sechestrău persoanele de culoare și le biciuiau; bărbații erau castrați, iar femeile gravide înjunghiate în pânțele, victimeli fiind apoi arse de vii sau împușcate în cap.

Pe 22 ianuarie 1870, Albert Pike publică un Plan secret accesibil numai celor din Illuminati de cucerire a lumii instalare a unei Noi Ordini Mondiale cu ajutorul a trei războaie Planul reclamă necesitatea instituirii haosului pentru a putea răsturna vechea ordine mondială, dominată, în opinia autorului, de „iudeo-creștini”.

Conform Planului lui Pike, primul război mondial e necesar pentru ca Ordinul Illuminati din Bavaria să obțină controlul direct asupra Rusiei țariste. Rusia va fi folosită după silu de înțelepți evrei și al cărei conținut constă în prezentarea unui plan de dominare a lumii și de distrugere a creștinătății. „Conducătorii evrei ai lumii”, se arată în lucrare, organizează căderea monarhiilor creștine din Germania și ruina aristocrației ruse și se pregătesc pentru a guverna lumea și a-i reduce pe ne-evrei la starea de sclavi; iar intensificarea înarmărilor și întărirea forțelor de poliție ar fi mijloacele esențiale pentru realizarea dezideratelor stabilite, în cadrul acestui „complot”, francmasonii sunt prezentați ca niște marionete manipulate de evrei.

Care-1 creditaseră, exploatarea Canalului Suez. Drept urmare, în 1882, Marea Britanie ocupă „provizoriu” Egiptul și-și instalează trupele pe malurile Canalului. „Protocoalele înțelepților Sionului” se vor dovedi, în timp, un Ifals fabricat în Franța de către poliția țaristă, pentru a justifi-: a pogromurile și hărțuirea comunităților evreiești din Rusia 'acelor timpuri.

La 11 ani de la apariția previziunilor demonice ale lui] Albert Pike, mai precis în 1881, Theodor Herzl înființează irij Rusia, la Odesa, Mișcarea sionistă, organizație politică și reli^ gioasă născută din inițiativa unor rabini, ce prevede înapoierea evreilor în Sion, adică în Palestina. Se consideră d această întoarcere constituie un preambul pentn îndeplinirea promisiunilor divine și sosirea lui Mesia pe pământ.

14 iulie 1889. Centenarul Revoluției franceze reprezintă o ocazie pentru Albert Pike să se adreseze conducătorilor

Francmasoneriei: „Vouă, Suverani Mari Instructori generali, noi vă spunem aici pentru ca voi să le repetați Fraților de grad 32, 31 si

33: religia masonică trebuie menținută în puritatea doctrinei luci e-' riene de noi toți, inițiați de înalte grade. Ceea ce trebuie să spunerii vulgului este că „noi adorăm un Dumnezeu, dar este un Dumnezeu pe care îl adorăm fără superstiții”„. (Robert Ambelain, AdamJ

Dumnezeul Roșu, Editura Niclaus, 1941) s

Revista Drapelul din Rusia publică, pe 26 august 1897J „Protocoalele înfelepfilor Sionului”, lucrare atribuită unui con]

Insula Jekyll

Sistemul politic și economic al Statelor Unite s-a bazat di la început pe ideile liberalismului. Doctrina laissez-fam susținea faptul că statul nu trebuie să se implice M economie, fiind un slab administrator. Reglarea pieței revenea prin urmare actorilor economici înșiși. Grație aceste ideologii, economia americană cunoaște o expansiune ful gerătoare, Războiul de secesiune accelerând acest proces., în primii ani ai secolului XX, numeroși ziariști și scriitorii porecliți „cei care răscolesc în noroi” (muckrakers) – au ataca punctele nevralgice ale vieții economice, denunțând practi cile industriașilor care, prin intermediul trusturilor, controlează partidele, aservesc universitățile, manipulează presa O campanie susținută în acest sens a lansat o mișcan reformistă în două direcții: economică și politică.

În plan politic apăruseră organisme de control car< veneau să tempereze aplicarea principiilor liberale. Deja din 1890, Congresul adoptase Legea Sherman, cu prevederi îndreptate împotriva politicilor practicate de trusturi, care limita în mod sever dreptul de asociere și stăvilea acumularea de capital. Dar aplicarea ei s-a dovedit dificilă, trusturile reușind să exceleze în zădărnicierea acțiunilor judecătorești, ingeniozitatea avocaților lor fiind fără egal în eludarea legislației.

O tranziție ideologică majoră se operează în afaceri, marile întreprinderi își transformă ideologia în monopol și evită astfel concurența. „Concurența este o greșeală, un adevărat păcat”, este de părere John D. Rockefeller. Eliminarea

acesteia oricare ar fi prețul de plătit devine obiectivul principal al patronilor. Dacă nu reușesc, cumpără cât mai mult sau se asociază în carteluri.

Un mic grup de milionari din New York, printre care se numărau și J. E Morgan și William Rockefeller, dețineau, în

1910, în proprietate insula Jekyll, locul unde familiile acestora își petreceau lunile de iarnă, dar și locul unde se [desfășurau unele întâlniri discrete de afaceri, într-una din ilele de vară ale acelui an, reprezentanții familiilor Morgan, JRockefeller, Warburg, Rothschild, câțiva patroni ai finanțelor nondiale se întâlnesc pe această insulă. Morgan este socrul băiatului lui John D. Rockefeller și, în consecința, bunicul lui

Nelson Rockefeller, viitorul vicepreședinte al Statelor Unite.

Senatorul Nelson Aldrich, șeful republicanilor din Senat, Membru al Comisiei monetare naționale (un comitet special

Congresului responsabil de reforma legislativă a operațiunilor bancare din America), era și el prezent la această întâlnire. Aldrich întreținea și relații comerciale cu 'inul de afaceri J. P. Morgan.

Al doilea om prezent la reuniune se numește Abraham 'iat Andrews, secretar adjunct la Trezorerie, care mai târziu r

Hm al Pnneresului și un om foarte influent Im lucru se va realiza. De altfel, unul dintre obiectivele Comisiei va deveni memoru ai ^ungicauui? _ i. U i i -i

Vd u T monetare a senatorului Aldnch viza acest deziderat.

Președintele National Bank din Nev k care reprezenta interesele financiare ale lui WilliarJ >Eu cred, fără să exagerez, declara Frank Vanderlip, că R k feller și ale societății de investiții internaționale KuhrUexpediția noastră secretă pe insula Jekyll a fost ocazia de a gândi hfr era și el de față. W crea ceea ce a devenit sistemul Rezervei Federale și aceasta se

Loe ompa -^^ Renry Davison, era asociat principal mh0rea a se realiza în cel mai strict secret. O dată ajunși pe insulă, L r n nv Wm încePut s^ resPectam interdicția de a utiliza propriile nume de

J. P. Morgan ' ' „e { jnteie pirst National Bank din Ne v k ^ ^ ioa și el alături de Benjamin Strong, directo ' ^Td hi P. Moreon Bankers Trust Co. enera e j Warburg era și el prezent la reuniunea ilie. Ne adresam unul altuia cu Ben, Paul, Nelson și Abe. 'avison și cu mine am prelungit mascarada până la a ne aban-ona și prenumele; Davison ia numele de Wilbur, iar eu numele Orville, în onoarea celor doi frați Wright, pionierii aviației.

K ^„constituia, probabil”, omul cel mai greu dfcm'tonz și personalul probabil că ne cunoșteau pe unul sau doi pe msu a J|j J^, legaturjsale cu lumea bancheril„mtre noi, dar nu pe toți. Faptul de a fi recunoscuți cu toții ar fi asistența ^ naștere, naturalizat cetățean ame”utut da o altă interpretare întrevederii, iar deconspirarea ei la cei șapte strânși l- - ' controlau direct sau indirect, un sfert din averea planetMnoncwr-bancar și, mă credeți sau nu, acesta lege a fost scrisă „ ' ! Ar de membrii acestui imperiu. Dacă opinia publică afla de ă întâlnire, sistemul Rezervei Federale nu ar mai fi văzut „lina zilei. Această

reuniune trebuia să se desfășoare în cel mai îngrijorați de păstrarea puterii financiare în mâinile unu grup de bănci și societăți de plasament newyorkeze, amer| câinii luptau împotriva monopolului financiar-bancar organi — viirnantarii rare OCUP3 eur°Penirtener ja Luhn> lod&c'o., Warburg reprezintă dindfcs nngton, cât și la Bursa din New York sau chiar la Londra ar can și pat e ^ ^ RothsChild în Anglia și Franța. Fratele sit putut avea efecte imprevizibile. Nu trebuia să fim descoperiți.

Tia ancara funcția ^e director general al consorțiului iarea secretului întâlnirii noastre și, în particular, a discuțiilor h^ca? Warburg din Germania și Olanda. Pe scurt, la ace^rtate ar fi echivalat cu anularea tuturor șanselor ca, la t Paul Warburg era unul dintre cei mai bogați oamen”asftmgton, Congresul să voteze legea de funcționare a băncilor.

Momen, ^ laolaltă pe insula Jekyll dețineșftopu; acestei legi era de a pune sub control imperiul monopolului ct secret, nici marele public și nici Congresul n-ar fi accep-

7at în trusturi Nu puțini erau parlamentarii care ocupa fotoUi în Congres 't'o” povestește Frank Vanderlip, nu lipsit de mândria datorita faptului că promiseseră că acefufsitei. (Saturday Evening Post, 9 februarie 1935)

38 1 39

(tftul

Prima versiune a proiectului de lege asupra Rezerv Federale s-a numit Legea Aldrich (the Aldrich Bill), cu toate < Paul Warburg îl sfătuse pe senator să renunțe la această den mire, deoarece Congresul va vota împotriva identificându prea evident cu marile întreprinderi private. Dar senatoru sigur pe el, și-a prezentat și susținut personal proiectul î: Congres. Warburg avusese însă dreptate: proiectul a caz Atunci, inițiatorii retrag numele de Aldrich, caută și găse, repede câțiva democrați milionari (partidul micilor coi tribuabili) care să-și aducă susținerea în Congres. Prinț aceștia, Carter Glass, din Camera Reprezentanților, și sen torul Owen, un bancher respectat în sala Senatului. Ape schimbă și numele proiectului, botezându-1 Glass-Owen Ci Glass-OwenBilî).

Făcând pe supărații, Aldrich și Vanderlip încep să-1 criti și să-1 condamne: „Acest sistem va ruina băncile și națiuner. Opinia publică este nedumerită: „Dacă marii bancheri nu și în favoarea acestui proiect de lege, cu siguranță este vorba de un și tem foarte bun”. O decepție planificată care a demonstrat exc lenta cunoaștere a psihologiei maselor.

Ulterior a fost nevoie să fie finanțate universități și dep; tamente economice în cadrul acestora, care să studieze și pună în valoare meritele noului sistem.

În același timp sunt finanțate în secret mesaje tri către Congres prin care se solicita rediscutarea noului pro de lege asupra Rezervei Federale. La cererea lui T Warburg, profesorii și directorii acestor departamente nomice formulează noi amendamente la proiect, ceea ce îi contraria pe asociații săi și pe autorii din

umbră ai propunerii legislative, însă Warburg îi liniștește, asigurându-i că important este ca legea să treacă, urmând ca ulterior să se poată face modificările pe care aceștia le doresc.

Noile amendamente aduc și sprijinul liderului mișcării opuliste, cel care se opusese inițial proiectului și care, izând noile amendamente și susținerea din partea universi-: arilor, se lasă într-un final convins.

Astfel, pe 22 decembrie 1913, cu o largă majoritate și iucurându-se de susținerea publicului, chiar dacă aceasta nu ra conformă cu Constituția, este adoptată în Congres Legea. Ezervei Federale. Cele peste o sută de amendamente la proiec- inițial vor fi însă eliminate de-a lungul timpului. Ideea de creare a unui cartel finandar-bancar părăsea astei definitiv insula Jekyll pentru a se instala, în regim de egalitate, în districtul federal din Washington.

Ice, Itate

Drept urmare, dreptul de a crea bani sau de a avea con-rolul producerii acestora a fost acordat de către Congres nei companii private, controlate de bancheri. Federal Reserve u este o organizație guvernamentală, ci un cartel de interese: omune ce funcționează în cadru legal. Acest cartel este aso-atul guvernului. Obiectivul declarat al Federal Reserve este abilizarea economiei și stoparea operațiunilor bancare hao-care emite Federal Reserve Note, dolarii cunoscuți nouă, i a fi utilizați ca bani având un curs legal. Dacă, de exemplu, guvernul are nevoie de bani într-o can-mult mai mare decât cea provenită din impozite, prezentanții Congresului și ai Trezoreriei se prezintă la

Federal Reserve și semnează cecul cu suma necesară. Carteluj bancar este implicat în acest parteneriat în momentul în cară onorează cecul în contul guvernului la Federal Reserve Banfej plată din care se oprește dobânda. Acești bani creați din nimic intră în sistemul economic și diminuează valoarea dolarilor aflați deja în circulație. Chiar dacă teoretic nu ar tre bui să crescă, prețurile se majorează în realitate prin dimi nuarea valorii dolarilor. Astfel apare inflația. J cal în

Pe insula Jekyll se găsește astăzi o placă din alamă pe se poate citi: „Sistemul Rezervei Federale a fost creat loc”.

Capitalismul american va fi structurat, de acum înain de familiile bancherilor internaționali: Warburg va finanța același timp Statele Unite, Germania și Japonia, Rothschild va fi prezent în Statele Unite, Anglia și Franța, Primul război mondial

Țarul era la putere în Rusia, iar comunismul nu exista lecât în teorie când cotidianul St. Lotus Dispatch publica, ntr-un număr din 1911, un desen reprezentându-1 pe Karl larx plimbându-se pe Wall Street și ținând sub brațul stâng eza asupra socialismului. In spate se zărește, impunătoare, Jădirea Empire State Building. O mulțime entuziastă îl aclamă je Marx, iar Perkins, asociatul lui J. R Morgan, îi strânge mâna. N spatele lui Marx, Andrew Carnegie, cu mâna întinsă, șteaptă alături de J. R Morgan și John D. Rockefeller. Între larx și Perkins fusese amplasat Theodore Roosevelt.

După 44 de ani de când Albert Pike concepușe diabolicul jău plan pentru o nouă ordine mondială, asasinarea [i]hiducelui Franz Ferdinand, succesor la tronul Austriei, și a 3ției sale, Sofia, la Sarajevo, de către sârbi aparținând unei tăți secrete numită Măna Neagră, determină declanșarea, 1914, a primului război mondial.

Organizația lui Albert Pike, Ku Klux Klan, obține, la solici-pea unui grup de 50 de persoane, o recunoaștere oficială în 'ti statul Georgia din Statele Unite, datorita argumentului ci ținta mișcării nu o reprezintă minoritatea negrilor, c apărarea „valorilor adevărate” ale Americii tradiționale, puri tane și patriotice, în fața valurilor masive de noi emigrant italieni, ruși, polonezi sau evrei.

La începutul războiului, evreii nu-și ascund simpatia pei tru puterile centrale, Germania și Austria, mai toleran decât Rusia și chiar decât Franța. Sediul central al sioniștil< din Berlin se mută la New York, iar Jacob Schiff, președinte Kuhn, Loeb&Co. Bank, este ales, în Rusia, președinte al mișcă sioniste.

Pe 13 ianuarie 1917, Leon Bronstein, alias Troțki, soseși în Statele Unite și primește pașaport american. „Rebel troțkiști” se antrenează pe proprietatea lui Rockefeller Standard Oii Co. din New Jersey. La plecare, aceștia parase Statele Unite cu suma de 20 milioane de dolari în aur, la b' dul vaporului S. S. Kristtaniafjord, în direcția Rusia, pentr ajuta la „lovitura de stat” în plină desfășurare.

Cu toate că Rusia se mândrea cu cea mai numeroai i armată din lume, dotarea și echipamentul rămăsese! Înapoiate, incapabile de a face față unui mare conflic Coroana britanică lăsase însă să se înțeleagă că aceasta poa conta din partea sa pe un ajutor total și susținere militară caz de război.

În februarie începe revoluția, țarul este alungat, iar guvi nul provizoriu proaspăt instalat reușește cu greu să controleze alunecarea țării în anarhie și decadență. Asistența militară engleză promisă rușilor s-a diminuat la 10% din ajutorul pe care-1 acordaseră înainte de declanșarea revoluției.

Vaporul cu care se întorceau troțkiștii din America este sechestrat pe 3 aprilie de autoritățile canadiene, la Halifax, în Noua-Scoție. Jacob Schiff se folosește imediat de influența sa și a prietenilor din guvernul american pe lângă autoritățile canadiene, iar S. S. Kristianiafiord își poate continua astfel drumul. Troțki ajunge în Elveția unde se întâlnește cu Lenin, Stalin și Litvinov. Este interesant de remarcat faptul că în Elveția, țară neutră, reprezentanți ai națiunilor inamice și [diverși agenți secreți din toată lumea, participanți la război, se puteau întâlni fără probleme. Elveția are statutul cunoscut și astăzi din 1815, după Congresul de la Viena, în urma iruia i s-a asigurat neutralitatea.

De aici, revoluționarii și armamentul pleacă cu trenul fepre Rusia. La granița cu Germania, doi ofițeri germani se ircă în tren și asigură escorta acestuia, din ordinul generalu-Ji Erich Ludendorff. Max Warburg, șeful poliției secrete ger-~>ane la acel moment, nu era altul decât fratele lui Paul Warburg, primul președinte al Federal Reserve Bank (banca fentrală a Americii).

În iulie 1917, Lenin este obligat să fugă în Finlanda, încep la sosească noi

ajutoare financiare, în luna noiembrie eforân plin război, pe 2 noiembrie 1917, contele Arthur James alfour, ministrul britanic al afacerilor externe în guvernul loyd George, publică o scrisoare în care exprimă acordul iuvernului său pentru a se crea în Palestina, aflată la acea lată în posesia sultanului din Istanbul, un „foyer național juif | un cămin național evreisc). „Dragă Lord Rothschild, Am bucuria de a vă adresa, din partea guvernului Majestății declarația următoare, în simpatie cu aspirațiile evreilor i; această declarație a fost prezentată Cabinetului și aprobată „cesta.

Anglia însă trebuia să țină cont și de interesele în regiune ale celui mai important aliat al său, Franța, de aceea încheie cu aceasta acordul secret Sykes-Picot, semnat chiar în momentul când se declanșase revolta arabă. Tratatul anglo-francez nu ia în considerație proiectul regatului arab promis lui Hussein. Cererile francezilor se refereau, în afară de stăpânirea Marii Sirii (Siria, Liban, Palestina), și la Kurdistanul otoman, care l cuprindea regiunea petrolieră Moșul.

Ambele puteri doreau să obțină controlul asupra viitoru-ui statut al Palestinei. De data aceasta, fără a se consulta cu (francezii, englezii hotărăsc să joace cartea sionismului. Crearea mei vetre evreiești în Palestina și conflictele care i-ar fi opus ie evrei arabilor din acea regiune ar fi permis consolidarea irezenței arbitrajului britanic și, în consecință, asigurarea iecurității la trecerea prin Canalul Suez.

Turile revoluționarilor sunt, în sfârșit, încununate de succes monarhia Romanovilor este alungată. I

Albert Pike declara atunci că noul guvern rus trebuie fie unul comunist.

În ajunul primului război mondial, din cauza concesiilor în special economice, pe care fusese nevoit să le fa Imperiul otoman a fost împărțit în zone de influență.

În Orientul Mijlociu, englezii încearcă să creeze un froj intern împotriva turcilor, stârnind revolte în provinciile arali Colonelul Thomas Edward Lawrence, trimisul Ministerului Externe britanic, intră în contact cu un anume Huss (funcționar otoman, dar nu unul oarecare, ci capul fami Hașemiților, lider al Meccăi, apărător al Locurilor Sfinte descendent al Profetului. Contând pe influența lor mon englezii sperau ca în acest război să obțină sprijinul și neutr tatea „binevoitoare” a o sută de milioane de musulmani.

Hussein urmărea să reconstruiască un mare regat arab prin negocieri cu englezii, obține promisiunea ca, în schimbul revoltei arabilor, Feisal, unul dintre fii, să urce pe troni Siriei și al Irakului, cu capitala la Damasc, iar Abdullal celălalt fiu, să devină regele Palestinei, o dată cu încheieri războiului.

Mai 1916: arabii se revoltă împotriva dominației otomane și Lawrence, luptând alături de arabi, se acoperă de glori fiind numit „regele neîncoronat” al acestora.

Guvernul Majestății Sale privește favorabil stabilirea Palestinei a unui (eagănațional pentru poporul evreu și va a | toate eforturile pentru a facilita realizarea acestui obiectiv, țin atent ca nimic să nu se facă din ceea ce ar atinge drepturile civile religioase ale comunităților neevrestt' din Palestina, cât și dreptur | și statutului politic pe care evreii le au în celelalte țări.

V-aș rămâne recunoscător dacă ați aduce această declarație i cunoștința

Federalei sioniste”.

Lordul Rothschild era vicepreședintele Comitetuț Politic al organizației sioniste. N-au fost stabilite sau precizate la acel moment modalitățile de aducere la îndeplinire a acestor prevederi nici limitele pe care ar fi trebuit să le aibă această vafi Declarația stă însă mărturie a recunoașterii planului sioni |

Șase săptămâni mai târziu, pe 9 decembrie 1917, generalul britanic Robert Allenby, aflat în fruntea a trei batalioane pleacă din Egipt și intră în Ierusalim fără să întâmpine vif rezistență. O dată cu acest moment ia sfârșit cele cinci secole de dominație succesivă musulmană, arabă și, în turcă, asupra Orașului Sfânt.

Din cauza legilor antisemite din Europa, mulți evrei carău posedau proprietăți însemnate se văd nevoiți să plede căutarea unui loc mai sigur. Astfel răsar pe pământul Palest o mulțime de colonii agricole, nu fără un sprijin financiar imj tant din partea familiei Rothschild. Populația evreiască creșt'

50000 la 85000 de persoane, ajungând în timpul războiului procentul de 12% din totalul populației din Palestina și să ețină în proprietate 20000 de hectare de pământ.

Pe parcursul revoluției din Rusia, Lenin ajunsese șeful contestabil al activităților politice, iar Troțki primește în arcină partea militară, ocupându-se de organizarea Armatei roșii. „Una dintre caracteristicile cele mai interesante ale mișcării bolșevice este procentajul elementelor neruse din echipa conducătoare. Din aproape treizeci de comisari sau conducători care forează aparatul central bolșevic, 75% sunt evrei”, scria cotidianul mes, în numărul său din 29 martie 1919.

Serviciile secrete franceze ajung la acest moment la conatarea că Jacob Schiff îi plătise direct și pe față cu 12000000 de dolari pe revoluționarii ruși. Printre alți finanșiști ai revoluției bolșevice, care au preferat comunismul țarului antiemit, s-au numărat: Felix Warburg, Otto Khan, Mortimer Schiff, Jerome H. Hanaauer, Max Breitung, toți din Statele Unite, și Max Warburg, Olaf Aschburg și Jivtovsky, din Europa – celebri oameni de afaceri ai epocii.

Conform datelor Ministerului Afacerilor Externe, până în 18 Germanii puseseră la dispoziție bolșevicilor, pentru propagandă și „scopuri particulare”, 40580997 de mărci, iar ezoreria elibera chiar a doua zi după ce Lenin ajunsese la Moscova 15000000 de mărci germane.

După victoria bolșevică a urmat și răsplata: între anii 1918 și 1922; 600 de milioane de ruble au fost transferate — Fi- - ' s ' r* A1- din Rusia către Khun Loeb&Co. Bank din New York, conferii declarațiilor lui Bakhmetiev, ambasadorul rus în Statele Unite la acea vreme. L

Ohrana, serviciul secret înființat de ultimul țar, fusese transformat într-o organizație subversivă și criminală, prin infiltrări susținute financiar de Statele Unite și Germanii Astfel că, începând din 1908, patru din cinci membri! Comitetului partidului bolșevic din Sankt Petersburg aparțineau organizației. Stalin, la acea vreme redactor-șef: Pravda, a fost și el membru al Ohrana și un

agent de legatul important între poliția țaristă și bolșevici.

În 1917, Ohrana este oficial desființată și, printr-un proces de restructurare repetată, se metamorfozează, în final, JVKVD (Comisia poporului pentru afaceri interne). NKVD' ține sub control lagărele de concentrare din timpul lui Lenin și Stalin, acestea fiind integrate sistemului economic sovietic. Aproape jumătate din exploatarea de aur și crom vor fi realizate prin munca forțată a deținuților din lagăre. Pe; 4000000 de oameni vor muri aici.

După armistițiul din 11 noiembrie 1918, președintele american Woodrow Wilson și consilierul său person colonelul House, sosesc în Europa în dorința creării unui organism suprastatal mondial. Planul în 14 puncte prezentei de Wilson și adoptat la 28 aprilie 1919, sub forma unui pact de către puterile învingătoare reunite la Paris stă la baza înființării, în 1920, a Societății Națiunilor, cu sediul la Geneva. Născută de la naștere, aceasta este percepută ca o „societate a învingătorilor”. Statele Unite nu au putut adera de la început la acest organism – creație a sa, de altfel – deoarece Congresul american a refuzat ratificarea pactului. Americanii sperau ca, în acest mod, Statele Unite să nu mai fie implicate în „Mizeriile” de pe bătrânul continent.

Colonelul House convoacă la hotelul Majestic din Paris în mic grup de bancheri influenți, juriști și politicieni, toți participanți la negocierile de pace, adică toți în cunoștință de cauză. Aceștia ajung să creeze un grup de reflecție, un fel de club al gentlemanilor, cu scopul de a urmări interesele alianței anglo-nord-americane. Membrii societății britanice Round Table (Masa Rotundă) participă și ei la această inițiativă. La Londra, grupul de reflecție ia numele de Royal Institut of International Affairs (RIIA), iar în Statele Unite devine cunoscut sub numele de Council on Foreign Relations (CFR), cu sediul în New York.

Round Table Group era creația magnatului sud-african Cecil Rhodes și finanțat, pe lângă acesta, de dinastia Rothschild și liant de către Coroana britanică. CFR primește sprijin financiar în partea celor mai bogate, mai puternice și mai influente familii din Statele Unite, incluzându-i aici pe Rockefeller, Harriman, Morgan, Schiff, Kahn, Warburg, Loeb și familia Carnegie, ultima înființându-și chiar o organizație proprie, fundația Carnegie pentru pacea internațională.

Pentru a se exprima eficient și a influența cu succes membrii elitelor, una din primele măsuri ale CFR a fost înființarea

propriilor reviste, și anume binecunoscuta Foreign Affairs, care este și astăzi cel mai bine cunoscută publicație la nivel mondial pentru geopolitică și științe politice. J Printre primii directori ai CFR se numără și Allan Wels

Dulles, figură-cheie a serviciului de informații american unul dintre creatorii structurii de spionaj care poartă numele de CIA. J

Politica britanică descoperă pe parcursul desfășurării războiului importanța vitală a petrolului, ceea ce-i determină reorientarea și redefinirea priorităților, Anglia urmărirea acum să obțină controlul asupra regiunilor petrolifere din Mesopotamia și Persia.

Orientul Mijlociu al secolului XX este o creație ang franceză, străină de dinamicile proprii, istorice, ale regiunii „languilile” dintre francezi și englezi pe acest subiect ave nevoie de o acoperire juridică, iar aceasta a fost oferită pe te de programul nou-apărutei Societăți a Națiunilor care dădea mg dat Regatului Unit al Marii Britanii și Franței să asigure prote toratul noilor teritorii eliberate din Imperiul otoman, până ca acestea, cităm, „vor fi capabile să se autoguverneze”.

Delegația palestiniană participantă la Congresul sirian 1919 declara: „Sionismul este mai periculos decât ocupația franci (din Siria), deoarece francezii știu că sunt străini, în timp ce sionii se gândesc la Palestina ca la propria ior casă”. Iar primul Congri al asociațiilor islamo-creștine adresează Conferinței de pace* a Paris următorul mesaj: „Noi, musulmani și creștini, suntem cu idevărat o națiune arabă vie, ca toate celelalte națiuni pe care aliații 'e.au eliberat. Suntem aici pentru a protesta și re uza categoric astfel ie decizii luate fără ca noi să fim consultați. Transmitem Conferinței iceastă declarație, dictată de pericolul la adresa intereselor locuitorilor vestei țări, musulmani și creștini, care formează majoritatea absolută, 'n cazul în care se realizează imigrația sioniștilor în această țară pen-a o coloniza și a o face patrie națională.” în ciuda acestor avertismente însă, Feisal nu vede nici un nconvenient într-o coabitare cu coloniștii evrei. El semnează a Paris, pe 3 ianuarie 1919, un acord în acest sens cu eprezentantul sioniștilor, Chaim Weizmann, dar solicită, în arelel, respectarea promisiunii făcute de recunoaștere a sa: a suveran al lumii arabe eliberate de turci.

Un an mai târziu, Siria își proclama independența sub onducerea lui Feisal. Franța intervine imediat militar pentru ndepărtarea acestuia și pentru recunoașterea mandatului său supra Siriei. Libanul, protector prin tradiție al intereselor 'eștinilor, se separă de Siria, în 1921, Feisal, care se refugiase Londra, este așezat de către britanici pe tronul Irakului.

Inston Churchill, secretar de stat în colonii, îi propune în; elași an lui Abdullah, al doilea fiu al lui Hussein, un tron și 11 stat, Transiordania, la est de Iordan, precum și o subvenție nuală de 18000 de lire sterline, în 1922, Anglia renunță la rotektoratul său asupra Egiptului, dar menține controlul analului Suez și primește confirmarea mandatului Societății asupra Palestinei și Cisiordaniei.

Mandatul palestinian este „unicul mandat al Societă Națiunilor care nu prevede în statutul său realizarea unui guve autonom reprezentativ al populației”.

Izbucnesc răscoale, care se răspândesc în toată țara. J înregistrează 130 de morți dintre evrei și 87 arabi: „pogron pentru unii, „revoluție națională,, pentru alții, „nemulțun socioeconomice,, pentru englezi. Revoltele îl fac pe Churc să constate că „această comunitate (evreiasca) orășenească rurală, cu organizațiile sale politice, religioase st sociale, cu limh obiceiurile sale, are, de fapt, caracteristici naționale,, insiste (asupra faptului că „poporul palestinian nu va admite niciodată o organizafie externă, oricare ar fi ea, să-și poată asuma dreptul j a-1 deposea de fără sa și să-i amenințe existența economica j politică”.

„Și ca un tragic paradox, sionismul, proiect de emancipare Occident, se va realiza în Orient ca o acfiune colonială”, aprech diplomatul François Massoulie în

lucrarea „Conflictele Orientul Mijlociu”.

La Conferința de pace de la Paris, Lloyd George dedai „Avem un document scris care ne garantează un nou război următorii douăzeci de ani. Dacă impunem condifii unui popor (mân) care este în imposibilitate de a le îndeplini, este obligata atunci fie anularea tratatului, fie declanșarea unui nou război”.

Mărtea neagră

Primul război mondial va anula definitiv tradiția politicii [xterne americane, de neutralitate, politică inițiată de George ashington, conform căreia Statele Unite nu se implică în [onflictele din Europa și de pe restul globului.

Cu prețul vieții a 10000000 de soldați ruși, fără a include i și victimele civile, Rusia țaristă dispăre definitiv de pe

: ena lumii, iar statele implicate în război rămân cu datorii stromonice la bănci. In Elveția se înființează Banca pentru reglementarea interiațională a conturilor, care să faciliteze plata despăgubirilor ipă primul război mondial. Toate țările beneficiare au coniri deschise la această bancă.

După ce finanțaseră revoluția bolșevică, puterile occidene europene și Statele Unite au continuat să ajute financiar vernul comunist rus. Standard Oii cumpără 50% din

Ansele câmpuri petrolifere caucaziene, chiar dacă acestea u oficial naționalizate, și va construi prima rafinărie în s>a postbelică.

J.

T-f

. J* *:

HA iviuii, vi,, „f-r – „ r- -”-,-”-.”- k i rWine în Statele Unite, o forță politică de temu -jarvard, de pildă, instituise un sistem de cotă geografică desmk sale depășesc granițele tradiționale ale Sudului, i – – – *. ^ . B- – Ele puse la cale se extind în toată țara prin declarația! Război adresată comuniștilor, negrilor, catolicilor evreilor

M' area Ku Klux Klan cu aproape cinci milioane l Excluză din circuitul marilor universități americane ii*i – * j. ' „ ~ ~” „ ** O„<&' „J * „ *** ' nat excluderii studenților evrei), o întreagă generație de inte-ctuali evrei a fost obligată să-și ia diploma universitară de colegii de stat. Astfel, faimosul City College of New York a: venit rapid o pepinieră de minți radicale geniale, printre re și faimoșii „New York intellectuals” care aveau să redească științele umaniste americane în următoarele decenii.

„mbri devine, în Statele Unite, o forță politică de ternul ^ ^ ^ – – – – –

Acțiunile sale depășesc granițele tradiționale ale Sudului, i linșajele puse la cale se extind în toată țara prin declarația, LliV^Aj „O* ' „ tuturor acelora care erau considerați drept imorali (alcooli homosexuali, necredincioși).

O cauză specific americană manevrată de radicali este imigrația masivă de la începutul secolului XX. Frustrării emigranților săraci – unii trăiseră deja experiența anarhismel și a socialismelor europene – li se adaugă frustrările

muncii

1 A: ~, „i ^”mo Io înrpnntlll secoll

111 ^ J r., r^i-nnr PVfPl Of

Recesiuni repetate aduc capitalismul într-o stare de criză și a sociansmeior euiupcuc – u ^ ^~”0 rilor locali, în plus, America avea deja la începutul secolu XX o tradiție radicală în rândurile fermierilor. Așadar, rasisn nu face decât să se adauge, îmbogățind conștiința nedreptii s prinde rădăcini în mințile multora. L Un fenomen deopotrivă crucial și fascinant este imigra evreiască în SUA. Sosiți dintr-o Europă care-i persecuta înt [eologică.

Partidul Comunist American (CPUSA) care, în mo-: ntele sale cele mai bune, număra aproximativ 75000 de care bmbri, și-a făcut intrarea pe la periferia scenei politice nericane în 1919.

Evreiasca m sua. Sum^i uinu-u i^v^~ - r- _

Americă nu tocmai primitoare, înzestrați cu o conștiința comunii Jay Lovestone și alți nouă tovarăși au plecat spre și tradiții culturale, numeroși evrei aleg și ei calea radicalismului >scova, în 1929, pentru a-l convinge pe Stalin să slăbească încercările de sindicalizare rapid reprimare de autorit; ui terorii. Scăpat de răzbunarea liderului sovietic și întors incendiul de proporții produs într-o fabrică de textile în c Statele Unite, Lovestone, unul dintre fondatorii CPUSA, tinere femei și fete evreice au murit din cai vreuna cu alți aproape o sută de membri au fost imediat norme minimale de protecție a mun luși din partid. Dezgustați de Stalin, dar și de absenței unor jmințenia,, excesivă a tovarășilor de partid, Lovestone și Părinți fondatori” ai CPUSA au încercat, însă fără prea: t succes, să organizeze o opoziție, tot comunistă și cu un pram ideologic identic. Comunismul rămăsese pentru 57 deportareaunor protestatari socialiști sau executul anarhiștilor italieni Sacco și Vanzetti în urma unui prol sumar – sunt tot atâtea evenimente care au contribuit la R calizarea unei părți din cei 1,5 milioane de evrei americaii f – fip și în versiunea sa antistalinisM^ermania, începând cu 1924, sub acoperirea planurilor mulți o opțiune ferma, n; imagilU* și YounS.

În Anglia, Winston Churchill anunță, pe 28 aprilie 1925, evenirea la convertibilitatea în aur a lirei sterline (sus-endată din 1919) și decide instaurarea Gold Exchange tandard. În urma acestei decizii, moneda britanică este jpraevaluată, iar guvernul britanic se vede nevoit să atragă; pitaluri străine și să ofere împrumuturi cu dobânzi mari.

— Cet-încet, în urma acestei supraevaluări, capitalurile finan-ire se mută oe Wall Street, în Statplp Ilnitp

Lsk; ss^m a^„rr? SL-i-^”^

Devenirea Germaniei este determinată de Tratatul di Versailles, care o obligă să plătească reparații de război 123 de miliarde mărci-aur și să dea anual 26% din încasă! Sale la export. Deteriorarea monedei germane, în urma aqe tor condiții de război, nu mai poate fi oprită și inflați devine cronică, în acest haos, Germania cere o amânare j

—* „-” i-afn-ră rprprea. PLurma unei vizite efectuate în Rusia.

Montagu Norman, președintele Băncii Angliei, sosește la ashington, pe 6 februarie 1929, pentru a se întâlni cu mi-strul american al finanțelor, Andrew Mellon, în scurt timp, forai Reserve Bank anunță majorarea dobânzilor. Pe 9 mar- : Paul Warburg comunică revistei Financial Chronides: „Dacă e permis a se specula f ară limite (.) atunci prăbușirea totală este ură și certă”.

Intra m greva ge Germania după ce ace fi un eșec. Irupeie Pd sub numele de „pl accepta Compromisul ^^ ^^ Germa

Dawes. Pnn acest p, P ^ ^^ fa yal trebuia sa accepte m urma F ză de 800 de milioane de d ^olar ^ um ^ ^^ ^

Owen Young, omul lui Mor sunt astfel transferate

Cei care au înțeles se retrag de la Bursă, investesc în aur argint și-și transferă conturile în străinătate.

Joi 24 octombrie, după 18 ore de creștere neîncetată a 'sului, speculanții încep să vândă acțiunile, într-o singură înță de bursă, 2,6 milioane de acțiuni sunt schimbate penmare

Suținerea băncilor limitează căderea cursului la 2%, dar.

— Lele următoare căderea atinge 30%.

— Pentru bancherii internaționali „sosise timpul, în toamna l

1929, sa apese butonul unui nou război mondial”, considel istoricul Edouard Griffin. Crahul se confirmă pe Joctombrie, zi ce intră în istorie ca Marfea neagra. După ce trădaseră propriii agenți și prieteni, provocând artificial i boom al acțiunilor, bancherii distrug baza sistemului și pi cipită declanșarea unei crize profunde. I

Președintele american Herbert Hoover credea că „prosj tatea se află la coiful străzii”, iar experții încercau să demi streze că economia reală nu poate fi afectată de căderea v; rilor bursiere. Lumea occidentală tocmai intra în cea i gravă criză economică din istoria sa. În trei ani produi industrială se reduce la jumătate, prețurile se triplează, 51 de bănci dau faliment, instituțiile de credit își închid port 13 milioane de șomeri sunt înregistrați în Statele Unitej 1933. În absența ajutoarelor sociale, o mare parte dintril ajung la mila publică. Restul lumii este afectat de ce secințele acesteia, prin ricoșeu, în țări ca Brazilia r Argentina încep să fie înregistrate partide populisi autoritare.

Economia americană atinsese fundul prăpastie! Fr; Delano Roosevelt, francmason cu grad de Mare Maest membru al CFR, depune jurământul în calitate de cel 32-lea președinte la Casa Albă, pe 4 martie 1933. Roo; va trece imediat la acțiune cu o hotărâre ce va trezi din încrederea americanilor. Congresul, care nu-i refuza nimic, votează pe loc toate propunerile de legi trimise de președinte. Procesul se va derula cu o rapiditate uimitoare: anumite texte au fost stabilite, discutate, votate și semnate în aceeași zi. Pe 9 martie, Roosevelt va demara programul New Deal, de relansare a economiei americane. Marea criză a fost un prag, politica economică de tip laissez-faire fiind complet abandonată.

O lege de urgență, propusă și votată pe 9 martie, acorda mari puteri organismelor federale și, contrar Constituției, îi obliga pe toți cei care posedă aur

să-1 depună în bănci până la fârșitul lunii aprilie (sub amenințarea pedepsei cu o amendă de 10000 de dolari sau 10 ani de închisoare). Aurul este: umpărat cu 20,67 dolari unci. Legea mai stipula ca toate: tranzacțiile să se efectueze pe bază de credit. Opt zile mai târziu, 5000 de bănci își redeschideau porțile. Prețul aurului ajunge la 35 dolari unci. Cei care au depus aurul și argintul în bănci străine înregistrează câștiguri nesperate. Sau speate.

Washingtonul pune la dispoziția statelor 500 de milioane dolari și declanșează un vast program de lucrări publice: construirea de școli, amenajarea unor aeroporturi, lucrări de malizare. Toate acestea dau de lucru șomerilor. Pe 16 iunie '33, când Congresul își suspendă lucrările pentru vacanță, Aștele Unite păreau să fi înfăptuit un fel de revoluție: șomascăzuse, economia își revenise, băncile se redeschiseseră, fermierii își vindeau produsele la prețuri avantajoase.

„sevelt salvase Statele Unite de la o catastrofă financiară, 61 poate chiar de la revoluție. Poporul american își redobândise încrederea în sine, toate instituțiile vieții sociale și economice își recăpătaseră vigoarea.

Pe 27 februarie 1933, clădirea Reichstagului din Berlin este cuprinsă de flăcări. Poliția arestează un comunist olandez, pe jumătate nebun, considerat vinovat de acest act și îl execută, în fapt, în seara acelei zile, un grup de naziști pătrunsese în imobil și împrăștiase substanțe inflamabile.

Hitler își va arăta acum adevăratele intenții. Afirmând că incendiul a fost pus la cale de comuniști, 4000 de membri ai partidului comunist sunt arestați și, în aceeași zi, Hitler obține de la președintele von Hindenburg un decret prin care suspendă toate libertățile. Naziștii pot începe acum o campanie electorală care combină teroarea și propaganda, fără ca vreun opozant să se poată face ascultat, în ciuda acestei presiuni, alegerile din 5 martie nu aduc partidelor naționaliste, grupate în jurul partidului nazist, decât o majoritate relativă, insuficientă lui Hitler pentru a schimba Constituția. Abil, urmând sfaturile ministrului propagandei, Josef Goebbels, acesta organizează cu mare fast ceremonia deschiderii noului Reichstag în biserica din Potsdam unde se odihnea marele Friedrich al II-lea. Bătrânul mareșal, președintele von Hindenburg, cu ochii în lacrimi, strângea mâna cancelarului nazist, mulțumindu-i. Două zile mai târziu, pe 23 martie, Hitler beneficiază de dreptul de veto al președintelui și obține un „decret de abilitare” care-i conferă putere legislativă exclusivă timp de patru ani, altfel spus, dreptul de a guverna și a legifera fără acordul deputaților. Drept urmare, pe 31 martie, Hitler își exercita noile prerogative, dizolvând parlamentele statelor care compuneau Republica Germană, cu excepția Prusiei. Germania devenea un stat centralizat.

Apoi, dictatorul își reafirmă dorința de a nu-i tolera pe evrei în Germania „decât ca străini” și promovează primele legi antisemite, cu scopul de a-i exclude din viața civică.

Filosoful Sidney Hook îl considera pe Hitler drept cea mai bună instituție de recrutare a evreilor de către comuniști.

Hannah Arendt, binecunoscut filosof evreu de origine germană, scria: „Nu există

o dovadă mai bună a acestui fantastic concept de guvern mondial evreu decât familia Rothschild, cetățeni a cinci țări diferite, puternici în fiecare dintre aceste țări, prin relații de afaceri strânse cu cel puțin trei guverne (englez, francez și austriac), fără ca diferendele dintre națiuni să poată pune în discuție solidaritatea dintre bancheri. Nici o propagandă din rațiuni politice nu ar putea crea un simbol mai eficient decât realitatea însăși”. Iar compozitorul Richard Wagner considera că „evreii sunt reprezentați în imaginea lui Rothschild – deținători de aur, dospitorii lumii”.

Acest delir ideologic va duce la persecuții, torturi, deportări și asasinat în toate țările unde nazismul își va impune jugul.

Statele Unite recunosc, în noiembrie 1933, guvernul sovietic, pe care diplomația americană de până atunci îl ignorase cu încăpățănare după revoluția bolșevică din octombrie.

Al doilea război mondial înarmarea Germaniei și serviciul militar obligatoriu, interzise după primul război mondial prin Tratatul de la Paris, sunt printre primele măsuri pe care cancelarul Hitler le ia la începutul anilor 30.

În ciuda „Legilor de la Niirnberg” din 1935, care excludeau bărbații de origine evreiască din serviciul militar, circa 150000 de persoane cu unul dintre părinți sau bunici evreu s-au înrolat în Wehrmacht, a relatat, în noiembrie 2003, cotidianul german Die Welt, citând cartea Soldații evrei ai lui Hitler, semnată de istoricul american Bryan Mark Riggs.

John Poster Dulles, viitor secretar de stat, care împreună cu fratele său, Allen Welsh Dulles, viitor director CIA, conduc, la New York, firma de avocați Sullivan&Cromwell, negociază și finalizează cu guvernul lui Hitler un „agmment” pentru coordonarea întregului comerț dintre Germania și Statele Unite. Se formează imediat un holding alcătuit din 150 de firme, Harriman International Co., care va gestiona toate exporturile din Germania către Statele Unite. Allen Dulles va conduce în anii ce vor urma și filiala băncii germane Schroder din New York, bancă prin care se vor derula și contractele din cadrul „agreement”-ulw încheiat cu guvernul nazist. Peste o sută de firme americane vor fi implicate în construcția mașinii de război naziste, pfintre acestea numărându-se General Motors, Ford, International Harvester și Du Pont.

Germania devine, ajutată, o bombă cu explozie întârziată; reocupă Rhenania, violând Tratatul de la Versailles, iar premierul britanic Churchill nu dezaprobă lipsa de reacție a guvernului francez.

Datorită afluxului de emigranți din Europa centrală, evreii ajung în decursul anilor 30 să reprezinte 30% din populația Palestinei.

Un nou refuz britanic de a instala un guvern reprezentativ în Palestina generează o revoltă arabă care va dura trei ani. Grupuri de luptători palestinieni, împreună cu voluntari arabi din țările vecine luptă împotriva armatei britanice și a evreilor.

În 1937, o comisie britanică efectuează o anchetă asupra dezordinilor din Palestina. Comisia Peel ajunge la concluzia incompatibilității aspirațiilor

naționale și, pentru prima dată, avansează ipoteza unei împărțiri a Palestinei în două state.

Executivul sionist acceptă planul de împărțire. Pentru ei, cei care porniseră de la nimic, să ajungă la o deplină suveranitate

* > 1

* a” asupra unei părți dintr-un teritoriu, oricât de mic ar fi fost el, reprezenta o victorie imensă. Pentru arabi, dimpotrivă, era de neconceput să cedeze chiar și cea mai mică parte din teritoriul național.

Prin urmare, revolta reîncepe cu o și mai mare înverșunare. Parlamentul englez adoptă, în 1939, o nouă „carte albă” care nu mai avea nimic comun cu politica dusă până atunci. Constatând că o divizare este practic imposibilă, Marea Britanie decide limitarea imigrației evreiești în Țara Sfântă la 75000 de noi sosiri, eșalonate pe cinci ani, astfel încât procentajul de evrei din Palestina să se stabilizeze la 30%.

Această schimbare a opticii engleze era rezultatul unui calcul cinic, în ajunul războiului Imperiul britanic nu-și permitea să provoace ostilitatea țărilor arabe, iritate de revolta din Palestina și sensibile la mesajele antibritanice ale propagandei naziste.

Scandalizată de apariția „cărții albe”, evreii organizează o imigrație clandestină și se pregătesc să-și cucerească independența pe calea armelor, luptând împotriva vechiului protector britanic.

David Ben Gurion definește cucerirea statului palestinian ca pe un obiectiv militar: „Vom lupta alături de Marea Britanie ca și cum cartea albă nu ar exista și vom lupta împotriva cărții albe ca și cum războiul nu ar exista”.

„Un pământ fără oameni pentru oameni fără pământ!” și „O Palestina la fel de evreiască după cum este de englezească Anglia!” sunt noile sloganuri mobilizatoare ale mișcării sioniste.

Noaptea de 9 spre 10 noiembrie 1938 rămâne unul dintre cele mai triste momente din istoria Germaniei. Pretextul pentru relansarea politicii antisemite a fost găsit cu repeziciune: agresarea lui Ernst von Rath, consilier al ambasadei germane de la Paris, de către un tânăr evreu polonez de numai 17 ani. Anunțarea morții lui von Rath, în seara zilei de 9 noiembrie, făcută de ministrul propagandei, Joseph Goebbels, denunță un „complot evreiesc” împotriva Germaniei. Secțiunile de asalt naziste, trupe SS și membri ai Tineretului hitlerist atacă sinagogile și sediile organizațiilor evreiești, magazinele deținute de evrei și le sechestrează bunurile. Agresorii sunt în ținute civile pentru a da impresia unei revolte spontane, populare. Sute de persoane sunt împușcate în acest pogrom, 7500 de magazine jefuite, multe sinagogi incendiate. Cu cinism, naziștii numesc poetic primele violențe antisemite planificate în Germania „noaptea de cristal”, referindu-se la vitrinele luminate de incendii. Peste 35000 de evrei sunt arestați și trimiși în lagăre.

Animat timp de două decenii de un antisemitism feroce, Hitler dorește omorârea evreilor din Germania. Nu fără abilitate, el exercită împotriva acestora presiuni

din ce în ce mai brutale, ajustate în funcție de evoluția relațiilor internaționale. De exemplu, cu doi ani înaintea nopții de cristal, asasinarea unui șef nazist din Elveția nu provocase nici o reacție din partea naziștilor germani.

Confrunțați cu ciocniri din ce în ce mai sângeroase între arabi și comunitatea evreiască în expansiune, britanicii restricționează imigrația, căutând soluții pentru coabitarea ambelor populații în Palestina. „Guvernul Majestății Sde (.) consideră ca un lucru contrar obligațiilor față de arabii găsiți sub mandatul său și contrar asigurărilor furnizate anterior arabilor, ca populația arabă să devină, împotriva voinței sale, subiectul unui stat evreu. (.) Obiectivul său este autoguvernarea și dorința sa este de a vedea stabilirea în final a unui stat palestinian independent. Acesta trebuie să fie un stat în care arabii și evreii să-și împartă autoritatea guvernării astfel încât interesele lor esențiale să fie apărute.”

Lordul Lloyd, ministrul pentru colonii, primește, pe 23 mai 1939, ordin de la premierul Winston Churchill să retragă trupele engleze din Palestina și să-i ajute pe evrei în organizarea unei armate proprii.

Pe 1 septembrie 1939, trupele germane intră în Polonia, începea al doilea război mondial.

Centru de greutate al catolicismului european, Polonia urmează a fi împărțită în două, conform înțelegerii dintre Hitler și Stalin.

Churchill cere menajarea Rusiei lui Stalin când aceasta, aliatul Germaniei hitleriste, atacă Finlanda pe 30 noiembrie.

În dimineața zilei de 10 mai 1940, armatele germane intră în Belgia și Franța. Peste 335000 de soldați englezi și francezi aflați pe plaja de la Dunkerque sunt lăsați însă de către germani să plece în Anglia. Winston Churchill este însărcinat de regele George al VI-lea să formeze un nou guvern și, pe lângă funcția de premier, acesta și-o asumă și pe aceea de ministru de război.

Pe 22 iunie, Franța se retrage din război și semnează un armistițiu cu Germania. Anglia va fi, timp de un an, singurul adversar al Germaniei până când aceasta va ataca, pe 22 iunie 1941, URSS.

Ambasadorul Statelor Unite la Tokio, Joseph Grew, îi scria, pe 27 ianuarie 1941, lui Roosevelt că, în cazul unui război cu Japonia, Pearl Harbour va deveni țintă sigură.

Serviciul secret american reușește descifrarea codului diplomatic și militar al japonezilor, astfel încât președintele Roosevelt și consilierii săi ar fi putut cunoaște data, ora și locul atacului japonez.

Pe 26 noiembrie 1941, președintele Statelor Unite dă japonezilor un ultimatum, necomunicat Congresului american decât ulterior atacului de la Pearl Harbour, prin care cere ca trupele japoneze să părăsească Indochina și Manciuria. Prințul Kenoye, ambasadorul Japoniei în Statele Unite, încearcă o întâlnire cu președintele Roosevelt pentru a găsi o soluție la acest ultimatum. Este însă refuzat, între timp, Roosevelt declara: „Mă adresez tuturor mamelor și tuturor taților și vă fac acum tuturor o promisiune. Am mai spus deja și repet fără încetare: voi, „boys,, nu veți fi trimiși la război, în străinătate”. Franklin D.

Roosevelt, membru al CFR, era responsabil, în calitatea sa de președinte, de politica externă a Statelor Unite, era șeful guvernului și își asuma și conducerea armatei. Cu toate că îi susținea activ pe englezi și pe sovietici în lupta lor împotriva lui Hitler, Roosevelt a încercat, fără succes însă, să-i implice pe pacifiștii și izolaționiștii din Statele Unite în război.

Din vara lui 1941, detașamente speciale ale SS încep masacrele în Polonia și URSS, aproape 400000 de evrei fiind asasinați până la sfârșitul anului.

„De la invaziile mongole din secolul al XII-lea, nu am mai asistat în Europa la practici de asasinat metodic și fără milă de o asemenea amploare. Suntem în fața unei crime fără nume (.). Când va suna ora eliberării Europei, va suna și ora pedepsei”, declara Churchill, pe 24 august 1941. La acel moment era singurul lider al lumii ce arăta compasiune pentru evreii persecutați și asasinați de naziști.

În dimineața zilei de duminică, 7 decembrie 1941, avioanele japoneze atacă flota de război americană de la Pearl Harbour, de pe insula Oahu din arhipelagul Hawaii, în doar două ore, 2403 de soldați ai marinei americane sunt omorâți, japonezii distrug 18 nave de război și 188 de avioane care nu mai au timp să se ridice de la sol. Congresul american declară război Japoniei. Trei luni mai târziu, Germania și Italia, aliatele Japoniei, declară și ele război Statelor Unite. Conflictul devine mondial.

Comandantul Racey Jordan, om de legătură între Statele Unite și Uniunea Sovietică începând din 10 mai 1942, era surprins de influența pe care colonelul rus Anatoli Kotikov o are asupra asistentului lui Roosevelt, Harry Hopkins. Orice solicitare ar fi venit din partea rușilor, un telefon primit de Hopkins de la Kotikov era suficient pentru ca expediția să se realizeze imediat. Jordan remarca, după un timp, că livrările erau făcute și în valize negre. Neputându-și stăpâni curiozitatea, le-a cercetat și a descoperit în ele documente privind fuziunea nucleară, iar pe lista de materiale transportate spre Uniunea Sovietică, cantități importante de uraniu 92 și deuteriu. În jurnalul său le-a notat detaliat, ca și multe altele descoperiri, nerealizând însă, la acel moment, importanța documentelor. Un alt avion ce transporta materiale necesare pentru imprimarea de bilete de bancă, matrițe, hârtie și altele, are însă ghinionul să se prăbușească în Siberia. Astfel a fost dezvăluit faptul că rușii imprimau monedă germană. Stalin a primit din Statele Unite pe parcursul războiului 20000 de avioane, peste 400000 de camioane, locomotive, tone de produse alimentare, armament și tehnologii militare secrete.

Duminică, 10 august 1942: Winston Churchill și Franklin Roosevelt asistă împreună la o slujbă religioasă pe vaporul

Prime of Wales, în Golful Placenta din America de Nord. Două zile mai târziu, aceștia semnează Carta Atlanticului, un document care conține scopurile urmărite în război. După întrevvedere, premierul britanic aplică strategia atacurilor periferice, invadând Africa de nord franceză.

Anglo-americanii încep, pe 9 iulie anul următor, operațiunea de debarcare în

Sicilia, fiind primiți de populație ca eliberatori, iar insula este ocupată în întregime, la începutul lunii august, fără a întâmpina mare rezistență. Generalul american Mark Clark oprește ofensiva aliaților pe direcția Iugoslavia, Viena, Budapesta și Praga și trimite o parte din soldații săi, în jur de 100000, în Normandia. Rușii au astfel timp să câștige teren, frontul estic fiind lăsat în exclusivitate armatei sovietice „eliberatoare”.

Pe 28 noiembrie 1943, cei trei aliați – Roosevelt, Churchill și Stalin – se întâlnesc la Teheran, unde stabilesc deschiderea unui alt front vestic, în Normandia.

La Conferința aliaților de la Quebec, generalul George C. Marshall atrăgea atenția că „poziția Rusiei va fi dominantă după război”, însă apelul său la realizarea unui acord pe tema „poziției ruse” rămâne fără ecou.

Atașatul naval al lui Roosevelt la Istanbul, George Earl, primește vizita șefului serviciului secret german, amiralul Wilhelm Canaris, în primăvara lui 1943, când devenise evident faptul că Germania și aliații săi nu mai pot obține victoria: „Capitularea fără condiții, cerută de America și Anglia, este inacceptabilă pentru generalii nemți. Dacă totuși președintele american ar lăsa să se înțeleagă că o demisie onorabilă a armatei germane ar fi posibilă, ei ar fi gata să accepte orice alt acord. Armata germană ar primi ordin în acest caz să lupte pe frontul de est cu scopul de a opri înaintarea Armatei Roșii”, îl rugase atunci Canaris pe Earl să transmită Washingtonului. Peste câteva zile, ambasadorul german Franz von Papen îl vizitează și el pe Earl, formulând aceeași cerere. Realizând seriozitatea apelurilor din partea acestor ambasadori, Earl îi scrie lui Roosevelt, dar nu primește nici un răspuns. Trimite și o a doua scrisoare, însă și această încercare rămâne tot fără reacție din partea Casei Albe. Lui Canaris, care îl vizitează din nou după căderea lui Mussolini pentru a afla răspunsul lui Roosevelt, Earl nu îi poate comunica nimic. Trimite atunci la Washington un alt mesaj cu consemnul „cea mai mare urgență”. Și acesta rămâne tot fără răspuns.

După debarcarea din 6 iunie 1944 în Normandia, Parisul este eliberat pe 25 august, Bruxelles, pe 3 septembrie, iar frontiera germană era atinsă la 11 septembrie. Aliații opresc înaintarea spre Berlin, între timp, pe 13 iunie, prima rachetă V2 lovea estuarul Tamisei. Hitler încearcă o revenire a terorii, ordonând bombardamente masive: 70 de rachete explodează zilnic deasupra Londrei, făcând 6000 de morți din rândurile civililor; 100 de rachete V2 vor lovi Londra până pe 27 martie 1945.

La Moscova, pe 9 octombrie 1944, Churchill are o întrevedere tête-à-tête. Cu Stalin și stabilesc o împărțire a influenței lor în Balcani. Pe un șervețel de hârtie, primul-ministru britanic scrie: „1) România: 90% – URSS, 2) Grecia: 90% – Marea Britanic, 3) Iugoslavia: 50%-50%, 4) Ungaria: 50%-50%, 5) Bulgaria: 90% – URSS”.

Împărțirea Europei în sfere de influență a fost așadar rezultatul acestei întâlniri și al unei negocieri transcrise pe un petec efemer de hârtie. Stalin însă știa că poate obține mai mult. Pe 3 decembrie 1944, la Atena, Partidul comunist grec încearcă preluarea puterii. Un corp expediționar englez intervine, începea un

război civil ce se va încheia pe 14 ianuarie 1945, în care s-a practicat tortura și care s-a soldat cu un mare număr de morți din rândul femeilor și copiilor. Churchill îl susținea, în Iugoslavia, pe șeful comuniștilor, Iosif Broz Tito, în locul regaliștilor și democraților.

În perioada 4-11 februarie 1945, la lalta, în Crimeea (URSS), cei trei aliați stabilesc intrarea în război a URSS împotriva Japoniei și viitoarea zonă din Germania care va fi sub ocupația Franței. Soarta Poloniei nu este decisă. 8 mai 1945, ziua victoriei în Europa, consacră triumful lui Winston Churchill. Alegătorii englezi îl trimit însă pe Churchill pe banca opoziției, în urma alegerilor din 5 iulie. Nu peste mult timp, George Earl află că o capitulare a Germaniei nu era dorită, iar Roosevelt îi va cere, printr-o scrisoare, pe 24 martie 1945, să nu facă public acest incident.

Nici Japoniei, care ar fi dorit capitularea în martie 1945, nu i se acceptă cererea, în cursul lunii martie, înaltul comandament japonez făcea cunoscută ambasadei americane de la Moscova, ambasadei ruse din Tokio și Pentagonului dorința guvernului regal japonez de capitulare fără condiții, însă, numai după ce bombardierele B29 atacau Tokio și primele bombe atomice din istorie cădeau asupra orașelor Hiroșima și Nagasaki trebuia ca cel de-al doilea război mondial să se termine.

Această conflagrație mondială, prevăzută de către Albert Pike în diabolicul său plan a se desfășura între Anglia și Germania, a consolidat sistemul comunist rus și a pus bazele expansiunii comunismului. Monarhiile din Germania, Austria, Italia, Grecia, România, Bulgaria și-au scris o dată cu acest război ultima pagină de libertate în istorie, dispărând pentru multe decenii din viața socială și politică a Europei.

Istoricii se întrebă mirați cum și de ce Churchill și Roosevelt au putut abandona toată Europa de est sovieticilor, când forțele lor militare erau mai puternice decât ale lui Stalin.

Cu ajutorul occidentalilor, Rusia comunistă a devenit, în timpul războiului, o putere militară, aceștia sprijinind-o și în primii ani postbelici să-și construiască o imensă zonă industrială la est de Moscova. Cu prețul unui greu tribut de vieți omenești, Rusia a ieșit din conflictul planetar cu statutul de superputere.

Marile fisuri ale ordinii europene și globale, perceptibile dinaintea primului război mondial, se adâncesc, fundamentele sociale ale moralei tradiționale sunt abandonate.

America, a cărei securitate nu fusese niciodată amenințată, se vede prinsă în angrenajul politicii mondiale, și forțată astfel să renunțe la propria sa politică. Acest război a costat Statele Unite 400 de miliarde de dolari. Datoria de stat ajungând la peste 200 de miliarde de dolari, transformă țara în „prizoniera” băncilor internaționale.

La o lună de la moartea președintelui Franklin Roosevelt și la câteva zile după capitularea Germaniei, Winston Churchill îi scria succesorului la Casa Albă, Harry Truman: „O cortină de fier a căzut pe frontul rus”.

„Un sentiment național evreiesc apărut ca replică la antisemitism se născuse în mijlocul ostilității generale, iar un sentiment palestinian lua naștere în lupta împotriva sionismului”, consideră diplomatul Francois Massoulie în cartea *Conflictele din Orientul Mijlociu*, adăugând: „Statul Israel nu a căutat să ia ființă împotriva sau în dauna arabilor din Palestina, ci ca replică la un Occident care-i refuza pe evrei. Pentru că motorul imigrației evreiești și referințele sale politice se aflau în Europa, ideea sionismului, percepută ca străină în Palestina, este legată de colonialism”.

În 1945, Ben Gurion lansează chemarea la luptă pentru evrei. Apar și primele atentate printre care se numără și distrugerea hotelului King David din Ierusalim, sediu al statului major britanic în Palestina. 91 de victime sunt scoase de sub dărâmături: evrei, arabi, englezi.

Cu toate că trimite întăriri, Marea Britanic scapă de sub control situația prin descoperirea genocidului și a existenței în Europa a o sută de mii de supraviețuitori care așteptau să plece spre Palestina.

La 29 noiembrie 1947, Adunarea Generală a Națiunilor Unite votează împărțirea Palestinei într-un stat evreiesc și un altul arab. Orașul Ierusalim, populat la acea dată în părți egale de evrei și arabi, urma să beneficieze de o administrație internațională. Pe măsură ce britanicii se retrag, fiecare din cele două părți încercă să-și consolideze pozițiile în vederea unei confruntări ce părea inevitabilă. Pe 14 mai 1948, este proclamat statul Israel. Pe 15 mai, începea războiul. Furnizarea de arme de către țările Europei, în special de Cehoslovacia, face ca armata israeliană să iasă învingătoare, în ciuda superiorității numerice a diviziilor libaneze, siriene, irakiene, iordaniene și egiptene angajate de partea Palestinei. Armistițiul din 1949 limitează statul evreu la trei sferturi din teritoriul aflat înainte sub mandat britanic, de la 14000 km pătrați acordați prin rezoluție ONU, Israelul bucurându-se acum de o suprafață de 21000 km pătrați. Ierusalimul este împărțit în două, iar planul de internaționalizare este dat uitării.

Naționalismul evreiesc învinsese naționalismul arab și mai ales pe cel palestinian. „Alungați de pe pământurile lor”, după spusele arabilor, „îndemnați să-și părăsească țara”, conform israelienilor, cert este că 750000 de arabi din cei 1 500000 pe care-i număra Palestina iau drumul exilului.

În pofida unei rezoluții ONU din decembrie 1948, primul-ministru israelian Ben Gurion se opune întoarcerii refugiaților palestinieni.

Astfel, palestinienii devin marii învinși ai noii ordini regionale create de cel de-al doilea război mondial.

Statul Israel apare sub semnul violenței, evreii cucerindu-și pe calea armelor dreptul de a avea o patrie.

Trădarea din interior

Perioada care a urmat celui de-al doilea război mondial a adus cu sine evenimente care aveau să schimbe percepția asupra comunismului, oferind un fel de legitimitate radicalismului. Libertățile fundamentale ale cetățeanului au fost puse sub semnul întrebării, demonstrând în același timp o tentație represivă în

viața politică a timpului.

Slăbită în anii 30 de numeroase procese și scandaluri financiare, organizația înființată de Albert Pike, Ku Klux Klan, reapare în forță după al doilea război mondial. Xenofobia sa era exacerbată de apariția noilor imigranți, iar rasismul de revendicările politice ale negrilor. În cadrul ceremoniilor nocturne, reapar crucifixurile și linșajul redevine o practică foarte curentă. Ku Klux Klan se folosește și de noile metode teroriste care în anii următori fac să explodeze 70 de bombe în statele Georgia și Alabama și 30 în Mississippi. Bisericile catolice care simpatizau cu lupta negrilor pentru drepturi civile și liderii sindicalisti sunt principalele victime ale acestor atentate.

La 1 martie 1946, serviciul secret de informații american decretează Moscova drept ținta principală de urmărit în activitatea sa pentru viitor. Din acest moment al istoriei, serviciile de informații vor avea un cuvânt greu de spus în jocurile politice ale națiunilor. Și nu de puține ori, un cuvânt decisiv.

La 5 martie al aceluiași an, fostul premier britanic Winston Churchill „redescoperă” amenințarea pe care o reprezintă Uniunea Sovietică și, într-un discurs la colegiul Westminster din Fulton, Missouri, face apel la constituirea unui front al „democrațiilor”. „De la Stettin (Szczecin – n.n.) în Bahica până la Trieste în Adriatică, o cortină de fier a căzut pe acest continent. Oricare ar fi concluziile ce se pot trage, cu siguranță nu poate fi aceea că aceasta este Europa liberă pentru care ne-am bătut; ji nu este nici aceea care poartă în ea fermentii unei păci durabile”, afirma Churchill, invitând „popoarele de limbă engleză a se uni de urgență pentru a elimina orice poftă de ambiție sau aventură”.

Datorită acestui discurs, unii istoricii, au proclamat data de 5 martie 1946 în care a fost rostit drept momentul de inaugurare a „războiului rece”.

Pe 19 septembrie, la Universitatea din Ziirich, Churchill cheamă națiunile europene la unitate, asigurându-le totodată că „Marea Britanie va fi prietena Statelor Unite ale Europei”.

Răspunsul sovieticilor nu se lasă prea mult așteptat. Andrei Jdanov, al treilea secretar al Partidului comunist sovietic, consemna în Raportul său asupra situației internaționale: „Cu cât ne îndepărtăm de sfârșitul războiului, apar mai limpede două direcții principale ale politicii internaționale de după război, corespunzând celor două tabere: tabăra antiimperialistă și democratică și tabăra imperialistă. Statele Unite sunt principala forță conducătoare a taberei imperialiste. Anglia și Franța sunt aliații Statelor Unite. Forțele antiimperialiste și antifasciste alcătuiesc o altă tabără. URSS și țările noii democrații sunt la baza acesteia.”

F. D. Roosevelt fusese acuzat de către republicani, în timpul alegerilor din 1944, că ar fi pactizat cu comuniștii.

Tot sub presiunea acuzațiilor de simpatie față de comuniști, președintele Harry Truman inițiază programul de loialitate pentru funcționarii federali. Celebrul Comitet de Investigare a Activităților Neamericane (HUAC), creat încă din 1938 de o coaliție conservatoare formată din republicani și democrați sudiști, începe prin a

cerceta detalii banale din activitățile cotidiene (reviste citite, gusturi muzicale și artistice, locul unde se fac cumpărăturile). Acestea devin subiect de investigații și interogatorii. Războiul din Coreea sau mărturisirile lui Klaus Fuchs (care făcuse spionaj în domeniul atomic pentru Uniunea Sovietică) se pot număra printre cauzele care au dus la apariția unei adevărate psihoze a „trădării din interior”.

Politice, economice sau înglobându-le pe amândouă, obiectivele agenției de informații CIA vor fi camuflurate sub o denumire unică: lupta împotriva comunismului. Se vor înmulți acțiunile de război psihologic finanțate de partidele politice proamericane, provocările, misiunile împotriva sindicatelor sau mișcărilor de opoziție, susținerea unor lovituri de stat, antrenarea mercenarilor, operațiunile speciale și secrete consacrate scopului propus.

Ofițerii CIA primesc ordinul de a se infiltra în partidele comuniste din Europa, însă, în fața foștilor lor aliați, americanii se află complet descoperiți: nu posedă nici informații, nici informatori. Naziștii sunt în avantaj, din acest punct de vedere, cu cel puțin zece ani de experiență, căci, începând din 1930, spionii Reichului reușiseră să construiască rețele solide de agenți la Moscova și să întocmească mii de dosare secrete. De aceea americanii se hotărăsc să înroleze naziști. Richard Helms, viitor șef al CIA, scria: „Una dintre cele mai stringente priorități este să-i descoperim pe acei germani care au experiență informativă în Rusia și să-i reperăm pe cei care pot continua aceeași activitate pentru noi”, în acest memorandum nu se preciza nici o excepție de la operațiune, nici naziști, nici SS-iști. Însă nu toți „racolații” erau criminali de război. Este cazul unor ofițeri ai serviciului de informații al armatei germane, unii dintre ei dușmani înverșunați ai SS și opozanți ai regimului nazist. Celebru este cazul generalului Reinhard Gehlen, comandant al Abwehr pe frontul de est, care și-a oferit serviciile americanilor începând din iulie 1945, pentru ca, în 1956, să devină primul șef al BND, serviciul de spionaj al Germaniei de Vest.

Arestat de americani în 1945, maiorul SS Wilhelm Hottl, fost participant, în mai și iunie 1944, la deportarea a 440000 de evrei unguri în lagărul de la Auschwitz, depune mărturie în procesul de la Niirnberg, dezvăluind, primul, crimele Holocaustului: „La sfârșitul lunii august 1944, Ekhmann mi-a spus că în lagărele de exterminare au fost omorâți aproximativ patru milioane de evrei, iar alte două milioane au fost lichidate prin alte metode”. Wilhelm Hottl era însă și specialist în domeniul infiltrărilor de comuniști în Europa de sud-est. Drept urmare, în 1947 este eliberat și trimis ca agent de informații american la Viena.

Senatorul McCarthy reușește să creeze o isterie de masă prin acuzațiile sale incendiare la adresa unor persoane din diferite departamente ale administrației americane, împănate cu cifre „exacte” ale numărului de agenți străini care penetraseră instituțiile statului, acestea stârnesc pasiunile publicului și pe cele ale „vânătorilor de vrăjitoare”. Totuși, cazul soților Julius și Ethel Rosenberg, membri ai Partidului Comunist American încă înainte de război, va veni ca un duș rece nu numai asupra societății americane, ci asupra întregii lumi, ce se teme de expansionismul comunist sovietic. Soții Rosenberg făcuseră parte din

rețeaua sovietică de spionaj și transmiseseră viceconsulului URSS la New York date secrete despre procesul de fabricare a bombei atomice. Ei au fost primii civili americani condamnați la moarte pentru spionaj, în anul 1953.

Comitete și comisii investighează activitățile din sindicate, industria filmului, școli și universități, structurile militare, comunitatea științifică. Se lasă cu concedieri, amenințări și chiar cu arestări pentru simpla vină de a fi fost simpatizant sau membru al unei grupări și de a refuza să „spui numele” colegilor. Chiar dacă sfârșitul lui McCarthy va veni brusc, după ce senatorul dezechilibrat începuse să acuze pe toată lumea, McCarthyismul va mai respira câțiva ani, pentru a se stinge încetul cu încetul, pe măsură ce societatea, hărțuită și obosită, depunea armele în „anii de pasivitate și cuminenție ai epocii Eisenhower”.

Societatea Națiunilor, creată după primul război, se transformă în Organizația Națiunilor Unite după cel de-al doilea război, în 1945, și își instalează sediul pe terenul donat de Rockefeller la New York.

Guvernele țărilor vest-europene, speriate de agresiunea diplomației comuniste de la Moscova, concep împreună cu Statele Unite, în anul 1949, un sistem de alianță militară, Pactul Atlanticului de Nord – NATO. În același an, zona de ocupație sovietică din Germania se transformă în luna octombrie într-un nou stat comunist, Republica Democrată Germană.

Statele Unite anunță acordarea de asistență economică și militară țărilor amenințate de imperialismul sovietic și hotărăsc să ia locul Marii Britanii în Grecia și Turcia.

, 3 Filosoful polonez Joseph H. Retinger credea că lumea afacerilor nu poate fi controlată fără participarea Statelor

Unite. Ca urmare, declanșează o campanie pentru crearea unei comunități atlantice care, în concepția lui, ar fi făcut din dezvoltarea Europei o importantă țintă pentru politicienii americani și, în același timp, ar fi împiedicat retragerea lor într-un izolaționism politic. Pentru a-și realiza proiectul, Retinger îl câștigă de partea sa pe prințul Bernhard, soțul reginei Iuliana a Olandei, ale cărui relații de prietenie și de afaceri cu americanii, stabilite în timpul războiului, erau deja cunoscute. Prescott Bush, familia Rockefeller, familia Harriman, William Ferish, Allen Dulles se numără printre partenerii acetuia.

Prințul Bernhard făcuse parte din SS și deținea poziții importante în Royal Dutch Petroleum (Shell Oii) și la Sodete Generale de Belgique, o importantă corporație multinațională.

În mai 1954, la hotelul Bilderberg din Oosterbeek, Olanda, se desfășoară prima reuniune a ceea ce se va numi, după numele hotelului, Grupul Bilderberg. Otto Wolff von Amerongen, un alt membru fondator, alături de Bernhard și filosoful polonez Retinger, fusese implicat în furtul aurului evreilor de către naziști.

Ideea acestei conferințe s-a născut din îngrijorarea exprimată de o serie de personalități de prim rang de pe ambele maluri ale Atlanticului că „Europa occidentală și America de Nord nu colaborează suficient de strâns în problemele de importanță decisivă și din sentimentul că discuțiile neoficiale ar contribui la

crearea unei mai bune înțelegeri a forțelor complexe și tendințelor majore care afectează națiunile occidentale în dificila perioadă de după război”, afirma un membru al Grupului. Prima reuniune a Grupului, la care au participat lideri ai industriei, finanțelor și politiciii din statele membre NATO, a fost axată pe discutarea strategiilor de combatere a socialismului internațional. Problemele industriei petroliere se regăsesc, de asemenea, pe agenda dezbaterilor.

L

Stalin considera, la începutul anilor 50, că evreii sovietici începuseră să fie mai atașați de tânărul stat Israel decât de URSS. El ordonă lungul exil al acestora în Siberia și execuția a peste 25 dintre cei mai străluciți reprezentanți ai elitei intelectuale și culturale evreiești, în 1952, guvernul sovietic acuza un grup de medici, majoritatea evrei, de conspirație, având ca scop asasinarea lui Stalin. Deși nevinovați, acești specialiști în medicină au dispărut în închisorile staliniste, împreună cu familiile lor.

Vineri, 28 februarie 1953, Stalin asista la Teatrul Balșoi din Moscova la spectacolul „Lacul lebedelor”. „Micul tata al topoarelor” se retrage înainte de finalul reprezentației și nu a mai fost văzut de atunci.

La 5 martie, Stalin moare înainte să ordone un nou val de asasinate. Ostentative ceremonii de doliu au loc în țările comuniste, dar nu numai aici. La Paris, sediul partidului comunist este în doliu iar în Camera Deputaților se ține un minut de reculegere în memoria „învingătorului lui Hitler și a modernizatorului Uniunii Sovietice”. Numai doi deputați refuză să se ridice.

Oamenii simpli din țările abandonate comunismului sovietic, ruși, români, unguri, bulgari, polonezi, germani, cehi, slovaci, estoni, letoni, lituanieni, își ascund cu greu spaima și suferința după această lungă perioadă de teroare a domniei lui Stalin.

Apogeul războiului rece

Adevărat părinte al națiunii, David Ben Gurion este rechemat, în 1955, din kibbutzul în care se retrăsese, pentru a conduce un guvern în care cumula funcțiile de prim-minis-tru și responsabil cu Apărarea. Implicarea sa a fost apreciată ca indispensabilă din cauza momentelor de criză prin care trecea Orientul Mijlociu.

Ben Gurion ordonă raiduri aeriene drept represalii împotriva cartierului general al forțelor egiptene din Gaza; 38 de soldați sunt uciși. Egiptul își dă seama că armata sa nu este în stare să țină piept Israelului și negociază cu sovieticii, prin intermediul Cehoslovaciei, un contract de 320 milioane de dolari pentru achiziționarea a 120 de avioane de luptă. Un acord de apărare este încheiat de Egipt cu Siria, înțelegere ce are sprijinul URSS. Imediat Israelul lansează un raid împotriva Siriei pentru a o determina să renunțe la această alianță militară. Amestecul sovietic schimbă raportul de forțe stabilit după război, în regiune se instalează războiul rece.

Ben Gurion ocupă zona neutră Awjah, observatorii Națiunilor Unite fiind nevoiți să o părăsească. Războiul de gherilă se intensifică și, pentru a răzbuna ofensa din

Gaza, încălcând normele de drept internațional, președintele egiptean Nasser închide golful Aqaba pentru navele israeliene.

În întreaga regiune începea cursa înarmărilor.

Egiptul decide construirea unui baraj pe Nil, la Assuan, în apropierea graniței cu Sudanul, pentru a asigura necesarul de apă al țării și solicită sprijinul SUA pentru finanțarea acestui proiect. La răspunsul „Departamentul de Stat consideră că instabilitatea regimului și starea deplorabilă a economiei nu pot permite țării să se angajeze într-un asemenea proiect”, replica egipteană a fost extrem de dură: Nasser anunță naționalizarea Companiei Canalului Suez, fondurile provenite din trecerea navelor urmând să fie utilizate la construirea barajului. Termenul de concesiune a canalului ar fi ajuns la scadență peste 12 ani.

După Iran, care anunțase naționalizarea petrolului, era pentru a doua oară când o țară fostă colonie își redobânda attributele independenței economice. Franța și Marea Britanic declanșează o campanie de propagandă, comparând naționalizarea canalului cu remilitarizarea Rhenaniei de către Hitler. Două treimi din petrolul cu destinația Europa trecea prin Canalul Suez.

Francezii decid organizarea unei acțiuni comune împreună cu Marea Britanie și Israel. La 26 octombrie 1956, egiptenii sunt puși pe fugă de blindatele israeliene și guvernele francez și britanic emit un ultimatum: „forțele beligerante”, \par să se retragă la 15 km de cele două maluri ale canalului. Aeroporturile egiptene sunt bombardate la 1 noiembrie, iar trupe de desant aerian sunt lansate asupra orașului Port Said. Uniunea Sovietică trimite avertismente din care nu lipsește nici amenințarea nucleară. Statele Unite fiind în campanie electorală, dar și conștiente de concurența petrolieră a Franței și Angliei, își retrag sprijinul față de expediție și, în ciuda unei victorii clare pe câmpul de luptă, manevra se împotmolește pe scena internațională. Franța și Marea Britanic se retrag, ștabela fiind preluată de SUA și Uniunea Sovietică, își fac apariția și Căștile Albastre ale ONU, însă acestea vor fi cantonate pe teritoriul țării atacate, Egiptul, și nu pe teritoriul Israelului.

În cadrul confruntării Est-Vest, marile puteri se vor înfrunta de acum și prin intermediari, adică evrei și arabi.

Susținător al politicii faptului împlinit, Fiul leului, alias Ben Gurion, se opune întoarcerii refugiaților palestinieni în teritoriile ocupate și, în principiu, oricărui compromis. Convinși că Israelul nu le poate impune arabilor pacea decât prin folosirea forței, premierul israelian inițiază doctrina acțiunii preventive și a represaliilor sistematice împotriva infiltrării fedainilor, luptătorii palestinieni.

Israelul oferă Statelor Unite utilizarea bazelor sale militare. Franța demarează un program de cooperare nucleară cu Israelul și devine principalul său furnizor de arme.

Uniunea Sovietică inițiază și ea, în 1955, la scurt timp după moartea lui Stalin, Pactul de la Varșovia, alianța militară a „noilor democrații europene” aparținând lagărului comunist.

Războiul rece intră astfel într-o fază instituționalizată și, din acest moment, timp de o jumătate de secol, lumea va trăi sub amenințarea unui conflict armat între Statele Unite și Uniunea Sovietică. Doar echilibrul terorii va îndepărta riscul unui război nuclear, însă cu prețul a numeroase conflicte locale.

Fidel Castro, liderul revoluției cubaneze, declara, pe 15 aprilie 1959, la conferința de presă susținută după întâlnirea cu vicepreședintele Statelor Unite, Richard Nixon: „Spun dar și definitiv că noi nu suntem comuniști; porțile sunt deschise investițiilor private, care vor contribui la dezvoltarea industriei din Cuba. Nu vom putea progresa, dacă nu ne vom înțelege cu Statele Unite”. Ambasadorul american la Havana susținea că noul guvern revoluționar trebuie „să fie considerat fundamental prieten față de Statele Unite și împotriva comunismului”.

Contrarevoluția însă nu se lasă mult așteptată și avioane care decolează din Florida, pilotate de exilați cubanezi, bombardează cu regularitate insula, distrugând rafinării și incendiind plantațiile de sfeclă de zahăr, lovind chiar și trenuri cu civili. La plângerile guvernului castrist, Washingtonul declară că nu are cunoștință de asemenea acte. Statele Unite tolerau atacurile și chiar le organizau (documente recent declassificate demonstrează acest lucru). Mai v mult chiar. Atunci când, în octombrie 1959, Cuba încearcă să cumpere avioane de vânătoare din Anglia, pentru a apăra spațiul aerian de bombardamentele exilaților din Florida, Statele Unite se opun tranzacției, obligând Cuba să se adreseze rușilor. Prin acest joc, Castro devenea o amenințare pentru securitatea zonei. Acesta era însă chiar scopul urmărit de Statele Unite, care nu erau pregătite să accepte guvernări socialiste sau conducători care angajau reforme drastice și fundamentale, chiar dacă deciziile erau luate în mod democratic. Erau acceptate doar guvernele a căror politică favoriza sistemul clasic al proprietății private. De fapt, revoluția cubaneză, din cauza naționalizărilor, pune în pericol proprietățile americane.

„Mei o opoziție anticomunistă din lume nu a fost atât de activă și atât de bine finanțată precum cea a exilaților cubanezi” din Statele Unite. Punerea în discuție a ordinii impuse de SUA în America Latină, după al doilea război mondial, și vecinătatea imediată a Cubei reprezentau un pericol teribil care trebuia înlăturat cu orice preț.

La începutul lui 1960, confruntarea Statele Unite-URSS era mai mult indirectă decât fățișă. Descurajarea nucleară împiedica o confruntare deschisă.

Apărarea democrației și pericolul comunist erau argumente credibile pentru justificarea poziției americane față de revoluția castristă. Pentru aceasta, SUA au acționat astfel încât guvernul revoluționar cubanez să se îndrepte spre Uniunea Sovietică.

Planurile de răsturnare a lui Fidel Castro erau pregătite de CIA, sub coordonarea directă a vicepreședintelui Richard Nixon.

Pe 1 mai 1960, un avion-spion american U2 este doborât de sovietici în timp ce survola munții Urali la 19000 metri altitudine. Pilotul Francis Gary Powers, de

numai 30 de ani, se catapulțează și este capturat de agenții KGB. Secretarul general al Partidului comunist al URSS, Nikita Hrușciov, în timp ce asista la tradiționala manifestație de 1 mai din Piața Roșie, este informat de acest incident. El păstrează secretă informația timp de cinci zile, după care anunță cele întâmplate în cadrul unui discurs ținut în fața Sovietului Suprem. Crezând că pilotul este mort, americanii declară că avionul făcea un zbor de rutină.

Pe 7 mai, Hrușciov prezintă public situația prizonierului și conținutul declarațiilor sale. Gary Powers este condamnat la zece ani de închisoare, fiind schimbat, peste un an, cu un agent sovietic capturat de americani.

Administrația Eisenhower este ridiculizată de opinia publică datorită acestui incident, iar președintele își anulează plecarea spre Paris, unde urma să aibă o întrevvedere cu Hrușciov, de Gaulle și premierul britanic MacMillan, destinată discutării unui tratat de limitare a experiențelor nucleare. Prin participarea la aceste dezbateri devenea clar faptul că liderul comunist de la Moscova era de acord cu inițierea unui proces de destindere, proces oprit însă de episodul „pilotului american prizonier”.

În noiembrie 1960, republicanii erau siguri de victoria candidatului lor Richard Nixon în fața democratului John F. Kennedy. Americanii nu mai aleseseră până atunci un președinte catolic, așa cum nu concepeau ca o femeie, un negru sau un evreu să ocupe cea mai înaltă funcție în stat.

Kennedy era catolic și de aici speranța Partidului Republican într-o victorie ușoară, însă aceste alegeri se vor dovedi cele mai strânse din tot secolul. Pentru prima dată în istoria Americii un catolic, John Fitzgerald Kennedy, devenea președinte ales în țara celor denumiți WAPS (White Anglo-Saxon Protestants). Avea 43 de ani și era cel mai tânăr președinte al Statelor Unite.

În noaptea de 12 spre 13 august 1961, autoritățile din Republica Democrată Germană încep construcția unui zid pe linia care separa zona lor de influență – Berlinul de est, de zona sub ocupație americană, engleză și franceză – Berlinul de vest. Opinia publică occidentală condamnă această inițiativă a „Zidului rușinii”. Cu o lungime de 45 km în Berlin și 120 km în alte părți ale Germaniei ocupate de sovietici, ridicarea acestuia definitivează Cortina de fier anunțată de Churchill la sfârșitul războiului.

Cei ce investiseră în campania lui Nixon și își vedeau amenințate afacerile din Cuba îi cer acestuia să-și ducă la bun sfârșit promisiunea, adică să-l elimine pe Castro. Dar operațiunea de invadare a Cubei va fi un dezastru total. La aflarea veștii debarcării, poporul cubanez nu s-a ridicat pentru a-l alunga pe Fidel Castro, așa cum prognozase CIA. Operațiunea 40, cum fusese denumit planul de invazie, va fi de acum încolo cunoscută drept operațiunea „Golful Porcilor”. Prin acțiunea sa unilaterală, CIA spera că va forța mâna Casei Albe să ordone ocuparea Cubei. Refuzându-i CIA sprijin din partea aviației și marinei, Kennedy a condamnat la închisoare peste o mie de exilați, deveniți prizonierii lui Castro.

În anii 50-60, CIA devenise stat în stat. Agenția dispunea de un buget important, personal numeros și cale cvasiliberă în acțiunile sale. Astfel înarmată,

inițiază acțiuni clandestine cu scopul de a influența viața politică din numeroase țări, neezitând în privința mijloacelor folosite. În urma naționalizării petrolului de către guvernul iranian, în 1953, CIA a organizat o lovitură de stat, recomandând instalarea la Teheran a unui guvern „care să realizeze un acord echitabil în privința petrolului și să reprime fără milă Partidul comunist, deosebit de periculos”.

Președintele Kennedy a sancționat metodele practicate și eșecurile CIA, dar a continuat politica ostilă a Washingtonului față de puterea de la Havana, creând un „Grup special lărgit” care să conceapă un plan și să conducă lupta anti-castristă. Ansamblul de acțiuni secrete ale Grupului va purta numele generic de Operațiunea Mangusta, în cadrul căreia planul Northwoods ocupa un loc special.

Northwoods a necesitat studii laborioase și a fost prezentat Grupului, la 13 martie 1962, în biroul de la Pentagon al secretarului Apărării. Punerea în practică a proiectului Northwoods trebuia să convingă comunitatea internațională de faptul că Fidel Castro era iresponsabil, un pericol real pentru pacea Occidentului. Iată câteva dintre acțiunile plănuite în cadrul proiectului:

Atacarea bazei americane din Golful Guantanamo.

Operațiunea, bazată pe mercenari cubanezi îmbrăcați în uni forma armatei castriste, viza acte de sabotaj și explozia depozitului de muniții; se prevedeau pagube materiale și pierderi umane considerabile.

Pătrunderea unei nave americane teleghidate și fără pasageri la bord în apele teritoriale cubaneze. Momentul exploziei navei, vizibil de la Havana ori Santiago de Cuba, trebuia ales când în zonă se aflau nave cubaneze, pentru a li se imputa atacul; operațiunile de salvare aveau să întărească autenticitatea pierderilor, iar publicarea în presă a listei pasagerilor și organizarea de false funeralii trebuia să provoace indignarea opiniei publice internaționale.

Atentate cu exploziv asupra exilaților cubanezi și arestarea unor falși agenți responsabili de acestea.

Scoaterea la iveală și publicarea unor documente com promițătoare, fabricate.

Inducerea, la statele vecine Cubei, a sentimentului că sunt amenințate cu invazia: în timpul nopții, un presupus avion cubanez ar fi atacat cu bombe, evident de fabricație sovietică, Republica Dominicană sau un alt stat din regiune.

Obținerea indignării opiniei publice internaționale prin provocarea exploziei unei nave spațiale; pentru a inflama spiritele, victima trebuia să fie John Gleen, primul american care efectuase o rotație completă în jurul Pământului, la bordul navei cosmice Mercury.

— Dintre acțiunile de provocare, una însă avea să fie studiată în mod special, și anume, demonstrarea de o manieră categorică a faptului că un avion cubanez a atacat și doborât o cursă charter civilă a SUA, cu destinația Jamaica, Guatemala, Panama sau Venezuela, în largul coastelor Floridei, aeronava, transportând pasageri-complici, urma să facă joncțiunea cu un avion similar, dar teleghidat și fără oameni la bord. Charterul s-ar fi întors la sol, la una dintre bazele CIA, în timp ce avionul-sosie și-ar fi continuat cursa, transmițând SOS-uri cum că e

atacat de forțele cubaneze și ar fi explodat în aer.

În timpul mandatului lui Kennedy, marcat de puternice tulburări internaționale, războiul rece cunoaște apogeul. Președintele american ordonă, în octombrie 1962, blocada navală a Cubei, pentru a forța URSS să-și retragă rachetele nucleare, pe care aceasta le instalase pe insulă, îndreptate către Washington și New York. Lumea tremura, războiul nuclear era aproape. Nu fără să obțină concesii, Moscova cedează: americanii își retrag rachetele din Turcia și promet să nu invadeze Cuba. Statele Unite, de pe o poziție de forță, reușesc să angajeze o politică de destindere.

Nikita Hrușciov îi va spune președintelui Kennedy: „Fidel Castro nu a fost la început comunist, dar politica americană îl ajută să o ia pe acest drum”.

R f f- '. F f, -

— New York Times din 3 octombrie 1963 nota: „în două rânduri, CIA a refuzat să se supună instrucțiunilor Case Albe. Agenția le dezaproba. Importanța crescândă a CIA este precum o tumoare malignă, împotriva căreia înalții funcționari și chiar Casa Albă nu pot face mare lucru. Dacă vreodată Statele Unite vor fi victima unei tentative de puci destinate răsturnării guvernului, aceasta va fi opera CIA”.

Nu trec două luni de la apariția acestui articol și, pe 22 noiembrie 1963, președintele Statelor Unite, John F. Kennedy, este asasinat în orașul Dallas.

Considerând Legea Rezervei Federale din 1913 neconstituțională, John F. Kennedy luase decizia de a crea „bani proprii” pentru a administra țara și aprobase emiterea a United States Notes într-o primă tranșă de patru miliarde de dolari. Aceste bancnote urmau a fi utilizate ca bani având un curs legal în țară, fără dobândă și fără datorii. După asasinarea președintelui Kennedy, United States Notes care erau deja emise sunt retrase din circulație și rămân valabile vechile bilete Federal Reserve Notes.

Singura cale – lupta armată

1963. Sângeroasa lovitură de stat din Irak, organizată de CIA, va duce la răsturnarea guvernului prosovietic al generalului Abdel Karim Kassem. Irakul va cădea în mâinile partidului Baas, de orientare socialistă, pentru următorii 40 de ani. Saddam Hussein era militant Baas și student în drept la Cairo, unul dintre orașele alese de CIA pentru pregătirea loviturii. „Nu există nici o îndoială în acest sens”, declară agenției Reuters un fost ofițer în serviciile externe la Departamentul de Stat, „Cairo este locul în care Saddam ji alții au primele contacte cu Agenția (CIA)”.

Întorcerea șahului Iranului în propria-i țară, trucarea scrutinului din Italia, lovitură de stat din Guatemala, luptele din Filipine, programul de eliminare a opozanților din Vietnam și multe altele sunt producție CIA, brațul înarmat al diplomației americane. Programul denumit „Execution Action”, pus în aplicare în Asia de sud-est, în Africa și, fără succes, împotriva lui Castro, avea ca obiectiv eliminarea liderilor și oamenilor politici din străinătate care ar fi putut deranja politica Statelor Unite.

La sfârșitul anilor 50, un mic grup de refugiați palestinieni înființează în Kuwait

mișcarea Al Fatah („Victoria”), printre aceștia numărându-se și Yasser Arafat. Singurul mod de „a elibera Palestina arabă ocupată” este, în viziunea Al Fatah, lupta armată. La începutul anului 1965, mișcarea revendică prima sa acțiune de pe teritoriul israelian. Comandourile care se infiltrau în teritoriile ocupate se înmulțesc, contribuind la creșterea tensiunii.

Blocada impusă de Egipt privind accesul Israelului la golful Aqaba reprezenta pentru acesta un cazus belii. Denunțând posibilitatea unui atac egiptean, Israelul pornește ofensiva, la 5 iunie 1967, și, pe parcursul unei singure dimineți, luată prin surprindere, forța aeriană egipteană este distrusă la sol. Blindatele israeliene acționează pe toate fronturile și, în mai puțin de o săptămână, Siria pierde înălțimile Golan, Egiptul pierde Gaza și Peninsula Sinai până la Canalul Suez. Israelul preia de la Iordania teritoriile pe care le ocupase în 1948. Statul evreu își mărește suprafața de patru ori. Peste 220000 de palestinieni din Cisiordania și Gaza se alătură celorlalți refugiați din statele vecine.

Ministrul israelian al apărării generalul Moshe Dayan declara în fața Zidului Plângerii: „Ne-am întors pe cel mai sfânt dintre locurile noastre, ne-am întors ca să nu mai plecăm niciodată”. Ca o consacrare a întregii mișcări sioniste, Ierusalimul este anexat statului Israel.

„Nu este adevărat că arabii îi urăsc pe evrei din motive personale, religioase sau rasiale. Ei ne consideră și, din punctul lor de vedere, au dreptate, niște occidentali, niște străini, niște năvălitori care au pus stăpânire pe o țară arabă ca să facă din ea un stat evreiesc. Din moment ce noi suntem obligați să ne realizăm obiectivele împotriva voinței arabilor, suntem nevoiți să trăim într-o stare de război permanent”, adăuga Moshe Dayan după încheierea războiului de șase zile.

Spre deosebire de cele petrecute în 1956, de data aceasta Statele Unite iau în mod explicit partea statului evreu, considerând că Nasser poartă responsabilitatea conflictului, și se folosesc în Consiliul de Securitate de dreptul de veto împotriva proiectul sovietic care cerea retragerea necondiționată a Israelului din teritoriile ocupate.

Israelul spera să pornească pe calea păcii printr-un schimb de teritorii. Țările arabe refuză categoric o asemenea soluție, iar marile puteri ajung cu greu la adoptarea Rezoluției 242 a Națiunilor Unite ce condiționa instaurarea în regiune a unei păci „durabile și drepte” de retragerea israeliană din teritoriile ocupate. Israelul o acceptă, urmat de Egipt și Iordania. Palestiniienii, sprijiniți de Siria, au respins-o. Astfel, lucrurile rămân neschimbate și, imediat după încetarea focului, forțele beligerante încep să se înarmeze din nou. Strivită de mitul invincibilității Israelului, lumea arabă resimțea o nouă umilință. „Războiul de șase zile” schimbă datele conflictului, miza devenind de acum și noile teritorii cucerite de Israel.

Pe parcursul anilor, sionismul său intransigent l-a făcut pe Ben Gurion să acorde o importanță mai mare concepției despre statul și națiunea evreiască, în detrimentul convingerilor socialiste inițiale.

Într-o scrisoare către David Ben Gurion, din decembrie 1967, președintele francez de Gaulle îi spune: „Nu contest în nici un fel faptul că blocarea

inoportună a golfului Aqaba a adus în mod unilateral pagube țării dumneavoastră și nici nu neg că ea s-a simțit în felul acesta amenințată, dată fiind tensiunea existentă în regiune ca urmare a amenințărilor lansate împotriva Israelului, ca și din cauza durerosului destin al arabilor refugiați în Iordania sau strămutați în Gaza. Dar rămân convins că, neluând în seamă avertismentele date la vremea respectivă guvernului dumneavoastră de cel al Republicii franceze, începând ostilitățile, luând în stăpânire Ierusalimul și unele părți din teritoriul iordanian, sirian, egiptean, prin forța armelor, comițând aici represii și deportări care sunt, inevitabil, consecințe ale unei ocupații urmărind, după toate probabilitățile, anexarea de noi teritorii, afirmând în fața întregii lumi că reglementarea conflictului nu se poate realiza altfel decât pe baza cuceririlor făcute și nu cu condiția ca ele să fie abandonate, Israelul depășește limitele unei necesare moderații. Și deplâng acest lucru cu atât mai mult cu cât, negociind o retragere a forțelor dumneavoastră, s-ar părea că o soluție care ar implica recunoașterea statului dumneavoastră de către vecinii săi, a granițelor de securitate de o parte și de cealaltă, a granițelor care ar putea fi stabilite printr-un arbitraj internațional, un destin demn și asigurat în mod echitabil refugiaților și minorităților, navigația liberă pentru toți în golful Aqaba și Canalul Suez, astăzi ar fi posibilă, în cadrul Națiunilor

Unite, o soluție pe care Franța este, eventual, dispusă s-o sprijine nu numai pe plan politic, ci și pe câmpul de luptă. Acest obiectiv care ar readuce pacea în Orientul Mijlociu ar facilita armonia generală și, după mine, ar servi interesului popoarelor în cauză, inclusiv acela al poporului evreu; aceasta nu ar acoperi, știu bine, toate dorințele Israelului (.).

Iată că Israelul, în loc să mai rătăcească prin lume în exilul său bimilenar, a devenit dintr-o dată un stat la fel ca toate celelalte, un stat ale cărui viață și durată depind, conform legilor din vremurile noastre, de politica sa. Acum – și multe popoare au demonstrat-o din când în când – acest lucru este posibil doar cu condiția să fie gata pentru a se adapta la realitate”.

Organizația pentru Eliberarea Palestinei (OEP), finanțată masiv de țările arabe, mai ales de cele din Golf, va deveni organizația de eliberare națională cea mai puternică și mai bogată din lume. Ea își va forma structuri aproape statale, lipsindu-i doar un teritoriu.

OEP ajunge cunoscută în toată lumea datorită unei metode de luptă mai mult decât discutabile, în 1968, un avion al companiei israeliene El Al este atacat pe aeroportul din Atena de un comando de luptători fedaini. Terorismul internațional apăruse, în 1969, în documentul de constituire a OEP, se putea citi: la punctul 6, Evreii care locuiau în mod obișnuit în Palestina, înainte de invazia sionistă, sunt palestinieni. (.); la punctul 9, Lupta armată este singura cale pentru eliberarea Palestinei. (.); la punctul 21, Poporul arab palestinian refuză orice soluție de renunțare la eliberarea completă a Palestinei.

F

Peste 20 de ani, acest document va fi declarat caduc de către Arafat.

Considerând eliberarea Palestinei ca un preambul la realizarea unității lumii arabe, statele se vor implica și ele în fenomenul terorismului, Egiptul, Irakul și Algeria oferind sprijin logistic luptătorilor palestinieni, în anii 80 se vor alătura Iranul, Libia și Siria.

Arma terorismului se va dovedi și pentru palestinieni cu două tăișuri: în 1970, regele Iordaniei folosește acest pretext pentru a declanșa o uriașă campanie de reprimare a fedainilor care doreau să transforme Iordania într-un sanctuar al revoluției palestiniene. Atacată de armata regelui iordanian, cu prețul a 4000 de morți, OEP este expulzată din Iordania. Nici Siria și nici Irakul nu intervin în favoarea palestinienilor. La fel se va întâmpla peste câțiva ani în Liban.

! Un oficial al Națiunilor Unite va afirma: „Statele arabe vor să-i păstreze pe palestinieni ca pe o rană deschisă, un afront adus ONU și o armă împotriva Israelului. Că refugiații trăiesc sau mor, de acest lucru nu le pasă liderilor arabi!”.

Obiectivele victoriei

La începutul anilor 70, dominația economică americană, fără concurență după al doilea război mondial, este criticată de Europa și Japonia ale căror mărfuri se vând tot mai scump pe piețele americane și mondiale. Administrația Nixon, printr-o acțiune unilaterală, abandonează convertibilitatea dolarului în aur și, o dată cu această decizie, dispare stabilitatea sistemului internațional de plăți.

Țările arabe producătoare de petrol, supărate de susținerea unilaterală a Israelului de către Statele Unite, decid creșterea prețului acestuia.

Apărând industriașii din Statele Unite, bulversați de concurența europeană și japoneză, Nixon neglijează interesele multinaționalelor americane și slăbește coaliția occidentală pusă pe picioare pentru a frâna expansiunea URSS.

Conștientă de pericolul acestei politici, elita „burgheziei americane” decide să acționeze. Familia Rockefeller nu vedea cu ochi buni nici susținerea unilaterală de către Statele Unite a Israelului în conflictele din Orientul Mijlociu. Marile j - i P tro' (ere americane sunt favorabile unei politici de LchUwnff,, ,,,, A „... „

>, a alianțelor m zona și dezvoltam unei relații spe-

— Iale cuju,. V 9 v F

Da '] aSauc^lta-

3octafel'er împreună cu Zbigniew Brzezinski iau i* Intenieierii unei organizații discrete având ca obiecpe viitor și sub „patronajul” președintelui J activităților economice din trei regiuh i ^ ^°^ ni^ – 4le globului: America de Nord, Europa și Japonia; n1-*,; >, u care a fost botezată organizația este Comisia ni laterala, jai. I, ... f; ' _.

Ir*. „r ia originea acesteia se găsește Council on Fomgn nJatioK -rcp i j n., – „*” ^, grupul de reflecție apărut pe scena politicii tl ona „ „^rno ăru', politicii de destindere între Est și '. CePutul acestor ani, dreapta radicală din Partidul RgF j, se apropie de elementele nemulțumite din ap^,. V, Securitate națională americană, umilite de înfrângef^. Lefnam și de neoconservatorii democrați din aripa f; comunis” j:„„„„. R „ an i' „m qura a partidului. Hotărâta sa realizeze un

5 fonal în fața războiului rece și să restaureze f strategică a Statelor Unite, această „coalitie” va i^ș acțiine politică și ideologică metodică. Astfel, aPar j lerea unei mobilizări militare de mare amploare, susâ1 ° stategie politică ofensivă pentru a determina reL', j ^nist sovietic să se înconvoaie definitiv.

^, er^e,, una dintre vocile conservatoare cele mai influe ' c'ara. – „Trebuie arătat că destinderea nu poate să funcți°neze „ zbiăe resto^], 'te obiectivele victoria”. Pentru a reanima sentimentul de învingători al americanilor și pentru a-i neutraliza pe adepții coexistenței pașnice „armate”, dreapta radicală va recurge chiar la falsificarea de date, exagerând pericolul ș practicând calomnia la adresa indivizilor și instituțiilor ce o puteau contrazice, în special Departamentul de Stat și CIA

În 1974, Albert Wohlstetter, părintele spiritual al curentului neoconservator, lansează prima fază a ofensivei „acuzând CIA de subestimare sistematică a desfășurării rachetelor sovietice. Cu agresivitate, „conservatorii lansează atacuri concertate, gestionate de Donald Rumsfeld, care devenise între timp secretar la apărare, și de Richard Cheney, șeful statului major al președintelui Ford.

Noul director al CIA, George H. W. Bush, dispune, pe 26 mai 1976, crearea unui organism extern de „experți” care să facă o contraevaluare a amenințării sovietice. Criticând anali zele anterioare ale CIA și acuzându-le de lipsa viziunii politice, „analistii independenți” afirmă: „Estimările serviciilor de informați^ sunt pline de judecăți fără a se fundamenta însă intențiile sovieticilor. Această practică este cauza subestimărilor repetate privind intensitatea, mărimea și amenințarea implicită pe care o reprezintă mobilizarea strategică sovietică. Teoriile militare și politice sovietice sunt net ofensive (.). Idealul lor, formulat de un comandant rus din secolul al XIX-lea, mareșalul Suvorov, estestiința de a cuceri”. Cu alte cuvinte, sovieticii, înarmați cu rachete nucleare intercontinentale și o cultură strategică preponde rent ofensivă, nu numai că, teoretic, puteau ataca preventiv Statele Unite, dar, cultural, erau chiar înclinați să o facă.

W

— ' „ ' f

* 1

* K V

Brzezinski a jucat un rol decisiv în operațiunile secrete ale CIA în Afganistan, cu scopul de a-i provoca pe ruși să se angajeze în război. La întrebarea unui ziarist dacă regretă acest rol, Brzezinski a răspuns că nu, considerând acele operațiuni secrete o excelentă idee de a-i atrage pe ruși în capcana Afganistan. Și totuși, a insistat reporterul, „ați susținut fundamentalismul islamic?”. Brzezinski răspunde, cinic, cu o întrebare: „Ce este cu adevărat important în istoria lumii? Talibanii sau colapsul imperiului sovietic?” într-o de zi de decembrie a anului 1979, când armata sovietică trecea granița afgană, Brzezinski îi scria președintelui Carter: „Statele Unite au acum ocazia să ofere rușilor războiul lor din Vietnam”.

'âV Revoluția islamică iraniană din 1979 provoacă un nou șoc petrolier mondial.

Revoluționarii iranieni luau, pe 4 noiembrie, 60 de ostatici americani, membri ai ambasadei SUA la Teheran. Așa cum este regula, cea mai mare parte a personalului ambasadei era compusă din ofițeri CIA, iar iranienii, care știau acest lucru, se răzbunau astfel pe agenție pentru ajutorul acordat șahului.

Saddam Hussein, conducătorul Irakului, primește semnale de la CIA că războiul pe care îl dorește poate începe, Iranul fiind slăbit de revoluție. Invazia trupelor lui Saddam în Iran este un succes. Majoritatea armamentului de care Iranul dispunea fusese achiziționat pe vremea șahului și era de proveniență americană.

În războiul împotriva Irakului, iranienii se văd astfel obligați să-și procure muniție și piese de schimb de la americani și transmit un mesaj președintelui Carter, că vor elibera ostaticii în schimbul aprovizionării armatei. Președintele refuză târgul și dă dispoziție CIA să elibereze ostaticii cu orice mijloace. Un comando de elicoptere atacă baza de la Tabas unde erau ținuți prizonierii. Acțiunea se dovedește un eșec: opt morți și cinci răniți.

William Casey, fost șef CIA și director al campaniei electorale a lui Ronald Reagan, intră în legătură cu conducătorul revoluției iraniene, ayatollahul Khomeiny, căruia îi transmite că alegerile vor fi câștigate de Reagan și, prin urmare, cu el, ca reprezentant al acestuia, trebuie să negocieze. Khomeiny acceptă.

În a treia săptămână a lunii octombrie 1980, George H. W. Bush și Richard Allen se întâlnesc la hotelul Raphael din Paris cu reprezentanții iranieni ai Hezbollah. Se convine ca Statele Unite să furnizeze arme Iranului via Israel, iar iranienii să elibereze ostaticii de îndată ce Ronald Reagan va fi desemnat președinte.

Pe 20 ianuarie 1981, în timp ce Reagan depunea jurământul de credință față de țară cu mâna stângă pe Biblia lui George Washington, un avion îl transporta pe Jimmy Carter la Wiesbaden, în Germania, pentru a prelua ostaticii americani și pentru a discuta cu iranienii „prețul” eliberării lor (unele surse dau cifra de trei miliarde de dolari, altele, 10 miliarde).

Considerând că „această națiune a trecut pe locul doi într-o lume în care este periculos, poate chiar fatal, să fii al doilea”, administrația Reagan relansează războiul rece cu URSS, susținându-i pe „luptătorii pentru libertate” din Afganistan și America Centrală. Ronald Reagan readuce în discuție arhitectura sistemului de securitate nucleară inițiat de administrația Nixon și cunoscut sub denumirea Inițiativa de Apărare Strategică-Războiul Stelelor, program vizând crearea unui scut antibalistic terestru și spațial, în același timp, Casa Albă lansa operații de spionaj ofensiv în jurul URSS și în spațiul său aerian, „provocări politice majore”, cum le descrie un analist CIA, destinate a scoate în evidență vulnerabilitatea sistemului de apărare sovietic.

George H. W. Bush, vicepreședintele Statelor Unite, reușește să trezească furia comunității evreiești din cauza unor aluzii insultătoare, însă majoritatea evreilor îl acceptă atâta vreme cât este subordonatul lui Ronald Reagan, primul președinte republican din ultimii 80 de ani care reușește să câștige o bună parte din sufragiile evreilor americani. Aceștia îl votaseră din multe rațiuni, esențială

fiind hotărârea sa de a apăra Israelul, considerat vârf de lance în lupta împotriva comunismului sovietic.

L în martie 1985, un lider relativ tânăr vine la conducerea Uniunii Sovietice, Mihail Gorbaciov. Acesta va opera schimbări substanțiale în politica militară și internațională, înțelegând că, pentru salvarea economiei sovietice și a sistemelor politice, trebuia reduse cheltuielile militare.

Ronald Reagan semnează Directiva Securității Naționale cu nr. 166 1985 care autorizează „ajutor clandestin” brigăzilor islamice în războiul ruso-afgan.

Irakienii se aprovizionau și ei cu arme de la americani, oficial, cu acordul Congresului Statelor Unite, negocierile fiind purtate de Donald Rumsfeld. După ce comerțul cu arme cu Iranul nu mai este un secret, pe 17 mai 1987, două avioane de vânătoare irakiene tip Mirage F-1 lansează rachete Exocet asupra fregatei americane Stark: bilanțul – 37 de morți.

Americanii vor doborî, pe 3 iulie 1988, din greșeală, un avion de linie iranian: bilanțul – 290 de morți.

Pe 28 mai 1987, un tânăr german de 19 ani, Mathias Rust, aterizează în Piața Roșie cu un modest avion Cessna. Parodie involuntară a afacerii avionului-spion american U-2 din 1960, gestul său reprezintă totuși lovitura de grație pentru clanul Brejnev: incidentul permite reformistului Gorbaciov să se debaraseze de durii din aparatul militaro-polițienesc.

Președintele rus pune capăt îndelungatei izolări a URSS și renunță la noțiunea marxistă a luptei de clasă în problemele internaționale, deplasând accentul pe „interesele comune ale umanității”. Administrația Gorbaciov anulează și dispozițiile care interziceau evreilor să se stabilească în alte țări. Programul său de reformă reflectă intenția de a conduce poporul sovietic, printr-o tranziție treptată, spre o formă de socialism democratic.

George H. W. Bush a demonstrat, în campania electorală din 1988, indiferență față de votanții evrei, plângându-se în timpul unei conferințe de presă de puterea pe care o are lobby-ul evreiesc la Capitol Hill și afirmând că „evreii lucrează insidios, în spatele ușilor”. Cu altă ocazie, președintele Bush a reiterat criticile referitoare la faptul că SUA acordă „Israelului echivalentul a 1 000 dolari pentru fiecare cetățean”. O remarcă interpretată de criticii săi drept o aluzie la prejudecata că evreii ar fi lacomi și obsedați de bani.

Rudi Slavoff, omul ce organizase o adunare festivă în onoarea lui Austin App, promotorul teoriei conform căreia Holocaustul ar fi fost o „păcăleală”, vine în echipa electorală a lui Bush. În urma unor dezvăluiri de presă, opt dintre colaboratorii viitorului președinte, acuzați de antisemitism, demisionează. George H. W. Bush precizează: JSlimeni nu i-a obligat. Acești oameni pleacă la decizia lor. Fred Malek a părăsit și el echipa electorală când s-a descoperit că a lucrat la o listă conținând nume de evrei din Departamentul Muncii, în cadrul acțiunii „Jewish cabal”, de pe vremea președintelui Richard Nixon.

„Bagă de seamă că, până la sfârșitul anului, Honecker, jivkov, Husak și Ceaușescu vor fi răsturnați de către Gorbaciov!”, îi spunea un reprezentant al

Masoneriei lui Dan Amedeo Lăzărescu, reprezentantul Masoneriei române la aniversarea a 200 de ani de la izbucnirea Revoluției franceze.

; 9 noiembrie 1989, ora 22,15. În fața camerelor de televii, ziune din întreaga lume, tineri germani din est și vest încep dărâmarea „Zidului rușinii” care tăia Berlinul în două din 13: august 1961. Mii de berlinezi deschid unul după altul r punctele de frontieră.

Războiul rece lua sfârșit.

Nemaiputând suporta costurile războiului rece și datorită contradicțiilor interne, Uniunea Sovietică intră în implozie. Astfel, la sfârșitul a 40 de ani de război rece, NATO obține o victorie totală asupra Uniunii Sovietice și a comunismului, fără a trage un singur glonte.

Sfârșitul războiului rece consacră supremația strategică americană, oferind Statelor Unite monopolul recurgerii la forță în relațiile interstatale. Dar, simultan cu căderea URSS, ar fi trebuit să dispară ideea existenței dușmanului de moarte și rațiunea unei politici de securitate națională.

Mulți și i-ar imagina pe neoconservatorii americani bucuroși de moartea dușmanului lor. Dar aceștia, speriați de spectrul unei demobilizări naționale și „preocupați înainte de toate de legitimitatea deciziilor politice”, caută un „nou demon (.) capabil să unifice și să inspire poporul (.), un dușman nou căruia să-i arate cât este de vulnerabil”.

„{„Nici o dată nu este sfântă”

Un oficial irakian declara în 1989: „Suntem împreună. Serviciul de informații al guvernului american are relații foarte strânse cu serviciul de informații al guvernului irakian”. Cu numai un an înainte, 19 recipiente conținând antrax fuseseră trimise în Irak de către compania American Type Culture Collection, din Fort Detrick.

Cu toate că Irakul este o țară bogată în petrol, la încheierea războiului cu Iranul Bagdadul are o datorie de aproape 70 de miliarde de dolari. Administrația Bush recomandă păstrarea unor legături strânse cu Irakul și promite un nou împrumut în valoare de un miliard de dolari. După întâlnirea cu ministrul de externe irakian Tariq Aziz, din octombrie 1989, secretarul de stat James Baker intervine în Congres pentru acordarea unor garanții de împrumut Irakului.

Saddam Hussein considera că „monarhiile petrolului”, pentru care, printre altele, se luptase, trebuia să-l ajute să iasă din această situație. Acestea refuză însă finanțarea unui regim a cărui putere amenința să devină îngrijorătoare.

La 2 august 1990, un Irak îndatorat, dar puternic înarmat, invadează micuțul dar foarte bogatul său vecin, statul-oraș Kuwait. Preocupat de vise de mărire și ambiții geopolitice, Saddam Hussein considera că, deoarece fusese desprins de englezi din vechea provincie Basra, Kuwaitul îi aparține, în plus, prin zăcămintele de petrol ale Irakului, Saddam Hussein putea influența economia mondială. Intenția de unificare a lumii arabe reprezenta o amenințare directă și la adresa Arabiei Saudite, protejata Statelor Unite.

Datorită disensiunilor dintre ele, țările arabe sunt incapabile să formeze un

front comun împotriva Irakului, care devenise, după Israel, cea mai mare putere militară din regiune.

Sarcina revine Statelor Unite care, conștiente de importanța mizei aflate în joc, desfășoară o armată de 440000 de oameni, din care 300000 de americani, SUA aflându-se în fruntea unei largi coaliții – circa cincizeci de țări acționând sub egida Națiunilor Unite. Siria și Arabia Saudită fac parte și ele din coaliția împotriva Irakului.

Războiul din Golf, primul conflict de la sfârșitul războiului rece, este declanșat pe 16 ianuarie 1991 și va mobiliza toate resursele tehnologiei moderne.

Câteva rachete irakiene ating terenurile petrolifere sau-dite și lovesc Tel Aviv-ul. În fața superiorității coaliției, Saddam spera să provoace o ripostă militară israeliană care ar fi condus la schimbarea de atitudine a țărilor arabe.

Ținut în frâu de Statele Unite, statul evreu s-a menținut în afara conflictului.

Paralela pe care Saddam Hussein a încercat să o stabilească între ocuparea Kuwaitului de către Irak și cea a Cisiordaniei, Fâșiei Gaza sau înălțimilor Golan de către Israel a condus la ideea că numai o soluționare mai generală a conflictelor va permite garantarea stabilității în Orientul Mijlociu.

George H. W Bush le cere israelienilor să oprească implantarea de noi colonii evreiești în teritoriile palestiniene. El amenință Israelul că, în caz contrar, SUA ar putea bloca milioane de dolari în garanții de împrumut.

La 30 octombrie 1991, Conferința de pace arabo-israeliană de la Madrid, având la bază rezoluțiile ONU și principiul „pământ în schimbul păcii”, a marcat un punct de cotitură în istoria Orientului Mijlociu: pentru prima dată protagoniștii conflictului israeliano-arab au reușit să pună bazele unei înțelegeri. Așezarea discuțiilor din cadrul conferinței sub egida Washingtonului, Moscovei și Bruxellesului a dat concretețe speranțelor într-o pace globală, care implica nu numai Israelul și Palestina, ci și Siria, Libanul și restul lumii arabe.

Negocierile secrete de la Oslo aduc, în 1993, recunoașterea de către Israel a Organizației pentru Eliberarea Palestinei (OEP) ca reprezentantă a poporului palestinian, în schimbul recunoașterii statului evreu.

O șansă istorică pentru Israel de a se integra în Orientul Mijlociu: semnarea acordului de pace cu Iordania, în 1994, și stabilirea de contacte cu numeroase țări arabe sunt o dovadă în acest sens. Dar guvernul laburist israelian a impus o abordare foarte restrictivă a acordului. Pentru a justifica întârzierile față de calendarul stabilit la Oslo, Yitzhak Rabin afirma: „Nici o dată nu este sfântă”. Numeroase angajamente israeliene nu au fost respectate: construirea unui punct de trecere sigur între Cisiordania și Gaza, eliberarea prizonierilor politici palestinieni, reglementarea dreptului de întoarcere la căminele lor pentru persoanele dislocate în 1967.

Refuzul israelian de a accepta principiul „pământ contra pace” a fost confirmat prin continuarea politicii colonizărilor -între 1993 și 1996, numărul coloniștilor din Cisiordania a crescut de la 110000 la 145000, iar al celor din Gaza de la 3000 la 5000. Au continuat confiscările de pământuri și lucrările de infrastructură, în

loc să se retragă din întreaga Cisiordanie, cu excepția coloniilor al căror viitor urma să fie stabilit mai târziu, Yitzhak Rabin a impus o decupare a Cisiordaniei în zone. Pentru a circula de la o enclavă la alta un cetățean palestinian trebuia să treacă de fiecare baraj, fiind supus de israelieni unor controale interminabile. Pentru palestinieni, a călători în străinătate era și mai greu și depindea în totalitate de bunăvoința „ocupantului”.

Cu toate că, în februarie 1994, un extremist evreu ucide 29 de palestinieni, negocierile continuă și, pe 4 mai, Fâșia Gaza și orașul Ierihon obțin statutul de autonomie, iar Arafat se întoarce în Gaza, în luna iulie, după un lung exil.

Opozanții procesului de pace scot din nou armele. Apar noi atentate revendicate de Hamas și Jihadul islamic, în timp ce extrema dreaptă israeliană acuză guvernul de colaborare cu palestinienii. Fiecare atentat va servi drept justificare pentru măsuri unilaterale israeliene, dând astfel grupărilor teroriste un fel de „drept de veto” asupra negocierilor de pace.

Noiembrie 1995. Premierul Yitzhak Rabin este asasinat de un extremist evreu.

În 1996, Arafat devine președintele Autorității Naționale Palestiniene în urma primelor alegeri palestiniene. Noul premier interimar, Shimon Peres, ordonă asasinarea principalilor activiști Hamas. În februarie și martie 1997, atentatele teroriste fac 60 de victime în Israel. Șocul este teribil în rândurile populației. Pe alt front, în Liban, Peres lansează un atac însoțit de bombardamente asupra forțelor de rezistență ale Hezbollah de lângă Beirut. Rachetele, care ating și un cartier ce adăpostea refugiați civili aflați sub protecție ONU, fac mii de victime în rândul acestora.

4 mai 1999. În fața unei mulțimi în delir, președintele Yasser Arafat proclamă, cu o voce emoționată, nașterea statului palestinian. Peste 120 de țări recunosc noua entitate, care se grăbește să ceară admiterea în ONU. Ca măsură de represalii, premierul Benjamin Netanyahu extinde legea israeliană asupra tuturor „zonelor de securitate”. Statele Unite, care condamnă decizia lui Arafat, și Uniunea Europeană, care se limitează să o regrete, subliniind responsabilitatea guvernului israelian față de criza apărută, cheamă cele două părți la moderație și la reluarea negocierilor. Ariei Sharon, ministrul israelian de externe, elaborează un plan ce prevede o nouă fază „interimară”, cu o durată nedefinită, atâta vreme cât problemele în suspensie – refugiați, colonii, Ierusalim etc.

— Nu se rezolvă. Or, acestea sunt numeroase și „de nerezolvat” în cadrul consensului israelian actual, ceea ce duce la înghețarea situației. Yasser Arafat trebuie să țină cont și de opinia publică palestiniană, dezamăgită de autonomie și iritată de defectele acesteia – corupție, autocrație, proastă gestiune economică – și considerată drept o continuare a ocupației sub alte forme. Autonomia palestiniană și Autoritatea palestiniană, a cărei jurisdicție trebuia să se extindă în Cisiordania și Fâșia Gaza, așteptau de cinci ani să fie instalate. La doi ani de la începutul „perioadei tranzitorii”, mai exact pe data de 4 mai 1996, urmau să înceapă discuțiile asupra statutului definitiv al Cisiordaniei, Fâșiei Gaza și Ierusalimului.

Yasser Arafat vrea să „forțeze destinul”, să obțină recunoaștere internațională și să constrângă guvernul israelian să accepte o pace durabilă, într-un discurs rostit la 5 decembrie 1998 la Oslo, liderul palestinian a schițat liniile mari ale unei soluții „drepte și reciproc acceptabile”, bazate pe existența a două state. El și-a luat angajamentul că palestinienii nu vor participa la nici o cursă a înarmărilor și la nici o luptă militară cu Israelul, că va face din Ierusalim un oraș deschis, nedivizat, și va permite „popoarelor palestinian și israelian să trăiască, să lucreze, să se deplaseze mai liber în orice parte din Palestina și Israel, fără a pune în cauză drepturile suverane și legile celor două părți”. Acest discurs recunoștea implicit dezamăgirile provocate de „procesul de pace de la Oslo”, inaugurat prin strângerea de mână dintre Yasser Arafat și Yitzhak Rabin, la 13 septembrie 1993, la Washington, și de logica păcii despre care se credea că va putea fi instalată.

— K, Axa răului

Războiul din Golf din 1991 a inaugurat „o nouă ordine mondială”, atenționa președintele american George H. W. Bush, iar secretarul apărării Dick Cheney afirma că el reprezintă „prefigurarea unui nou gen de conflict pe care îl vom cunoaște în era ce va veni (.). În afara Asiei de sud-est, avem interese importante în Europa, Asia, Pacific, America Latină și America Centrală. Trebuie să ne configurăm politicile și forțele în așa fel încât să ne permită să descurajăm sau să învingem rapid viitoarele amenințări regionale”.

Câteva luni mai târziu, Paul Wolfowitz elaborează Ghidul Politicii de Apărare 1992-1994, document al Pentagonului care preconiza „împiedicarea oricărei puteri ostile de a domina resurse care să-i permită să ajungă la statutul de mare putere”, „descurajarea oricărei tentative a țărilor industriale avansate de a ne sfida conducătorul sau de a răsturna ordinea politică și economică stabilită” și „prevenirea pericolului unui viitor concurent global”.

În ultimul deceniu al secolului XX, au avut loc în întreaga lume în jur de 60 de conflicte armate, care au făcut sute de mii de victime și peste 17 milioane de refugiați – o atmosferă de haos generalizat, care atrăgea tot mai multe țări spre violență endemică.

Când toate conflictele armate se derulau exclusiv în regiunile sărace ale lumii – Balcani, Angola, Sierra Leone, Congo sau Orientul Mijlociu – Ryszard Kapuscinski, celebrul jurnalist polonez, avertiza: „Chiar dacă Occidentul nu se lasă antrenat în războaiele locale ale săracilor, la un moment dat ele tot îl vor lovi”.

Sfârșitul războiului rece marcând încetarea amenințării nucleare, a conflictelor armate și, în general, a războaielor a fost greșit înțeles.

„După căderea comunismului nu mai există regim politic care să poată constitui o alternativă la democrația liberală și, cum în varianta sa americană acest sistem funcționează cel mai bine, el va fi adoptat automat de toate celelalte țări. Astfel va lua sfârșit Istoria ca dramă, șoc și rivalitate”, aprecia Francis Fukuyama în cartea sa „Sfârșitul istoriei”.

Divertismentul a fost plasat în inima culturii. Și pentru că acesta are nevoie de

pace și bună înțelegere, mass-media au început să inoculeze un sentiment de bunăstare, îndepărtându-ne de adevăratele probleme ale lumii: sărăcia, foametea, bolile, războaiele.

Așa am uitat că occidentalii nu constituie decât o mică parte a umanității, că distracțiile și divertismentul sunt însoțite de o divizare a lumii din ce în ce mai profundă și de inegalități crescânde. Sentimentul marginalizării, al amărăciunii și frustrării îi încearcă pe cei ce își dau seama că pentru ei nu există loc în marea cursă a consumului și divertismentului.

Săracii nu-i iubesc deloc pe bogați. Statele Unite au devenit singura superputere și niciodată în istorie superputerile n-au fost în grațiile popoarelor, iar un sentiment de ură este provocat prin „identificarea Americii cu Israelul și cu politica ei în Orientul Mijlociu”, consideră Kapusdski.

1993. Un atentat cu bombă la WTC din New York. Osama bin Laden este declarat coinstigator.

În 1995, o mașină-capcană explodează în fața unui imobil federal din Oklahoma City. 168 de morți, doi dispăruți și peste 500 de răniți.

27 iulie 1996. Bucuria Jocurilor Olimpice de la Atlanta este umbrită de un atentat în urma căruia două persoane își pierd viața și 112 sunt rănite. Președintele Clinton anunță sancționarea oricărei investiții mai mari de 20 milioane de dolari pe an, americană sau nu, efectuată în sectorul energetic din Iran sau Libia.

Guvernul american refuză propunerea guvernului saudit de a-l extrăda pe Osama bin Laden în Statele Unite pentru a fi judecat, iar acesta le cere saudiților să-l lase să plece în Afganistan.

Pe 7 august 1997, la aceeași oră, 7.30, două explozii la ambasadele americane de la Nairobi (Kenya) și Dar Es-Salaam (Tanzania) fac 45 de morți și peste 4500 de răniți. Pe 4 noiembrie, la New York, FBI anunță vinovatul de aceste atentate, Osama bin Laden, pe capul căruia se pune o recompensă de cinci milioane de dolari. O mică ambarcațiune explodează după ce lovește o navă de război americană; vinovatul este tot bin Laden.

Ca și tatăl său în campania din 1992, George W. Bush încearcă, în 1999, să-i câștige de partea sa pe evreii neocon-servatori. Motivele nu sunt puține. Alături de răceala manifestată de familia Bush față de evreii americani, cântărește greu în balanță și aserțiunea lui Bush jr. că. Numai creștinii sunt acceptați în rai.

Un fotograf îl immortalizase pe guvernatorul statului Texas, George W. Bush, candidat la fotoliul de la Casa Albă, în prima sa vizită în Țara Sfântă, într-o ipostază mai puțin obișnuită: cu kipa pe cap, reculegându-se cu smerenie în fața Zidului Plângerii.

Privind din avion teritoriul Israelului, George W. Bush îi mărturisește lui Ariei Sharon, însoțitorul său, surprinderea față de dimensiunile reduse ale țării, prin comparație cu suprafața statelor arabe vecine.

Măști, 11 septembrie 2001, New York. O frumoasă zi de toamnă.

Ora 9 dimineața. Un Boeing lovește în zbor unul dintre cele două turnuri

gemene ale World Trade Center. Televiziunile transmit imediat imagini în direct.

Peste 18 minute, un alt avion lovește celălalt turn. 124

Omenirea trăiește live un act de terorism, în multe state americane este declarată starea de urgență.

Un al treilea avion a căzut aproape de Pittsburgh, iar al patrulea peste Pentagon. Se zvonește chiar despre un posibil atac cu arme chimice.

Colin Powell cere membrilor NATO să declare că sprijină SUA în cazul unei intervenții (în Afganistan, în principiu, dar în vizor sunt și Pakistan, Iran, Irak). America cheamă statele lumii să formeze o coaliție internațională împotriva terorismului. Vladimir Puțin e primul șef de stat care îi telefonează președintelui Bush după atacurile teroriste. Pentru a-i spune că a dat ordin trupelor ruse să rămână în așteptare și să evite orice risc de tensiune, „în acel moment mi-a fost clar că războiul rece era definitiv încheiat”, avea să declare Bush jr.

Dușmanul de mai ieri, Rusia, devenise unul dintre cei mai siguri și hotărâți aliați ai SUA. Secretarul de stat american, Colin Powell, de obicei mai puțin liric în declarații, avea să afirme: „Relațiile noastre cu Rusia au intrat într-o fază de schimbări radicale de proporții istorice”.

După 45 de ani de război rece, pierdut în cele din urmă de Moscova, și 12 ani de totală hegemonie americană, Rusia revine, în doar câteva ore, în prim-planul scenei mondiale, iar America acceptă cu recunoștință această alianță, de neconceput până mai ieri.

Joi, 20 septembrie 2001. Președintele Bush jr. se adresează Congresului.

Impunătoare manifestare de unitate și putere. Ritualul de întâmpinare a președintelui este impresionant: kongresmenii ovaționează și aplaudă, ba chiar fluieră cu însuflețire. Indiferent cine t președinte, când apare în fața Congresului (în mod normal o singură dată, la investitură) e primit ca un rege. Din momentul în care intră în sală și până când este lăsat să vorbească, trec șase minute, în timpul ăsta – ovații și aplauze entuziaste. Premierul britanic Tony Blair e și el aici.

Bush începe prin a mulțumi tuturor popoarelor care și-au manifestat compasiunea și au respectat durerea Ameridi și identifică apoi oficial ca autor al atentatului organizația lui bin Laden, Al-Qaeda. Se adresează musulmanilor: „Sunteți prietenii noștri. Războiul începe cu Al-Qaeda, dar nu se oprește aici. Cel mai mic grup terorist de pe fața pământului va fi anihilat”.

„Cine nu e cu noi e de partea teroriștilor. Din acest moment, orice stat care adăpostește teroriști va fi considerat ostil SUA.”

Fără. A fi judecat și fără a fi oficial inculpat, Osama bin Laden este declarat autorul atentatelor din 11 septembrie 2001.

Octombrie 2001. Statele Unite, secondate de Marea Britanie, se lansează într-o amplă operațiune militară în Afganistan. După o monitorizare la centimetru a teritoriului acestei țări, sunt declanșate bombardamente aeriene pe timp de noapte, apoi în timpul zilei, începe sprijinirea forțelor antitalibane ale Alianței Nordului, ca preambul la trimiterea în Afganistan a unor unități ale trupelor

speciale, apoi și ale infanteriei marine, cu misiunea de înlăturare a regimului taliban, de capturare a lui bin Laden și distrugere a bazelor rețelei Al-Qaeda.

În cartea sa, David Frum consideră evoluția lui Bush vizavi de problemele lumii arabe plecând de la o anumită „indulgență față de islam” și ajungând la convingerea că acesta reprezintă „unul din marile imperii ale lumii”, căruia. Statele Unite trebuie să-i „impună respect”.

„La sfârșitul lunii decembrie, șeful meu de la Casa Albă, spune David Frum, m-a întrebat: „Poți să rezumi într-o frază sau două cel mai bun motiv pentru a ataca Irakul?„.

Consilier la acea dată, ziaristul Frum a făcut o analogie între amenințarea reprezentată de Irak și patronii din Orientul Mijlociu și cea combinată a Japoniei și puterilor fasciste din ajunul celui de-al doilea război mondial și a realizat că „statele și organizațiile teroriste formează o axă a urii împotriva Statelor Unite”. În consecință, două zile mai târziu, acesta propunea formula „axa urii”, „în mintea mea acționa trioul Irak-Al-Qaeda-Hezbollah”.

Ideea era găsită, dar, în diferitele variante de discurs, a suferit modificări. Mai întâi, s-a înlocuit Hezbollah cu Iran, apoi Al-Qaeda cu Coreea de Nord și, în sfârșit, „ura” prin „rău”. Astfel că, în discursul către națiune adresat de președinte la 29 ianuarie 2002, a apărut celebra sintagmă ce sintetiza terorismul – „axa răului”.

Al treilea război mondial

După atentatele care au lovit Statele Unite la 11 septembrie 2001, industria petrolieră mondială a intrat într-o nouă zonă de turbulență, primele unde de șoc fiind rapid resimțite pe întreaga scenă politică și economică internațională. De atunci, în centrul ciclonului se află mai ales Orientul Mijlociu. Deținând două treimi din rezervele confirmate și aproape jumătate din exporturile mondiale de petrol, statele din această regiune se situează în fruntea listei țărilor vizate de „războiul împotriva terorismului”, declarat de președintele american George W. Bush. Aici se află leagănul organizației Al-Qaeda, ca și al cvasitotalității mișcărilor islamiste.

Irakul și Iranul fac parte, alături de Coreea de Nord, din ceea ce președintele american a numit „axa răului”. Deși este primul exportator de petrol din lume și, totodată, principalul aliat al Statelor Unite în Orientul Mijlociu, Arabia Saudită se simte prinsă în corzi din cauza presiunilor și acuzațiilor referitoare la sprijinul pe care îl acordă mișcărilor islamiste. Nu sunt scutite de critici nici Siria și Yemen, dar nici Hezbollahul libanez, Hamasul palestinian și anumite emirate din Golf, acuzate că au închis ochii la activitățile și finanțarea organizațiilor de caritate, bănuite că s-ar fi dat la activități deloc caritabile.

William Kristol, ideologul neoconservatorilor și fondatorul proiectului „Pentru un nou secol american”, spune: „Este întotdeauna un semn bun când poporul american este gata de război”.

Doctrina de război preventiv oficializată de administrația George W. Bush în septembrie 2002 marchează, cu siguranță, ruptura cu doctrina de stăvilire și

descurajare urmărită cu consecvență până atunci. Ea se înscrie în continuitatea voinței persistente a dreptei radicale, naționaliste și neocon-servatoare de a-și menține puterea prin război.

Înainte de a-l ataca pe Saddam, George Bush s-a angajat în fața lumii că va aduce pacea în Orientul Mijlociu. Dar, atunci când a anunțat că nu va cere Israelului să pună capăt colonizării și nici să ridice draconicele măsuri de securitate pe care le aplică în teritorii, Casa Albă și-a asumat o mare responsabilitate în fața istoriei.

„Militantismul islamic, degenerat în terorism internațional de tip bin Laden, se alimentează din punctul nevralgic și emoțional al problemei palestiniene. Incursiunile israeliene, în care buldozerul a devenit o figură la fel de familiară ca tancul sau elicopterul de luptă, sunt vitaminizate de sinucigașii îmbrăcați în trotil și de sacoșele în care un arab și-a uitat mai curând o grenadă decât cumpărăturile”, aprecia ziaristul Ștefan Ghiorghieasa, în revista LUMEA.

Timp de 500 de ani europenii au dominat, au dictat și au impus legile, au fost stăpânii lumii, iar această situație s-a sfârșit brusc. Este o revoluție la scară mondială.

Bronislaw Malinowski arăta, în 1912, că nu există culturi mari sau minore, ci doar culturi diferite, toate valoroase. La acel timp afirmația suna ca o palmă dată concepției colonialismului, potrivit căreia Occidentul aducea educație, religie și progres tehnic și încerca să-i oprească pe autohtoni a se considera reprezentanți ai unei culturi superioare.

Cu 1,3 miliarde de credincioși, islamul este astăzi cea mai dinamică religie a lumii, credincioșii săi fiind prezenți pe toate continentele, inclusiv în Europa. Probabil că este singura religie care câștigă teren într-un moment când celelalte sunt în criză.

Islamul se caracterizează prin unele elemente ușor de înțeles de către masele defavorizate. Comunitatea credincioșilor și sistemul de obligații care rezultă – întrajutorarea, sprijinul, caritatea – constituie inima islamului. Aceasta conferă identitate fiecărui musulman. Regulile islamului sunt ușor de învățat și oricine poate deveni musulman prin simplul fapt că se declară astfel. Islamul oferă săracilor un sentiment de apartenență și un sistem de valori, în ochii celor săraci, lumea bogaților nu aparține islamului, în general, islamul este o religie pașnică. Terorismul este produsul unui fel de revărsare fanatico-emoțională.

Pentru a înțelege fenomenul „fanatismului islamic”, Kapuscinski consideră important faptul că, „de o mie patru sute de ani, istoria islamului a cunoscut numeroase școli, care propun interpretări proprii ale Cărții. Pentru a supraviețui și a se dezvolta, grupurile a trebuit să acționeze în secret – acesta este elementul care întărește grupul. Legea tăcerii caracterizează grupările radicale islamice și este ceva pe viață și pe moarte. Istoria islamului nu cunoaște practic caz de trădare. Când se reproșează CIA că nu i-a detectat pe teroriști atunci când o putea face, nu se știe despre ce e vorba! Nici cea mai secretă dintre polițiile islamice nu este în măsură să se infiltreze în astfel de grupuri. O altă dificultate

vine din faptul că grupările fundamentaliste sunt răspândite în societatea islamică și este foarte dificil să le izolezi cu adevărat. (.) În islam este imposibil să distingă sacrul de laic. Să ne amintim că în interiorul islamului există ceva care poartă numele de „islam politic,” și al cărui scop este preluarea puterii, mai întâi într-o țară, apoi în lumea întreagă. Iar în interiorul „islamului politic,” se poate distinge o altă tendință care, în engleză, poartă numele de militant islam. Sunt acei faimoși islamiști, nu neapărat teroriști, acei soldați ai războiului sfânt înarmați cu puști-mitralieră, pe care îi putem vedea pe ecranele noastre de televizor. Dar numai în grupurile de militant islam apar, periodic, celule care pregătesc atentate și care își stabilesc ca obiectiv lichidarea inamicilor islamului. Ei sunt cei careucid. Pentru a înțelege, nu trebuie să uităm ce semnifică în ochii fanaticilor islamiști cuvântul „martir,” cel care, murind în războiul sfânt, va fi recompensat după moarte. Războiul sfânt nu este necesar. Este suficient să mori pronunțând numele lui Allah. Martirul merge direct în paradis, fără să trebuiască să aștepte ca toți ceilalți Judecata de apoi și verdictul său incert. În Coran, paradisul este un loc magnific, unde există întotdeauna apă proaspătă, umbră eternă, curmale, femei și apropierea nemijlocită a lui Allah. Se împlinește astfel visul de o viață”.

În ciuda speranțelor create privind reglementarea globală a conflictului, Joseph Algazy, în *Le Monde diplomatique*, consideră că intransigența premierului Ariei Sharon „face aleatorie o revenire durabilă la calm în Gaza și Cisiordania. Cu atât mai mult cu cât represiunea exercitată de armată în teritoriile ocupate sporește hotărârea palestinienilor de a rezista, dar și suferința și sentimentul lor că au fost abandonați de comunitatea internațională. Prelungirea impasului a creat fisuri în societatea israeliană, a dus la mari manifestații pacifiste și la apariția unei coaliții israeliano-palestiniene pentru pace”. Dar cea mai grăitoare mișcare este aceea a ofițerilor și soldaților, care au anunțat că refuză să presteze serviciul militar în teritoriile palestinieni.

„Noi, ofițeri și soldați rezerviști, membri ai unităților combatante ale Forțelor de apărare ale Israelului, crescuți conform principiilor sionismului, sacrificiului și devotamentului față de poporul și Statul Israel, care am servit întotdeauna pe liniile frontului și am fost primii care ne-am asumat orice misiune, grea sau ușoară, pentru a apăra Statul Israel și a-l întări. (.) Noi, care am simțit cum ordinele pe care le-am primit în teritorii distrug toate valorile ce ne-au fost inculcate în această țară. Noi, care înțelegem că prețul ocupației este pierderea caracterului uman al Tsahal (armata israeliană n.n.) și coruperea morală a întregii societăți israeliene. Noi, care știm că teritoriile nu sunt Israel și că la sfârșit toate coloniile vor trebui evacuate. (.) Noi nu mai mergem să luptăm dincolo de frontierele din 1967 cu scopul de a domina, a expulza, a înfometa și a umili un întreg popor. Declarăm că vom continua să servim în Tsahal și să îndeplinim orice misiune aflată în slujba apărării Statului Israel. Misiunile de ocupație și represiune nuslujesc acestui scop – nu vom mai lua parte la ele.”

Apărută în cotidianul Ha'aretz din 25 ianuarie 2002 sub forma unui anunț

publicitar, această petiție semnată inițial de 52 de soldați și ofițeri în rezervă a luat o asemenea amploare, încât, la sfârșitul lunii februarie, era susținută de 230 de militari.

De la izbucnirea celei de a doua Intifada, în octombrie 2000, aproape 500 de rezerviști au refuzat să slujească în teritoriile ocupate, 46 de rezerviști sau soldați contestatari au fost închiși și 200 au compărut în fața Comitetelor de conștiință ale armatei, „între timp, constată Joseph Algazy, mișcarea de refuz a provocat agitație în toate sferele societății israeliene, începând cu armata, și a declanșat o vastă dezbateră care a ajuns inclusiv în Knesset (parlamentul israelian – n.n.)”.

Cotidianul Yediot Aharonot a publicat câteva mărturii ale acestor militari: „Rezervistul Ariei Shatil, subofițer de artilerie, povestește cum a descoperit că soldați din unitatea sa împușcau oameni nevinovați; David Zonshein, locotenent parașutist, și-a văzut camarazii ocupând cu forța case și distrugându-le; Ishai Sagi, locotenent de artilerie, a fost trimis să apere coloniști care loveau palestinieni și incendiau automobile în Cisiordania; Shoki Sade, subofițer parașutist, i-a auzit pe soldații din batalionul lui povestind cu indiferență cum au ucis un puști la Khan Yunes”. Acești patru veterani ai războaielor duse de Israel în Liban sunt gata să-și facă datoria, dar nu în teritoriile ocupate, unde, explică ziarul, „au simțit că-și pierd calitatea umană și nu mai sunt dispuși să tacă”. Scopul lor: crearea unei mișcări de refuz popular, care să schimbe ordinea priorităților naționale israeliene.

Nimeni sau aproape nimeni nu a fost atât de naiv încât să creadă că armata putea reprima revolta palestiniană fără să comită crime de război. Chiar ministrul transporturilor, fostul general de brigadă Efraim Sneh, a pus în gardă, la șase luni după declanșarea Intifada, asupra riscurilor unei escaladări: „Sharon, a declarat el, ar putea ajunge fără mine la Tribunalul Internațional de la Haga”.

Șeful Statului Major, generalul Shaul Mofaz, i-a avertizat pe toți semnatarii petiției că vor fi traduși în fața curților marțiale și pedepsiți, dacă se vor încăpățâna să refuze a servi în teritoriile ocupate.

Indiferent cum sunt considerate acordurile de la Oslo, ele nu au modificat situația din Fâșia Gaza, Cisiordania și Ierusalimul de Est în raport cu dreptul internațional. Sunt teritorii ocupate ilicit, iar coloniile instalate aici sunt ilegale. Israelul nu dispune de nici un titlu de suveranitate asupra acestor pământuri, el nu exercită decât o autoritate de fapt.

„Atacurile sinucigașe, execuțiile extrajudiciare, zidurile din interiorul teritoriilor palestinene ocupate, distrugerea de case și continuarea colonizărilor creează, atât în rândul israelienilor cât și în acela al palestinienilor sentimente de disperare, ură și răzbunare”, afirma subsecretarul general al Națiunilor Unite pentru afaceri politice, adăugând: „Ar fi trebuit să devină clar până acum că violența nu provoacă decât violență și că acest conflict nu poate avea o soluție militară”.

Adunarea Generală a Națiunilor Unite a adoptat, în octombrie 2003, o rezoluție

care cere Israelului să renunțe la construirea „zidului de securitate” în teritoriile palestinienilor ocupate, inclusiv în jurul Ierusalimului, „care deviază de la linia de armistițiu stabilită în 1949 și contravine prevederilor pertinente ale legislației internaționale”.

Meron Rapoport, unul dintre reporterii cei mai influenți ai cotidianului Yediot Aharonot din Israel, a fost concediat în septembrie 2003 fără drept de apel. Libertatea sa de opinie l-a deranjat pe Ariei Sharon, subliniază ziarul El Periodico, care a obținut un interviu în exclusivitate: „într-o noapte a ajuns pe masa premierului Ariei Sharon un raport foarte critic referitor la conflictul său de interese. Redactorul care a scris articolul l-a încheiat cu următoarea frază: „Sharon nu a spus adevărul”. Mi-a sugerat ca fraza să fie folosită ca titlu, iar eu, în calitate de editor, am acceptat.

Mi s-a comunicat că sunt destituit din postul de editor-șef și, două zile mai târziu, am primit și scrisoarea de concediere. Am rămas înmărmurit. Am mai fost în centrul unor dispute interne acerbe din motive politice, însă lucram deja de opt ani, din care patru ca editor. De trei ani atmosfera s-a schimbat complet. Atât la nivelurile superioare cât și la cel al opiniei publice, presiunea este uriașă, și se accentuează pe zi ce trece. De la declanșarea celei de-a doua Intifada, Israelul trăiește o situație de război. A critica guvernul pe teme politice legate de teritoriile palestinienilor este considerat un lucru antipatriotic. Anterior, presa israeliană era destul de liberă. În timpul construcției zidului, 60000 de măslini au fost smulși din teritoriile palestinienilor. Oficial, inițiatorii trebuia să restituie acești pomi. Însă nu numai că nu au făcut-o, dar nu au plătit nici măcar despăgubiri palestinienilor. Pomii au fost în schimb vânduți în Israel, cu 200 de euro bucata, ceea ce înseamnă 12 milioane de euro!

Zidul este construit astfel încât să facă imposibilă independența poporului palestinian. Este „o bantustantizare” a teritoriului. Cei 350 de kilometri de construcție intră și ies prin teritoriile lor. Hărțile oficiale privind faza a doua trasează nouă enclave izolate. Aici vor trăi 650000 de palestinieni, înconjurați în întregime de Israel. Lipsiți de pământ. Zidul este rezultatul unui plan pe care Sharon l-a conceput în urmă cu 30 de ani. El dorea ca palestinienii să trăiască în mici enclave controlate. Atentatele sinucigașe i-au oferit pretextul. Oamenii se opun zidului pentru costul exorbitant al construcției, nu în ceea ce privește apărarea. Majoritatea sunt favorabili: dacă îi va putea opri pe kamikaze, cu atât mai bine! La început nimeni nu i-a informat despre consecințele umanitare ale zidului. Reportajul meu Bătălia măslinilor a fost primul care a denunțat aceste lucruri. Dar și în cunoștință de cauză se spune că este prețul ce trebuie plătit pentru propria lor securitate. Nu se gândesc la suferințele palestinienilor. Ce să vă spun, când un palestinian omoară un israelian, toată lumea începe să vorbească de Holocaust. Acești trei ani de Intifada parcă i-au orbit pe oameni. Sunt unii care spun că această orbire este inerentă israelienilor. Nu știu. Știu însă că ei nu văd nici o legătură între ocupație și rezistența palestiniană. Rezistență, nu terorism. Lumea nu vede prețul ocupației și al implementării celor

25000 de coloniști israelieni în teritoriile palestinienne. Soluția ar fi două state. Dar, pe măsură ce așezările se înmulțesc, iar zidul se ridică, ne îndepărtăm tot mai mult de această idee. Ar trebui, poate, să ne gândim la un stat pentru două popoare”.

Referindu-se la un sondaj realizat în țări europene, în octombrie 2003, care a plasat Israelul în topul listei țărilor considerate „o amenințare pentru pacea lumii”, reprezentantul special al Uniunii Europene pentru procesul de pace din Orientul Mijlociu, Marc Otte, a declarat pentru Ha'aretz: „Aceste cifre ne îngrijorează și arată că Israelul și Uniunea Europeană trebuie să-și îmbunătățească dialogul și cooperarea”. Otte a subliniat faptul că sondajul nu reflectă opinia liderilor europeni, adăugând că niciodată în istoria relațiilor israeliano-europene nu au existat declarații care să se refere la Israel ca la o amenințare, conchide Ha'aretz în ediția sa din 4 noiembrie 2003.

„Dacă vă purtați frumos, vă vom lăsa să aveți un rol mai mare în procesul de pace”. Pe scurt, acesta este mesajul pe care guvernul premierului Ariei Sharon l-a transmis Uniunii Europene încă de la începutul actualului mandat.

Oficialii europeni se simt frustrați, dacă nu chiar înșelați. Poziția Europei nu s-a schimbat în privința procesului politic, însă tot ce poate face UE este să privească la zidul care se construiește de-a lungul unui traseu controversat, cum se continuă extinderea coloniilor în timp ce cetățenii palestinieni sunt țintele unor atacuri aeriene și cum canalul principal prin care UE își putea exprima nemulțumirea a fost înlăturat. Astfel, de când s-a întâlnit cu Yasser Arafat, președintele Autorității Naționale Palestiniene, reprezentantul special al UE a fost boicotat de liderii israelieni. Majoritatea țărilor europene îl consideră pe Arafat un factor negativ, însă chiar din acest motiv ele consideră că liderul palestinian nu ar trebui boicotat, ci mai degrabă „neutralizat printr-o îmbrățișare”.

În cursul vizitei sale în Germania din septembrie 2003, ministrul israelian de externe a purtat discuții aprinse cu omologul său german și cu cancelarul Gerhard Schroder, despre imaginea Israelului în Europa și despre faptul că Germaniei îi este din ce în ce mai greu să apere Israelul la reuniunile europene. Semne de nerăbdare vin și din partea altor oficiali de pe vechiul continent, cum ar fi președintele Comisiei Europene, Romano Prodi, comisarul pentru relații externe, Chris Patten, și înaltul reprezentant al UE pentru politică externă și de securitate comună, Javier Solana. Potrivit unui articol din cotidianul spaniol El Pais, Uniunea Europeană ia în calcul măsuri împotriva Israelului.

În Europa și Orientul Mijlociu, tot mai mulți tineri, militanți musulmani, răspund unui apel lansat de Osama bin Laden și alți extremiști. Aceștia pleacă de acasă pentru a se alătura luptei împotriva forțelor de ocupație conduse de americani în Irak, notează cotidianul The New York Times în ediția sa din 3 noiembrie 2003. Jean-Louis Bruguiere, cel mai important anchetator francez în dosare legate de terorism, spune că zeci de musulmani săraci sau aparținând clasei de mijloc au părăsit Franța îndreptându-se spre Irak.

Acest aflor nu constituie neapărat dovada unei mișcări coordonate de Al-Qaeda

sau de alte grupări teroriste, de vreme ce nu este clar dacă acești luptători au un lider sau care a fost rolul lor – dacă au avut vreunul – în atentatele comise până acum.

Un înalt oficial britanic a precizat că majoritatea străinilor capturați în Irak sunt tineri motivați de „retorica împotriva britanicilor și americanilor pe care o aud în fiecare zi”, veniți din Orientul Mijlociu – Siria, Liban și Yemen – ori din nordul Africii.

Un prim semnal că Irakul ar putea deveni un magnet pentru luptătorii străini a venit chiar înainte de începerea războiului, în martie 2003, patru algerieni ce aveau de gând să lupte în Irak au fost arestați în Siria. Ei locuiau în Hamburg și frecventau aceeași moschee ca și trei dintre atentatorii de la 11 septembrie 2001. Unul dintre aceștia, despre care anchetatorii germani au spus că ar avea legături cu o rețea teroristă din Spania, este anchetat pentru o posibilă implicare într-un atentat asupra unei locații de pe Costa Brava, Spania. Autoritățile siriene i-au trimis pe combatanți în Germania, însă niciunul dintre ei nu este arestat, deoarece nu există nici o lege germană care să interzică accesul în Irak.

F

Serviciile de informații, care își bazează, evaluările pe supravegherea moscheilor și a centrelor islamice, spun că nu au găsit nici o legătură între combatanți. „Nimeni nu organizează această mișcare dinspre Europa spre Irak. Dificil de aflat cine este în spatele ei. Ar putea fi doar începutul unui nou fenomen.”

Diabolicul Albert Pike prevedea un al treilea război mondial generat de disensiuni între sioniști și arabi, cu implicații la scară mondială.

„Antisemitismul în lumea arabă și musulmană, octombrie 2003” este primul dintr-o serie de rapoarte ce vor fi publicate de principala asociație americană de luptă împotriva antisemitismului, Liga împotriva Defăimării, care s-a declarat îngrijorată de extinderea acestui fenomen.

Liga a monitorizat, timp de 10 săptămâni, articolele și desenele satirice antisemite din ziarele editate în Bahrein, Egipt, Iran, Iordania, Oman, Qatar, Arabia Saudită, Siria și de către Autoritatea Națională Palestiniană.

„Antisemitismul în lumea arabă a fost dintotdeauna îngrijorător, dar în prezent, problema s-a agravat”, a declarat Abraham Fox, directorul Ligii împotriva Defăimării. „Nu avem de-aface doar cu un fenomen marginal, ci cu o tendință generală în majoritatea țărilor arabe sau musulmane”, a adăugat Fox.

Imaginile publicate de presa musulmană și arabă reprezintă adesea evrei sub formă de animale sau în uniforme de naziști și vehiculează teorii ale complotului, precum cele care susțin că evreii încearcă să controleze lumea, se mai arată în raport.

Ce va face Israelul? Fie acceptă coexistența a două state viabile și suverane, unul alături de celălalt, fie păstrează teritoriile și instaurează un regim de apartheid, fie acceptă, pe teritoriul istoric al Palestinei, apariția unui stat al tuturor cetățenilor – fie ei arabi sau evrei – și renunță deci la ideea unui stat evreu.

Multe vor depinde de comunitatea mondială. Dreptul internațional a fixat principiile unei păci juste și durabile: retragerea Israelului din toate teritoriile arabe ocupate în 1967, dreptul palestinienilor la autodeterminare, dreptul Israelului la pace și la securitate în cadrul unor frontiere sigure și recunoscute.

Proclamând statul palestinian, Yasser Arafat spera să obțină angajarea activă în acest proces a comunității internaționale și, în special, a Statelor Unite și Uniunii Europene.

Fără fața ascunsă a globalizării, clandestină și criminală, evenimentele din 11 septembrie nu s-ar fi întâmplat. Avioane transportând arme, droguri, dolari, diamante furate de vreo armată privată din Africa și care sunt apoi vândute legal la New York, Londra sau Paris continuă să zboare. Sute de bănci din paradisurile fiscale sunt gata să spele orice cantitate de bani murdari, în aceste ape tulburi, autorii de atentate teroriste înoată ca niște pești, simțindu-se ca acasă.

Mondializarea și crearea unei societăți globale sunt ireversibile. Atunci nu ne rămâne decât fie să începem să ne urâm, să ne reprimăm, să ne tratăm ca inamici și să ne lichidăm, fie să încercăm să ne înțelegem și, mai ales, să ne cunoaștem.

„Nu vom ține cont de acea majoritate care ne este în mod sistematic ostilă. Lumea întreagă este împotriva noastră și a SUA, iar eu sunt mândru să fiu plasat alături de americani”, a declarat un oficial israelian rugat să comenteze rezoluția ONU prin care se cere renunțarea la construirea „zidului de securitate”.

În 2001, în discursul inaugural de instalare la Casa Albă, președintele George W. Bush spunea: „După semnarea Declarației de Independență a Americii, John Page, om de stat, i-a scris președintelui Thomas Jefferson: „Noi știm că cursa nu este rezervată celor sprinteni, nici băătălia celor puternici. Nu vă gândiți că un înger stă în furtună pentru a-i dirija cursul?,” și a continuat: „A trecut mult timp de la debutul mandatului președintelui Jefferson. Anii au trecut, multe schimbări au avut loc. Dar marile sale teme sunt încă de actualitate: magnifica istorie de curaj a națiunii noastre și simplul său vis de demnitate. Nu noi suntem autorii acestei istorii, care umple timpul și eternitatea dârzeniei sale. Fermitatea sa se adaugă datoriei noastre și datoria noastră este desăvârșirea binelui pe care ni-l facem unii altora”. Știind că Thomas Jefferson a fost francmason și a contribuit la infiltrarea Masoneriei cu ideile Illuminati din Savana, ciudățenia acestui mesaj i-a făcut pe adepții teoriei conspirației să-l considere pe președintele George W. Bush un Illuminati, iar aceste cuvinte să fie interpretate ca un mesaj codificat adresat tuturor Illuminati din lume.

Greu de crezut, însă afirmația „nu noi suntem autorii acestei istorii” te face, fără îndoială, să-ți pui întrebarea: „Atunci cine?”

În sfârșit, George W. Bush și-a încheiat discursul cu aceste cuvinte: „Istoria continuă. Un înger se ține totdeauna în vârtej pentru a dirija cursul acestei furtuni”.

Istoria ne va arăta dacă incredibila viziune satanică a lui Albert Pike, Mare Suveran al Francmasoneriei americane între anii 1859 și 1891, se va adevăra și omenirea va mai trăi un al treilea război mondial.

Și ultimul.

Pentru că „cei ce nu învață nimic din istorie sunt condamnați să o re trăiască” (George Santayana).

Războaiele în politica externă americană

Intervenția militară a fost și este încă pentru Statele Unite un mijloc de atingere a obiectivelor lor pe plan internațional, afirmă cunoscutul politolog Noam Chomsky, profesor la Massachusetts Institute of Technology. Iată o cronologie-argument a ultimelor șase decenii, apărută în lucrarea sa Statele Unite: războiul ca politică externă.

Filipine. Istoria din ultimul secol a acestui arhipelag din Pacific este strâns legată de cea a Statelor Unite. Colonie americană din 1898 și până la ocupația japoneză (1942-1945), Filipine se proclamă republică independentă în 1946, încheind cu SUA un tratat de prietenie și un acord militar. Documentul intitulat Bell Trade Act dă dreptul Statelor Unite să exploateze fără restricții resursele naturale ale țării, sub forma daunelor de război. Americanii mențin aici, până în 1992, 23 de baze militare, participând la reprimarea opozanților comuniști sau musulmani. Raporturile sunt atât de strânse, încât Manila trimite combatanți în Coreea și Vietnam.

— Grecia. Incapabili să țină sub control situația din Grecia, unde se dezvoltă o gherilă de stânga opusă dictaturii de dreapta pe care o instauraseră, britanicii pasează problema americanilor, în ultimele luni ale anului 1947, aceștia livrează guvernului grec 74000 de tone de armament divers și trimit în teren circa 250 de consilieri militari, asigurând astfel, doi ani mai târziu, victoria forțelor de dreapta.

— Puerto Rico. Cedat de Spania americanilor în 1898, Puerto Rico a primit în 1952 statutul de „stat liber asociat Statelor Unite”. Cu doi ani înainte, trupele americane care staționau aici au înăbușit mișcarea de independență. Periodic, se organizează un referendum pentru a transforma „statul liber” în stat pur și simplu. De fiecare dată populația a respins ideea.

— Coreea. Trupele Coreii de Nord traversează paralela 38, pătrunzând pe teritoriul Coreii de Sud. La cererea ONU, unde au o influență puternică, Statele Unite „acceptă” să „respingă agresiunea armată”. Două milioane de coreeni din Nord și Sud își pierd viața în acest război.

— Iran, în 1951, după ce guvernul iranian decide naționalizarea petrolului și își exprimă încrederea în pre mierul Mossadegh, britanicii instaurează blocada și orga nizează un boicot al companiilor petroliere iraniene, în con secință, o parte a armatei și marii latifundiari participă, în

1953, la o lovitură de stat orchestrată de CIA. Susținut de americani în următorii 25 de ani, șahul Iranului trebuie totuși să fugă din țară în 1978, alungat de revoluția islamică.

Doi ani mai târziu, războiul Iran-Irak (1980-1988) este un adevărat chilipir pentru fabricile de armament din lume și mai ales din Statele Unite.

— Guatemala. Mercenari antrenați de CIA în

Honduras și Nicaragua răstoarnă, cu sprijinul aviației americane, guvernul cel

mai democratic pe care l-a cunoscut vreodată această țară.

— Liban. Mii de infanteriști marini sunt trimiși în Liban pentru a împiedica răsturnarea guvernului proameri-can și a proteja interesele SUA în această regiune bogată în resurse petroliere.

— Cuba, înarmați și antrenați de CIA, peste o mie de exilați cubanezi debarcă în Golful Porcilor cu speranța de a provoca o rebeliune împotriva guvernului castrist. Acesta se bucură de popularitate, revolta nu are loc iar mercenarii sunt învinși. Embargoul american instituit la începutul anilor 60 împotriva Cubei durează și astăzi.

— 1972 – Vietnam. „Activitățile” americane în regiune datează din anii 50, dar SUA vor folosi întregul lor arsenal militar (exceptând bomba atomică) mai ales între cele două date. Scopul: anihilarea mișcării revoluționare naționaliste din această țară cu populație preponderent rurală. Cel mai lung război în care s-a implicat Washingtonul se soldează cu milioane de victime vietnameze și americane. Usturătoarea înfrângere americană se află la originea unei crize morale fără precedent în SUA.

Laos și Cambodgia. Pe toată perioada conflictului din Vietnam, cele două țări cu care SUA nu s-au aflat oficial în război sunt ținta unor neîncetate atacuri aeriene și a numeroase masacre comise de trupele americane.

— Indonezia. Pretextând o încercare de lovitură de stat a comuniștilor (care erau apropiați ai puterii), o sângeroasă operațiune militară ai cărei lideri sunt teleghidați de CIA folosește prilejul pentru a-l înlătura pe președintele Sukarno. Vânătoarea împotriva membrilor opoziției se soldează în următorii ani cu sute de mii de victime. Este începutul îndelungatei și sângeroasei cariere a lui Suharto, care culminează cu invadarea Timorului de Est.

— Republica Dominicană. Sub acoperirea mandatului Organizației Statelor Americane, SUA intervin militar pentru a contracara o pretinsă amenințare comunistă. Bătălia pentru Santo Domingo face peste zece mii de victime.

— Oman. Sprijinite de consilierii americani, trupele iraniene încearcă să invadeze sultanatul.

Orientul Mijlociu. Puternică implicare diplomatică și militară a americanilor alături de Israel, în timpul războaielor care au loc în această regiune.

— Chile. Acționând prin intermediul agenților secreți și al firmei ITT, Statele Unite se află la originea loviturii de stat militare în cursul căreia își pierde viața Salvador Allende – unicul președinte victorios vreodată, pe o platformă marxist-leninistă, în alegeri libere într-o țară necomunistă. Guvernul său trecuse la naționalizări și reformă agrară.

— 1999 – Timorul de Est. Indonezia invadează și anexează Timorul de Est, decimând o treime din populație. Armata și milițiile indoneziene acționează cu sprijinul SUA, care va dura 25 de ani. După căderea lui Suharto, în 1999, este organizat un referendum, 80% din populația est-timo-reză alegând independența. Guvernul american nu va accepta ideea unei forțe ONU de menținere a păcii decât sub presiunea opiniei publice internaționale.

— 1990 – Salvador, în anii 1970, gherila de stânga își intensifică lupta armată împotriva autorităților guvernamentale sprijinite masiv de SUA, care decid să se implice militar, în zece ani, războiul civil provoacă moartea a o sută de mii de persoane.

— 1988 – Nicaragua. Instalați la putere în 1979, sandiniștii trec la o serie de reforme economico-sociale. În acest context, SUA decid să sprijine financiar și militar forțele „contras” cu baza în Honduras, în 1986 izbucnește scandalul „Irangate”: iese la lumină faptul că sumele rezultate din vânzări secrete de arme americane Iranului au servit la finanțarea grupurilor teroriste ale „contras”, în 1990, sandiniștii pierd puterea în urma alegerilor libere.

— 1984 – Liban. Soldații americani asistă ca simpli spectatori (în cel mai bun caz) la expulzarea și masacrarea palestinienilor de către trupele falangiste din Liban, sprijinite de Statele Unite și Israel.

— Grenada. Pușcașii marini americani, secondați simbolic de unități din alte șase state caraibiene, invadează mica insulă și arestează noua conducere (mai radical de stânga decât precedentă), instalată la putere prin înlăturarea și apoi asasinarea premierului Maurice Bishop. Câțiva ani mai târziu, Wall Street Journal va defini această intervenție drept „o invazie a băncilor”: insula devine „un adevărat paradis al evaziunii fiscale și fraudei financiare”.

— Libia. Aviația americană bombardează orașe libiene, provocând sute de victime printre civili și oficiali. Tripoli este acuzat că sprijină organizațiile teroriste.

— Panama. Creat de Statele Unite (1903) pentru a-și asigura controlul asupra celebrului canal interoceanic (și a enormelor beneficii generate de acesta), Panama a fost multă vreme doar umbra unui stat. În 1964, pușcașii marini care apăra interesele americane în zonă înăbușă revolta vizând naționalizarea acestui obiectiv strategic. După ce ani de zile utilizează (în atacurile antinicaraguane) și protejează dictatura lui Antonio Noriega, 26000 de soldați ai Statelor Unite lansează o intervenție militară pentru capturarea liderului panamez, acuzat de justiția americană de trafic cu droguri și armament. Este transferat în SUA, judecat și condamnat la 40 de ani de închisoare.

— Irak. Fost aliat prețios al SUA, Saddam Hussein face greșeala de a invada și anexa Kuwaitul fără a preveni superputerea mondială. Neputând accepta pierderea controlului asupra unei părți a resurselor petroliere din Golf, Statele Unite, cu autorizarea ONU și sprijinul unor forțe internaționale, declanșează războiul împotriva Bagdadului. Trupele irakiene sunt înfrânte și Kuwaitul eliberat.

— 1995 – Somalia. Forțele SUA de menținere a păcii nu pot restabili ordinea după căderea guvernului proamerican.

— Haiti. Țara a fost ocupată de trupele americane între 1915 și 1934. După înlăturarea dictaturii Duvalier, Jean-Bertrand Aristide, primul președinte haitian ales în mod democratic, este răsturnat printr-o lovitură de stat militară și nevoit să plece în exil. Statele Unite intervin în forță, cu autorizarea ONU, și impun

revenirea lui Aristide la putere.

— Sudan. Rachete americane distrug două uzine de produse farmaceutice, bănuite a servi drept paravan pentru fabricarea de arme chimice destinate teroriștilor.

— Iugoslavia. După 1990, albanezii, majoritari în Kosovo, creează o societate paralelă nonviolentă. Dar, începând din 1998, Armata de Eliberare din Kosovo (UCK) desfășoară operațiuni de gherilă împotriva forțelor de poliție sârbe care, la rândul lor, iau ostatică populația civilă. Deși critică, situația nu-și găsește rezolvare în Acordurile de la Rambouillet (adevărat ultimatum american adresat lui Miloșevici și respins de acesta), în luna martie, SUA, alături de alte state membre ale NATO, bombardează Kosovo și Serbia, provocând o intensificare a represaliilor sârbe asupra provinciei. La 3 iunie este semnat un acord între NATO și Serbia.

— Afganistan. După refuzul talibanilor de a-1 expulza pe Osama bin Laden, trupe americane și britanice trec (7 octombrie), cu autorizarea ONU, la atacuri aeriene împotriva obiectivelor militare din Afganistan. La sfârșitul anului este instalat la Kabul un guvern interimar. Trupele ISAF (Forța internațională de asigurare a securității în Afganistan) nu controlează nici azi întregul teritoriu al țării, limitându-se la zona capitalei. Bin Laden rămâne de negăsit.

— Irak, în absența unei rezoluții ONU, soldații americani și britanici încep, la 13 martie, bombardarea Irakului; două zile mai târziu intră în acțiune și trupele terestre. Scopul declarat: înlăturarea de la putere a regimului lui Saddam Hussein, acuzat că deține arme de distrugere în masă. La 9 aprilie, trupele de intervenție intră în Bagdad.

Regimul cade, dar Saddam Hussein nu este de găsit. Nici armele de distrugere în masă, ceea ce îi pune în mare dificultate pe George W. Bush și (mai ales) pe Tony Blair. Statele Unite doresc o participare internațională la garantarea securității și asigurarea reconstrucției Irakului, dar sub controlul lor unic și direct.

SFÂRȘIT